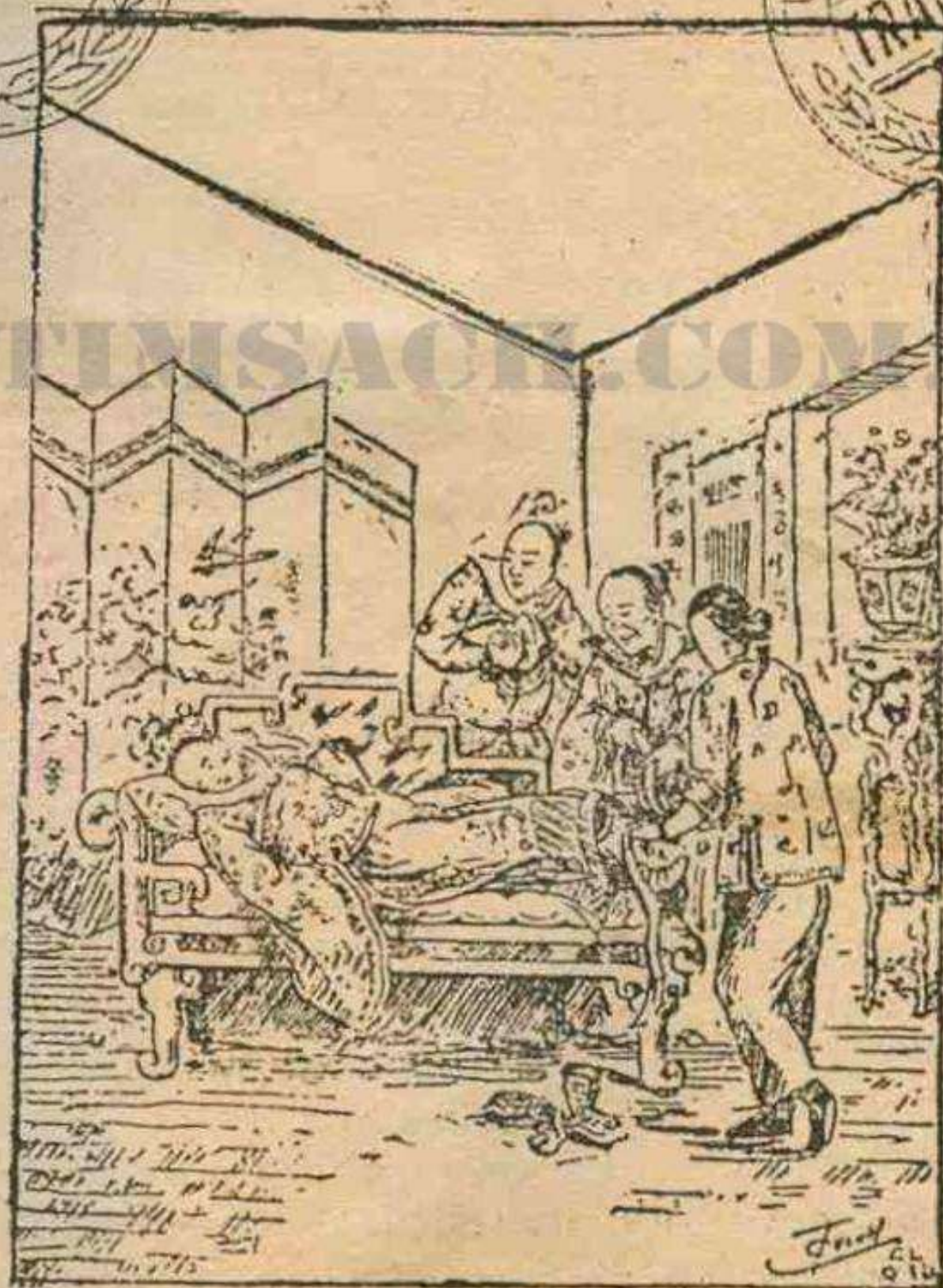

Trọn bộ

HẦU ANH - HÙNG

(Tiếp theo truyện: Anh-hùng nào Tam-môn-gia)

Dịch-giả: TÔ-CHÂN

Lưu sự tích, côi hĩa nhữn mọ

Tập 1

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Hồi thứ nhứt

*Luận nhơn duyên, mẹ con bàn lễ chánh,
Bàn chuyện cũ, em chị tỏ tình riêng.*

Truyện trước đã tỏ sự Lý Quảng, Sở Văn và các anh hùng cứu giá xong rồi, vua Chánh Đức là vua Võ Tôn, đã về kinh phong chức và ban cho dinh dầy, vãn vãn.

Nay nói tiếp theo : Các anh hùng đã có dinh thì mườin thợ sửa lại cho vừa ý, còn những kẻ chưa có dinh thì ở dờ mà chờ thợ làm. Ai nấy đều gởi thơ, và sai quan rước gia quyến.

Ngày kia Ân hà Tiên thưa với mẹ rằng : « Lý Quảng xưa làm mai Tẩn kinh Hồng cho Tang Đại, nay chắc Tang Đại cũng sắm sửa nghinh hôn, tôi tưởng em tôi là Lệ Tiên đã lớn rồi, cũng nên gả luôn cho Tang Đại, vì Tang Đại dung nhan thanh nhã, võ nghệ siêu quần, việc công danh càng ngày càng cao nữa. Vả lại Lệ Tiên với Tẩn kinh Hồng là chị em thiết nghĩa, chắc không việc ghen tương. Còn tôi cũng nhờ ơn Tang Đại bảo hộ tại Hà nam, mới toàn tánh mạng, nên muốn đền ơn đáp nghĩa cho phĩ tình, sau nữa em tôi cũng nhờ danh tiếng. Chẳng biết ý mẹ thế nào ? » Ân lão phu nhân nói : « Con tính hiệp ý với mẹ lắm. Khi trước Lạc phu

nhơn cũng có bán việc ấy, muốn gả Lạc thu Hà cho Tang Đại mà đền ơn.» Ân hà Tiên thưa rằng : « Bây giờ Phạm thừa tướng đã dùng Lạc Chiêu là anh Lạc thu Hà, làm con nuôi, vậy tôi phải thưa cho Phạm thừa tướng rõ việc này, đợi Lạc lão phu nhơn về kinh, cậy Phạm thừa tướng nói giùm cho xuôi việc. » Ân lão phu nhơn nói : « Tuy mình có ý riêng, song không lẽ nói miệng tai với Tang Đại, phải cậy hai người mai mới nhắm lễ. » Ân hà Tiên thưa rằng : « Nguyên khi trước Lạc Chiêu làm mai dàng gái, mà nói Tấn kinh Hồng cho Tang Đại. Nay tính như vậy, thì Lạc Chiêu là anh vợ Tang Đại, không lẽ đứng mà làm mai; chỉ bằng thỉnh Võ đề đốc thế cho Lạc Chiêu mới xong. » Ân lão phu nhơn rằng : « Như vậy thì thuận lắm. Mai con phải cậy Võ đề đốc làm nữ mai nhơn, còn Lý Quảng làm nam mai nhơn, nói với Tang Đại cho xuôi, định ngày sinh lễ. Song chưa biết bữa nào con mới tổ cho Phạm thừa tướng hay tin ấy. » Ân hà Tiên thưa rằng : « Đợi chuyện mình xong rồi, sẽ tính việc họ Lạc. »

Khi ấy Tổ Cầm, là đầy tớ gái của Tấn kinh Hồng, ăn sau bình phong nghe tổ rõ liền vào phòng thưa với chủ rằng : « Có ôi ! Có một chuyện tôi mới nghe lóng đây, thiệt là may lắm ! » Tấn kinh Hồng hỏi : « Việc chi ? » Tổ Cầm thuật chuyện lại, rồi cười rằng : « Như vậy thì ngày sau ba bà giúp một, bạn tri âm khuya sớm sum vầy, khỏi lo kẻ Bắc người Nam, rày trông mai nhớ. Khi trước đồng mắc nạn với nhau, nay trời khiến chung cùng một cửa, sự may biết dường nào ! » Tấn kinh Hồng hỏi : « Thiệt chắc chắn như vậy hay sao ? » Tổ Cầm thưa rằng : « Tôi lẽ nào nói quí nói ma, cô lựa phải hỏi đi hỏi lại ! » Tấn kinh Hồng nghe rõ mừng rỡ cười rằng : « Ta với người, tuy tiếng là chủ nhà với lý tất, song tìm cậy như chị em, dầu nói chuyện chi cũng không ngại; chớ như người khác, chẳng nên sơ lậu việc mình; tuy Ân tiên thơ là chí thân, cũng đừng cho biết việc kín. » (Bởi Tấn kinh Hồng không hay sự Ân lệ Tiên giao ước với Tang Đại.)

Tấn kinh Hồng nói rồi dắt Tố Cầm qua phòng Ân lệ Tiên mà nói rằng : « Chị gặp việc rất may, tôi lấy làm mừng lắm ! » Ân lệ Tiên hỏi : « Tôi có chuyện gì mà chị gọi là may ? » Tấn kinh Hồng hỏi : « Thiệt chị chưa rõ hay sao ? » Ân lệ Tiên đáp : « Thiệt tôi không biết. » Tấn kinh Hồng nói : « Em nghe bá mẫu với đại ca thương nghị, gả chị cho Tang tướng quân nên em đến mừng sự ấy. » Ân lệ Tiên nghe nói thẹn mặt, tình thiệt mừng thầm, đáp rằng : « Chị em mình tuy khác họ mặc lòng, chớ tình thương hơn ruột thịt, đặng như vậy thì sum hiệp lâu dài. Bối tôi không hay, chớ chẳng phải có ý giấu giếm. » Tấn kinh Hồng lại tỏ sự hứa gả Lạc thu Hà cho Tang Đại nữa. Ân lệ Tiên mừng rỡ, nói rằng : « Nếu vậy, chị em tôi đặng dựa theo tiểu thư, song hồ phận như quạ theo chim phụng ! » Tấn kinh Hồng nói : « Cầu ấy đề tôi mới phải, vì chị tài sắc song toàn, có sao lại khiêm nhượng như thế ? » Tố Cầm nói hốt rằng : « Xin lỗi với hai cô, tôi không phải nhiều chuyện, thiệt hai cô tài sắc song toàn, như cân ra thì một bên nửa cân, một bên tám lượng ; chớ như quạ bay theo bầy phụng, là phận tôi đây mới phải cho. » Ân lệ Tiên rằng : « Người đừng nói khiêm, chúng ta là bầy quạ, còn người là phụng làm đầu. Nếu chẳng có người thì Tang tướng quân sao đặng hưởng như vậy ? » Nói rồi ngồi thẹn mặt. Tấn kinh Hồng và Tố Cầm đều lấy làm lạ. Kinh Hồng sanh nghi, hỏi rằng : « Vậy chớ Tang tướng quân nhờ Tố Cầm việc chi ? Hay là người có nói làm sao với chị rồi đó, chớ chúng ta là gái khuê môn, không lẽ làm đều phi lễ, cũng chẳng dă nên phải tâng quyền, song giữ mình như ngọc tốt không lì, cũng còn chế dặng. Chuyện của em có khi chị đã rõ hết ; nếu không, lẽ nào nói như vậy ? Chắc là chị cũng đồng tình như em, nhưng mà chưa rõ khi Tang tướng quân cải trang, công việc ra thế nào, xin cho em biết ? » Ân lệ Tiên cúi mặt nói rằng : « Chuyện ngày xưa tại tiểu thư hại tôi đó, song Tang tướng quân là người thù lữ cũng nên kính mười phần. Tôi cũng tâng quyền như tiểu thư không dè thuyết khẩu thành trái ! (1) Nay tôi thú thiệt, xin

(1) Lời nói này 27.

liều thơ giấu giếm, tuy chẳng chuyện chi, mà sự luôn không xương hay uốn éo. » Tấn kinh Hồng nói : « Chị đừng lo chuyện ấy, chẳng những phải dặn, tôi cũng biết giữ gìn. Xin ngày sau cũng như bây giờ, đừng buông lời xích mích. Nhất là phải giữ Lạc thư Hà luôn luôn. » Ân lệ Tiên nói : « Lựa là phải dặn dò, chị em mình có một ý, chẳng hề lộn tiếng mà lo. » Tổ Cầm cười rằng : « Hai cô đồng ý, chắc là thiên hạ không hay, sao chẳng sợ con nhỏ này nói lộn ? » Tấn kinh Hồng cá giận và nói : « Nếu không có người bày đặt, sao cho sanh chuyện ngày xưa ? » Tổ Cầm cười rằng : « Nếu tôi không bày đặt, sao cho có chuyện ngày nay ? Xin xét lại mà coi : Lý lão gia và Vô đề đốc là người mai sau, chứ con nhỏ này là mai trước. » Tấn kinh Hồng chưa kịp đáp lại, xảy thấy a huân vào thưa rằng : « Bão phen nhưn anh tôi mời hai cô dừng dạy chuyện. » Ân lệ Tiên đứng dậy đi liền ; Tổ Cầm cũng nom theo nghe lóng.

Hồi thứ hai

Võ anh bả làm mai hai thư,

Độc thanh vương nghĩ dạ một phen.

Khế ấy Ân lão phu nhưn nói Tấn kinh Hồng rằng : « Ha Tiên mới tỉnh với mẹ, lo việc hôn nhưn cho con, lại nhưn định gả em con cho Tang Đại nữa, mẹ nhắm hai đứa yêu đương ^{gây ph} lâu lắm, ngày sau ắt khỏi ngày ngà, em con có lăm chí, cũng nhờ con dạy bảo. Ý mẹ với anh con quyết vậy, song chưa biết Tang Đại đánh chẳng, nên thương rống với con cho rõ trước. » Tấn kinh Hồng không biết trả lời làm sao, cứ ngồi gục mặt, (ăn bánh đúc) ! Ân lão phu nhưn hiểu ý Kinh Hồng mất cớ nên làm thính, liền nói rằng : « Mẹ cũng biết chị em con thương nhau như ruột thịt, chắc là bằng lòng, song việc phải tỏ cho con hay trước đó mà thôi. » Nói rồi lễ dưng cơm sáng.

Vì cớ nào mà Tấn kinh Hồng ở chung với Ân lệ Tiên ? Bởi từ khi Tang Đại đi cầu hôn tại Tấn gia trang, cách một năm mẹ con Tấn du Long đồng đi buôn muối (chết), còn con vợ ghen với Tấn kinh Hồng cư tang thọ chế mà thôi. Tấn du Long mất phần, để lại một đứa con trai, song còn nhỏ lắm, nên Ân lão phu nhơn rước hết nội nhai về ở với mình, kéo góa bụa đơn chiếc bất tiện, còn gia sản của họ Tấn có người thân quyến coi giùm. Tấn kinh Hồng lại làm con nuôi Ân lão phu nhơn, té ra chị em ba cách, khi trước chị em bạn, bây giờ chị em nuôi, sau lại lấy một chồng nữa.

Bữa sau, Ân hà Tiên cậy Lý Quảng làm mai. Lý Quảng qua thuật chuyện với Tang Đại. Tang Đại mừng thầm rằng : « Bấy lâu mình muốn thương nghị chuyện ấy với đại ca, mà chưa dám nói, nay trời khiến như vậy, may biết đường nào ! » Nghĩ rồi nói phớt rằng : « Ân huynh có lòng thương, tôi cảm ơn lắm, song đã có chỗ, không lẽ nhiều nơi, xin anh làm ơn từ giùm, vì tôi đã sinh lễ nơi Tấn thị. » Lý Quảng nói : « Hừ ! để khéo thời thời ! Há để Hà Tiên không hay việc ấy ^{lúc} ^{đều} vì Tấn tiên thơ ở tại nhà người, nên cậy ta làm mai ? Song em cho đủ cặp. Chẳng những đủ cặp, lại còn một cái ^{mai} ^{chị} đôi nữa, hãy nói phức cho rồi ; anh Hà Tiên nói chu ^{trợ} ^{ba} phu nhơn cũng tính gả Lạc tiểu thơ cho hiền đệ nữa ^{truyện} ^{Lạc} trong đời có ai dựng phước như vậy chăng ? » Tang ^ở ^C coi thử nói mừng thầm, cười rằng : « Nhiều quá, công sao y ^{chợ} ^{đại} nghe Chỉ cho khỏi dang này than bạc nghĩa, đang kia ^{có} ^{neho} hết ? Anh, đang nợ phan nan rầu rĩ. » Lý Quảng nói : « Tôi khôn ^{trách} ^{phu} lòng công bình mà ở, hậu đãi cả ba, thì ai trách, song ^{đệ} ^{lấy} bạc ngãi ? » Nói rồi từ giả ra về.

Khi ấy Lý Quảng đi thẳng qua nhà Ân hà Tiên, ^{trả} ^{vậy} ? về sự nói đã xong hết. Mẹ con Ân hà Tiên đều mừng. Ân hà Tiên nói rằng : « Tôi xin anh ^{trợ} ^{ba} giúp với Phạm thừa ^{em} tướng luôn thể, đợi Lạc bá mẫu và Lạc tướng quân đến nói phức cho rồi, sẽ biếu Tang Đại đi sinh lễ. » Lý Quảng y lời lui về.

Rạng ngày, Lý Quảng đến ra mắt Phạm thừa tướng. Trà nước xong xă, Lý Quảng thưa rằng : « Tôi bấy lâu không tới hầu ngài là vì bận việc nhà. Vả lại vô sự mà đến, sợ trễ việc công của quan lớn. » Phạm thừa tướng nói : « Tôi cũng cảm lỗi, xưa rày không rảnh mà đi thăm. Chẳng hay chừng nào rước Lý thái thái và bữu quyền (1) về đây ? » Lý Quảng thưa rằng : « Nội tháng này cũng tới kinh đô. » Phạm thừa tướng hỏi : « Máy bữa rày các vị anh hùng có vậy vui đủ mặt chăng ? » Lý Quảng thưa rằng : « Trừ ra Lạc tướng quân và Mộc tướng quân đã rước gia quyến, còn bao nhiêu đều có mặt ở nhà. Nay cháu đến đây thưa giùm một việc cho Ân học sĩ. » Phạm thừa tướng hỏi : « Chẳng hay Ân học sĩ dạy việc chi ? » Lý Quảng thưa rằng : « Ân học sĩ có một người em gái đã cậy tôi làm mai cho Tang Đại rồi, còn Lạc hiền đệ có một đường muội là Lạc thu Hà, khi trước bị Tấn du Long làm kẻ bắt ngang, nhờ Tang Đại cứu đặng, nên Lạc bá miễn quyết gả cho Tang Đại mà đến ơn, đã có bàn luận với Ân bá miễn rồi. Nay Ân học sĩ nói với tôi rằng : Lạc tướng quân đã rước em, nói thừa tướng, thì Lạc thu Hà cũng như vậy, xin quốc thừa giúp với Thừa tướng cho xuôi. Còn Tang Đại cũng cậy tôi đòi ba phen, xin đại nhưn ừ một tiếng. » Phạm thừa tướng mừng quá đáp rằng : « Tang hiền đệ là tôi lương đồng, lẽ nào tôi chẳng bằng lòng. Chờ Lạc phu nhưn đến đây, tôi sẽ thuật chuyện lại. Song tôi sớm lẽ đưa dâu rất hên, xin hiền đệ nói giùm với họ Tang miễn chấp. » Lý Quảng thưa rằng : « Lời bác nói thái quá ! Nhờ ơn hứa hôn là quý, lẽ nào còn trông của đưa dâu cho nhiều ? » Chuyện vẫn giây phút rồi tờ già.

Khi ấy Lý Quảng qua trả lời cho Ân hà Tiên hay. Ân hà Tiên mừng rỡ, đãi cơm nước. Xong rồi, Lý Quảng giả từ về phủ, thuật chuyện với Tang Đại. Sở Văn và các anh em đồng cười rằng : « Xưa tu chín kiếp gần mười, nay có ba bà giúp một ! »

(1) Bữu quyền : gia quyến bốn quý, tiếng kêu tặng bà con người ta.

Còn Phạm thừa tướng vào hậu đường thuật chuyện cho vợ nghe. Phạm phu nhưn mừng rỡ cười rằng : « Ngổ là mình có một gái mà thôi, tẻ ra này có thêm một đứa nữa ! Như vậy tôi phải lo sắm lễ đưa dâu. »

Lúc này các anh em Lý Quảng dọn tiệc ăn mừng cho Tang Đại. Đương uống rượu nói chuyện, xảy thấy gia đình vào thưa rằng : « Có Ngọc thanh vương lời viếng. » Các anh em nghe báo, đồng ra quí tiếp giá. Ngọc thanh vương cho miễn lễ, rồi đỡ Sở Văn dậy mà khen rằng : « Khanh là tôi công trận thứ nhất của Hoàng huynh, ta không dám nhận đại lễ. » Và nói và nắm tay Sở Văn đi vào đình. (Ngô có mặt so lòng tròn, nên lăm lăm cố ý như vậy !)

Khi vào phủ, Ngọc thanh vương ngồi cặp lễ với Sở Văn, càng nhìn càng nghĩ, chắc mười phần không sai một, nên nghĩ thầm rằng : « Không lẽ con trai mà xinh đẹp, song gái sắc ! Đời xưa có Phan an Nho là đèn ông lịch sắc hơn hết, song còn kém Sở Văn. » Nghĩ rồi cười và hỏi rằng : « Phan Nhạc (1) là trai xinh tốt đời Tần, như cũng thua Khanh. Song kể dù đáng xinh tốt như Khanh, nội sáu trời may cũng có một người nữa, nhưng mà người như vậy, không lẽ nào ra trận chém tướng như chơi, nấp ta bỏ ngỏ, nghĩ không ra lẽ ! Chẳng biết Khanh là người hay là thần, hoặc tiên có giống thế ? » Và nói và nhìn mặt Sở Văn cứ vuốt ve mãi !

Hồi thứ ba

*Có ý vầy đoàn, song lơ dờ,
Quyết lòng nhìn mẹ, lại bản dờ.*

Khi ấy Sở Văn thấy Ngọc thanh vương ngỏ mình hoải, và nói nhiều lời kỳ cục, thì hồ thẹn trăm bề, liền giả đi ngoài

(1) Phan-Nhạc, tên chữ An-Nho người lịch sự đời Tần, có ngôi tri-huyện, làm-đương, văn-chương, nhưn đức và phong-lưu lắm.

rồi nín mất. Giây phút vào ngồi dựa Lý Quảng, không dám đến gần ngự độ nữa, có ý sợ ngài coi ra.

Còn Ngọc thanh vương nói với mấy anh em rằng: « Ta tuy là thần vương, song hèn quạnh một mình cũng buồn bực. Sao cho hằng các khanh sum hiệp vui vầy ? Vầy từ này sắp sau, xin bớt nghĩa quân thần để kết niềm bằng hữu, theo lễ chủ khách, mới gọi anh em. Như các vị bằng lòng, thì thấp hương mà thọ nguyện ? » Lý Quảng nghe nói, liền lay mà bẩm rằng: « Nghĩa quân thần là muôn đời không lẽ đời đời. Tuy thiên tuế muốn vậy, mà anh em tôi có phép nào lại bỏ lễ, xin thương tình thứ tội, chúng tôi chẳng dám kết nguyện. » Ngọc thanh vương than rằng: « Khanh nói cũng phải, lẽ nào ta chẳng biết nghe ? Nay không bỏ lễ quân thần, ta đâu dám ép, song tức mình vì mang tiếng ngự độ, nên chẳng dặng làm bằng hữu với khanh ! Tuy vậy mặt lòng, xin cho ta vui chung một tiệc rượu ? » Lý Quảng vâng lời truyền dọn tiệc.

Xong rồi, Lý Quảng và mấy anh em đồng quì mà thỉnh ngự độ ngồi tiệc. Ngọc thanh vương dậm chơn chắt lưỡi trách rằng: « Các khanh cũng còn thủ lễ mãi ! Tuy không chịn kết bằng hữu thời thời, cũng chẳng nên giữ theo phép cho thái quá. Ta muốn ở đây ăn tiệc vầy vui với các khanh, nếu làm như thế này, ta chẳng những hết vui, lại thêm sầu nữa. Thôi thôi dẹp cái lễ đó đi, cùng nhau ngồi chung uống rượu. » Các anh em vâng lời, mời Ngọc thanh vương ngồi trên, còn bao nhiêu anh em cứ thứ tự ngồi kê. Ăn uống vui say đến mặt trời lặn, Ngọc thanh vương từ giả ra về, các anh em đưa khỏi cửa ngõ, Lý Quảng trở vào khen rằng: « Ngọc thanh vương hạ mình mà đãi sĩ, thiệt chẳng nhường được hạnh ông Châu Công. (1) » Ai nấy đồng khen rằng: « Thiệt quả như lời đại ca nói. » Duy có Sở Văn làm thỉnh, nghĩ

(1) Châu công Đổng, em ruột Châu Vô vương, chiêu hiền đãi sĩ lắm, đương ăn cơm, có người hiền đến viếng, thì không kịp nuốt miếng cơm, nhả ra mà đi tiếp khách, đương gọi đầu nửa chừng, cũng rảy tóc mà đi.

lầm rằng : « Ngọc thanh vương tuy là lòng nhơn, lễ hiền
đãi sĩ, song coi ý mừng tưng Lưu Bưu, vì lời nói lả lơi,
và tánh ỡ kỹ dị. Ta phải lo phòng trước, mới khỏi khó sau. »
Nghĩ tới đó càng thêm buồn bực ; Lý Quảng xem thấy, lại
làm la hỏi rằng : « Sao hiền đệ chẳng vui, hay là vì Ngọc
thanh vương đến đây, nên thối lễ nhọc nhằn, trong mình
mỏi mệt chăng ? » Từ văn Lượng nói : « Thiết anh nặng nghĩa
với Sở huynh, vậy mới gọi là tri kỷ. » Trương Giác chỉ Sở
Văn mà nói rằng : « Sở huynh chẳng nên tin đại ca mà mắc,
ấy là lời nói phỉnh phờ. Nếu có Hồng thị tàu tầu đến đây,
thì bao nhiêu ân tình với Sở huynh đều thâu lại hết. Thiết là :
Miễn cho người mới cười, không màn bạn cũ khóc. » Sở
Văn sẵn việc tru phiến, nghe Trương Giác diễu cợt, lúc thì
nổi giận, đứng dậy hỏi Trương Giác rằng : « Tôi là đứa con
nít, để cho các người chọc mà giải khuây phải không ? Từ này
sắp về sau nếu ai còn nói chơi đến tôi, thì đừng trách tôi
trở mặt mà quên lời giao ước ! » Trương Giác vỗ tay cười
ngất mà nói rằng : « Thuở nay Sở huynh không có tánh đó.
Dù nói chơi thì mắng lại ấy là sự thường, chẳng quan quạ
như vậy. Hay là bây giờ ỷ phong hủu, cao quyền lớn chức,
nên làm nghiêm làm cách đó chăng ? » Nói rồi nắm áo
Sở Văn mà hỏi rằng : « Phải vậy không anh Sở ? Xin ra
hiện lĩnh cho mau, đừng tiêu đệ y theo điều luật. » Sở Văn
thấy chương nín không động, mỉm cười mà nói rằng :
« Trong đời không thiếu chỉ người trầy, song có một mình
người thứ nhất ! » Tang Đại nói : « Để tôi tặng Sở hiền đệ
hai câu thơ như vậy : Có tài thêm có sắc, hay giận cũng hay
cười. » Ai nấy đồng cười rộ.

Cách ít ngày anh em đều dọn về nhà mới, trừ ra một
mình Trương Giác ở chung với Lý Quảng mà thôi.

Ngày kia Văn bích Nhơn nghe gia đình báo rằng : « Lão
thái thái đã đến. » Văn bích Nhơn mừng rỡ nghinh tiếp. Phạm
thị phu nhơn xuống kiệu, lại có người thiếp của Văn bích Nhơn
theo sau. Phạm thị phu nhơn vào phủ, ngồi thõ ra than rằng :

Cách vài ngày Lạc Chiếu với Mộc Lâm rước Lạc phu nhon và Lạc thu Hà về Phạm phủ. Phạm phu nhon đãi Lạc phu nhon hậu tình lắm; Phạm tiểu thư cũng ra Lạc tiểu thư cách riêng. Không bao lâu, anh em Lý Quăng đến viếng Lạc phu nhon nữa.

Cách hai ngày, các vị lão phu nhon và gia quyến của mấy vị anh hùng đồng tới, đầu đều ở đó, sự viếng thăm không thuật làm chi.

Bây giờ nói về Phạm thừa tướng qua thăm em là Phạm thị phu nhon, Phạm thừa tướng đãi trà nước rồi nói rằng: « Gó một việc kỳ quá! » Phạm thị phu nhon hỏi: « Chẳng hay việc chi? » Phạm thừa tướng vuốt râu than rằng: « Vậy chớ có nó không nhớ khi giương nó còn, làm bằng hữu với Lý bình bộ hay sao? Tiết nguồn tiểu năm đó, Lý phu nhon với cô nó ăn tiệc, nói chuyện làm suôi với nhau: cô nó hứa gả Vân lãn nương cho Lý ninh Hinh, có chẳng? » Phạm thị phu nhon nói: « Thưa có. Mà anh nhắc chuyện ấy làm chi? Hay là dọa ra tin cháu? » Phạm thừa tướng nói: « Không phải hay tin Tần nương. Bởi khi ở Hà nam, Lý Quăng cứu giá, ta có hỏi căn cước, Lý Quăng xưng là con trai Lý bình bộ, thiệt tên tộc: Ninh Hinh. Nay Lý Quăng làm tới Anh vô bá, tội lương đồng của triều đình. Phải chi có Tần Nương, thiệt xưng trai tài gái sắc. Bây giờ bắt tin nhân cá, tức biết bao nhiêu! Không dè trời khiến việc bất bình như vậy! » Phạm thị phu nhon nghe nói, rồi lụy than rằng: « Ngày trước tôi ngộ thấy Lý Quăng diện mạo quang minh, thiệt tôi hào kiệt, không dè là Nịnh Hinh! Tôi chẳng hề trách Lý Quăng, xưa còn thơ ngây không hay sự giao ước, song phiên Lý phu nhon chẳng nhớ lời nói, đã cưới dâu rồi! Sau Tần nương có về, không lẽ làm bé? Cũng khó nổi chọn rể khác, vì có câu: « Phu nhon từng nhứt nhi chung! (1) Thiệt là tức tối lắm! » Nói rồi khóc ròng. Phạm thừa

(1) Dời: là một chồng đến trọn đời, hứa rồi cũng như có chồng.

tướng cười rằng : « Cô nó tội phạm cũng kỳ, mà trách người cũng lạ ! Năm xưa tuy đã giao ước, mà chưa có cây mai, cũng không của tin lễ sinh chi hết. Từ ấy sắp sau, giương nó lưu trí về xứ Hoài an, Lý bình bộ đổi phương xa, bất tin không nhắc tới chuyện ấy. Còn Lý Quảng là con một, nên phải lo việc tơ tóc mà nối lửa hương, không lẽ để trễ nải. Và lại cháu cũng biết tin, nếu người nhớ lời cưới Tần Nương thì cô nó bắt ai mà thế ? Vậy chuyện này chẳng khá trách người, tức một điều là kiếm không ra tin cháu ! » Phạm thị phu nhơn nghe nói phải, nên thôi khóc.

Khi ấy có Văn bích Nhon đứng một bên, nghe nói thì lấy làm lạ, nghĩ thầm rằng : « Bấy lâu mình không hay sự hứa gả Tần Nương cho Lý Quảng ! » Nghĩ rồi thưa rằng : « Xin mẹ đừng phiền muộn làm chi, bởi Tiên từ thế đã đoán chắc sau sẽ gặp em con, thì chừng ấy y theo nguyên xưa : phụng tại Kỳ sơn, cháu về Hiệp phố. » Phạm thừa tướng khen rằng : « Cháu nói thông lắm ! » Phạm thị phu nhơn gương cười rằng : « Tuy anh anh cũng phải, song Tần Nương có về, mà gả cho Lý Quảng, việc lớn bé cũng còn khó lòng ! » Phạm thừa tướng nói : « Chừng nào cháu về sẽ thương nghị. » Văn bích Nhon truyền gia đình dọn cơm đãi cậu, xong rồi Phạm thừa tướng từ giả lui về.

Cách ít ngày, Phạm phu nhơn dắt con qua thăm Phạm thị phu nhơn, chị dâu em chồng mừng rỡ đón chào. Phạm thị phu nhơn thấy Phạm tiểu thơ, càng nhớ Tần Nương rụng rưng nước mắt, than thở vài lời. Phạm phu nhơn an ủi một hồi, rồi mẹ con già từ lui gót.

Bữa sau Phạm thị phu nhơn qua thăm anh chị, xảy có a huân thưa với chủ là Phạm phu nhơn rằng : « Lạc phu nhơn và Lạc hiền thơ, xin cho ra mắt. » Phạm phu nhơn cười rằng : « Cơ khô ! Ta quên lừng ! Vậy thì mời vào

thỉnh cho mau ? » Dặn rồi nói với Phạm thị phu nhon rằng : « Lạc phu nhon là thiếu Lạc Chiêu, nay Lạc Chiêu lại ở con nuôi với vợ chồng tôi. » Nói vừa dứt lời, kể Lạc phu nhon và Lạc tiểu thơ ra mắt. Lạc thu Hà chào Phạm thị phu nhon bằng cô, kêu theo Phạm tiểu thơ. Phạm thị thấy Lạc thu Hà dung nhan đẹp đẽ như Phạm tiểu thơ, càng thêm khen và thương lắm !

Hồi thứ năm

*Nói pha lũng giải muộn em chồng,
Nghe dị kỳ, thêm tức chúng bạn.*

Nói về Phạm thị phu nhon thấy Lạc thu Hà, lại nghĩ nhớ con, ứa nước mắt, gương khen rằng : « Mừng chi cô được sanh cháu như hoa. Chẳng hay đã có hứa chỗ nào chưa ? » Phạm phu nhon nói rước rằng : « Cũng gần xong. » Phạm thị phu nhon hỏi : « Vị công tử nào đó ? » Phạm phu nhon nói : « Họ quốc công Tang Đại. » Nói vừa dứt lời, đây lại thì Lạc thu Hà đã dắt Phạm tiểu thơ đi mất ! Phạm phu nhon cười rằng : « Cái thói con gái đều như vậy ; nghe nói tới chuyện gã bán, thì mắt cở trốn đi ! Sao chẳng biết xét. Hề làm con gái thì lớn phải có lấy chồng ấy là lẽ thường, có chuyện chi mà hồ thẹn ? » Phạm thị phu nhon cũng gương cười mà đáp rằng : « Chị đừng nói như vậy, em xin hỏi lời này : Vậy chớ khi trước chị chưa chồng, nghe người ta nói chuyện làm mai mối, có mắt cở hay không ? Phạm phu nhon nói : « Ai cũng như nấy phải hỏi làm chi ? Tôi nhớ chuyện xưa, lại nực cười đau bụng. Cô nó quên hay sao ? Khi trước gương nó mới đi nói, cô nó trốn trong phòng, đến nỗi giận cơm nữa ! A huôn vào mời đi ăn cơm, bị cô nó mắng tan nát ! Chẳng hay a huôn phạm tội chi ? » Lạc phu

nhơn cười rằng : « Như vậy chị Vân cũng xét việc mình, nên mới nói binh hai đứa cháu ! » Ba bà đồng cười ngất với nhau.

Khi ấy có hai con a huân mười lăm mười sáu tuổi cũng cười theo, Phạm phu nhơn chỉ hai đứa ấy, mà nói rằng : « Hai đứa này rần cười cho lớn, đến chừng đó sẽ bắt chước Thái thái, bỏ ăn mà trốn trong phòng. » Hai đứa hồ người đi bết chỗ khác. Ai nấy đồng cười vang. (Vì cớ nào Phạm phu nhơn nói cợt như vậy. Không lẽ vợ Thừa tướng mà nói việc trớ trêu ! Bởi thấy Phạm thị phu nhơn nhớ con ứa nước mắt, nên nói giải buồn cho em chồng).

(Xem tiếp tập 2)

NHỮNG TRUYỆN ĐÃ XUẤT BẢN :

● Tam Quốc (3 cuốn)	75 \$
● Thuyết Đường (2 cuốn)	30
● Tiết nhơn Quý chinh đông	10
● La Thông Tảo bắc	40
● Bắc du Chơn Võ	10
● Nam du Huê Quang	3
● Đông du bát tiên	8
● Dương văn Quang bình nam	10
● Tiết Đình San Chinh Tây (3 cuốn)	45
● Xuân thu oanh liệt	42
● Phong kiếm xuân thu (3 cuốn)	45
● Phấn Đường (2 cuốn)	30
● Tây Du (4 —)	68
● Tam hạ nam đường (2 cuốn)	20
● Bạch xà Thanh xà	8
● Phú Long (3 cuốn)	51
● Bắc Tống (2 —)	20
● Thập nhị quả phụ (4 cuốn)	40

Mua sỉ hay mua lẻ, hỏi tại nhà in

TIN - Đ U C T H U - X A

25 đường Sabourain Saigon. Điện thoại : 20.678

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Giây phút a hườn dọn cơm, Phạm phu nhưn mời Lạc phu nhưn ngồi trước, Lạc phu nhưn không chịu cứ nhường cho Phạm thị phu nhưn. Lạc thị phu nhưn nói : « Tôi ở đây đã lâu, cũng như người chủ nên ngồi dưới ; chị ở xa mới đến cũng như người khách nên ngồi trên. » Phạm thị phu nhưn nói : « Tuy chị ở lâu, song thiệt người khách, còn tôi mới tới mà lại người nhà. Lẽ nào chủ ngồi trước khách ? » Lạc thị đáp rằng : « Không phải tôi nói ngang, bởi cháu tôi đã làm con nuôi chị tại đây, tôi cũng như người nhà. Chị xuất giá đã lâu cũng như người khách, không lẽ nào chối từ. » Phạm phu nhưn nói : « Thôi thôi, hai chị em đừng khiêm nhường hoài mà cơm nguội canh lạnh. Một mình tôi phân giải phức cho trên thuận dưới hòa. Tại triều đình thì cứ chức lớn ngồi cao, nơi hương đăng, thì cứ tuổi nhiều ngồi trước. Đây cũng như hương đăng, việc không phải triều đình : chị này lớn hơn một tuổi thì ngồi trên, cô nhỏ hơn một tuổi thì ngồi dưới. » Hai người y lời, ngồi ăn uống trò chuyện mãn tiệc Phạm thị phu nhưn kiếu về.

Ngày kia nhằm mừng một tháng ba, vua Chánh Đức lâm triều, bá quan châu chực. Vua mới phán rằng : « Nay là năm Nhâm Thìn, nhằm khoa hội thí. Trẫm phú cho Phạm thừa tướng làm chánh khảo, Trịnh khanh làm phó khảo, Ân khanh coi đầu phòng, còn mười bảy phòng sư nữa, tự ý ba khanh lựa chọn. » Thừa tướng Phạm kỳ Loan, Học sĩ Trịnh Phong, Hàn lâm Ân hà Tiên, ba vị đồng tạ ơn. Vua

Chánh Đức phán rằng : « Ba khanh rón chọn kẻ đại tài, cho vừa ý trăm. » Phán rồi bãi châu, các quan về phủ.

Lúc này Vân bích Nhơn nói với Lý Quảng rằng : « Anh ôi ! Có một việc này lạ lắm ! » Lý Quảng hỏi : « Chuyện chi mà lạ ? » Vân bích Nhơn thở ra than rằng : « Việc này tôi chắc anh cũng không rõ ! Em tôi là Tần Nương thất lạc đã tám năm nay, bởi không ra tin tức ! » Lý Quảng nói : « Việc đó cũng tức lắm song kiếm tìm lâu phải ra tin. Chẳng hay còn sự chi lạ, hay là điều ấy mà thôi ? » Vân bích Nhơn nói : « Chuyện lạ này, anh không chấp tôi mới dám tỏ. » Lý Quảng nói : « Chuyện làm sao xin cho biết, không cần chi mà ngại. » Vân bích Nhơn hỏi : « Tên tộc anh có phải là Ninh Hinh chăng ? » Lý Quảng cười rằng : « Thế lệnh cụ (1) có thuật chuyện nên hiền đệ mới biết nhũ danh (2) em ta ? » Vân bích Nhơn nói : « Tôi thật không rõ việc ấy, mới nghe gia mẫu nói chuyện với mẹ tôi như vậy : Khi trước bà già tôi ăn tiệc ngon liêu với bác gái, có giao ước gã Tần Nương cho anh. Tôi chắc chuyện này anh còn nhớ nên không hiểu thì phải ? » Lúc ấy có Sở Vân ngồi đó, nghe anh mình nói như vậy thì kinh hãi nghĩ rằng : « Không dè năm xưa mẹ mình có giao ước như vậy ! May phước mình hôm trước không nhìn mẹ, nếu ra mặt út là gã cho Lý Quảng, thì anh em cười chết chẳng sai ! » Còn Lý Quảng nghe Bích Nhơn nói thì sững sốt, vô ghẽ là lớn rằng : « Lạ thay ! Lạ thay ! Thật ta không hay việc giao ước như vậy ! Nếu hiền đệ chẳng thuật chuyện lại, thì ngu huynh không rõ đến muôn đời, vì mẹ ta không có nói chuyện chi hết ! Chẳng hay khi trước có sinh lễ vật chi chăng ? » Vân bích Nhơn nói : « Chưa có sinh lễ, cũng không trao cửa tin, chỉ giao ước một lời mà thôi. » Lý Quảng nói : « Tuy chưa sinh lễ, song một lời trọng quá ngàn vàng. Tức vì ta không hay, nếu kiếm lỗi nơi khác thì mặt mũi nào mà dám ngó anh em. Vậy xin hiền đệ từ

(1) Lệnh cụ : cậu người, lời mình kêu tụng.

(2) Nhũ danh : tên tộc.

nay sắp sau đừng cho ai hay việc ấy. Sợ người không rõ cội rễ, thì chê ta bạc nghĩa vô nghĩa, chắc là hư danh liếng. Nếu sau lệnh muội có về, xin chọn chỗ khác mà xe tơ kết tóc, ta cam chịu lỗi mười phần. Như duyên nợ ba đời, thì kiếp sau sẽ kết cữu ! » Nói rồi ngồi than vắn thở dài. Văn bích Nhơn an ủi rằng : « Đại ca đừng phiền muộn, vì chưa chắc em tôi về đúng chẳng ? Nếu trời khiến tìm được, y như lời Tiên huynh nói, chừng ấy sẽ liệu toan. » Lý Quảng gạt đầu khàn phải, Văn bích Nhơn từ giả ra về. Lý Quảng đưa ra khỏi cửa, trở vào thấy Sở Văn ngồi dựa ghế sầu riêng. Lý Quảng bước lại gần, Sở Văn liền cáo thối. Lý Quảng nắm áo kéo lại nói rằng : « Hiền đệ khoan về đã ! Văn bích Nhơn đã đi rồi, hiền đệ ở nán lại uống rượu với ta cho vui. » Sở Văn nói : « Một mình anh uống rượu cũng vui, lựa phải có tôi mới đáng ! » Lý Quảng nói : « Hiền đệ há không nhớ câu thơ này :
Khuyên chồng đừng uống với chung rượu, cùng tớ đều tiêu mấy việc sầu.
Bởi vậy, hễ uống rượu một mình lại càng thêm sầu. Vả chẳng xưa anh em mình không ngày nào cạch nhau, bây giờ cũng vui vầy mới phải. Bằng rầy hiệp mai tan, trước hân hoan bạc, thì là phụ tình nhau. »

Hồi thứ sáu

Anh-hùng sẵn thắm, thực-nữ tương-tư.

Cử-tử ưu phiến, phòng-sư công-chánh.

Sở Văn nghe nói như vậy, thì nghĩ thầm rằng : « Người này thuở nay lòng không đặt chánh, hằng nói cợt ta hoài ! Nay nghe anh mình thuật chuyện giao ước như vậy, chắc là hồ nghi, nếu mình không tránh, có khi sanh sự chẳng ? » Nghĩ rồi làm mặt giận nói rằng : « Anh luận còn sai lắm ! Việc bằng hữu ha hiệp không chừng, biết sao sum vầy trọn đời cho được ? Chẳng những là bằng hữu, dầu cha mẹ, vợ chồng cũng không lẽ chắc đời, còn có trước hiệp sau ha, rầy

đầy mai đó, vì sự bi hoan ly hiệp lẽ thường. Vả lại người quân tử kết bạn với nhau, coi tình lại như nước, vậy mới lâu dài ; nếu bồi lắm thì có ngày lở lắm, thương giai ắt gặp lúc hờn giai ; hễ nước đầy quá thì phải tràn, người thiết lắm thì lại mịch. Xin anh xét lẽ ấy, kéo khi bồi khi lở bằng nhau ! » Lý Quăng nói : « Hiền đệ có hiền vì cớ nào mà ngu huynh cầm lại chẳng ? Số là nghe anh Văn bích Nhơn thuật chuyện khi nãy, nên trong lòng lo lắng phiền muộn vô cùng. Tánh anh thuở nay xử nghĩa vuôn tròn, không dè lại có sự bất bình như thế ! Nếu Tần Nương về đây, anh biết liệu làm sao cho tiện ? Chẳng lẽ ép người làm thiếp, bằng không, sợ Tần Nương ở chung thân thủ tiết, thì ta mang tiếng bạc với đời ! Bởi ta không biết xử làm sao cho khỏi lỗi, nên cầm hiền đệ uống rượu giải khuây, bàn luận giùm việc ấy. » Sở Văn nghe nói, nửa thắm nửa mừng : Thắm là trai tài gái sắc không đặng nên đôi, mừng là tình mặn nghĩa nồng chẳng hề bội ước. Nghĩ đến chuyện ấy, xui lòng thương Lý Quăng mười phần, cũng muốn xiêu theo lời nói, liền dẫn lòng cười gương đáp rằng : « Việc ấy thiệt khó xử, song em xét lại thì rõ, anh cũng hữu tình quá ! Vả chẳng Tần Nương xiêu lạc tám năm, không tưởng sanh tử, đâu có sống mà về đi nữa, cũng chẳng lẽ tự ý mà ưng anh. Văn bá mẫu đã thấy anh có vợ rồi, chắc không chịu cho con làm bé. Vả lại sự giao thiệp bồi nhõ, chớ không mai mối và cửa tin lễ sinh ; nếu Tần Nương có về, Văn bá mẫu kén rể khác, không lẽ như lời anh tính đâu. » Lý Quăng biết nói lỗ ló, lấy làm hổ thẹn, liền dặn Sở Văn rằng : « Chuyện nầy em đừng cho ai hay mà họ nhạo cười, người khác còn dễ chịu, ngặt có Tang Đại với Trương Giác tánh hay khôi hài và trây trúa lắm, nếu hai người ấy hay đặng, thì kiêu ngạo như nước xương, chắc anh chịu không nổi. » Sở Văn cười rằng : « Anh cũng sợ họ nói nhiều chuyện vậy sao ? »

Xảy thấy Trương Quì, Trương Báo đồng đến, Lý Quăng ngồi đàm đạo. Trương Quì nói : « Tôi với hai anh em họ Từ

đồng về kinh thi hội. » Lý Quảng mừng rỡ, truyền dọn tiệc, mời anh em ăn uống hơn nửa ngày, đến tối ai về nhà nấy.

Còn Lý Quảng về thuật chuyện và hỏi thăm mẹ có giao ước về sự Tân Nương chăng ? Lý phu nhân giết mình nói rằng : « Thiệt có như vậy, bởi cha mấy đời xa, nên chưa sinh lễ, còn Văn học sĩ cáo bệnh hồi hương, vì cơ ấy nên biệt tin nhân cá. Mẹ trông Tân Nương đã có chỗ, nên mới cưới vợ cho con, không dè là sự thất lạc, cũng chẳng ngờ là em ruột Văn bích Nhơn ! Nếu sau Tân Nương về đây, mẹ sẽ thương nghị. Thôi, con đi nghỉ kéo khuya. » Lý Quảng dạ rồi lui gót.

Còn Sở Văn về phòng nằm thở than, thao thức không ngủ, nghĩ thầm rằng : « Lý Quảng thiệt là người linh nghĩa ngật việc mình đã lỡ, không biết tính làm sao ? Thôi thôi thiếp phụ chàng, kiếp khác sẽ làm chồng vợ. » Máng tư tưởng như vậy, tới canh năm mới ngủ ; đến trưa mới thức dậy, nghe gia đình báo rằng : « Cố đi trễ quá chừng bữa nay mới tới. » Sở Văn ra mừng mẹ, nghênh tiếp vào đình, Sở phu nhân xuống kiệu, có a huân là nàng họ Đư đi sau, lại có nàng Hoa vịnh Hương là người con nuôi của Sở phu nhân theo nữa.

Sở phu nhân nắm tay Sở Văn khen rằng : « Mẹ mừng cho con tuổi nhỏ mà đăng phong hầu, rạng danh cho lòng tổ. Bởi mẹ mắc nhóng đợi đăng đi cho đủ mặt, nên phải trễ lán. » Sở Văn mừng rỡ mười phần, dọn yến diên thiết đãi.

Đến ngày mồng bảy tháng ba, các cử tử tựu trường, thi chín ngày mới rồi bài vớ. Nhiều kẻ đem nãi ra mà sánh với nhau. Người khiêm nhường là khen bài chúng là hay ; kẻ tự thị khoe bài mình đặt giới. Có người lại không cầu đậu rớt, cứ việc dạo chơi, còn kẻ thời chẳng tiếc bạc tiền, cậy nghề mượn chác.

Tối ngày phát bãng, Từ văn Bình và Từ văn Tuấn ngồi đứng không an, dấy một chút rồi nằm, nằm giây phút lại dấy, đến đôi bữa cơm ! Đến đến trưa không thấy báo danh mĩ, hai anh em chắt lưỡi than rằng : « Rồi đời, hết kể, để chờ ba năm nữa sẽ hay. » Các anh hùng ngó thấy bộ hai người, nực cười nộn ruột.

Qua trưa, Từ văn Bình đang ngồi lau nước mắt, xảy nghe tiếng mã la tới cửa, mới bốt sụt sùi.

Hồi thứ bảy

*Từ văn Bình rạng danh bậc khuyết,
Phạm kỳ Loan kèn rỏ đồng sàng.*

Khi ấy Từ văn Bình lóng tai nghe tiếng báo rằng : « Từ văn Bình, ở xứ Tiều đường, đỗ trạng nguyên. » Từ văn Bình nghe báo vui mừng, chạy ra gần lộ nhúi : anh em xem thấy cũng nực cười. Thường liền vừa xong, xảy nghe báo nữa rằng : « Từ văn Tuấn đậu hạng ba. Trương Qui đỗ số nhì. » Hai người mừng rỡ và thưởng bạc, các anh em đều rất mừng kính mừng.

Cách ba ngày, các tân sĩ mới đỗ vào thi diện thi trước đền. Vua duyệt lại, thiết y như số cũ : Từ văn Bình đậu trạng nguyên, Trương Qui đậu bãng nhãn, Từ văn Tuấn đậu thám huê. Vua truyền đãi yến xong xê.

Bữa sau ba trạng và các tân sĩ vào tạ ơn vua. Chỉ truyền đi khoe quan đạo chợ. Xong rồi, ba trạng vào tạ ơn mấy vị giám khảo. Khi đến dinh, Phạm thừa tướng mời ba trạng đồng ngồi, rồi nói với Văn Bình rằng : « Lão phu từ năm xưa phụng chỉ đến Hàng châu mà tra sự hàm oan ấy, sau nghe chàng thi đỗ thủ khoa, lão phu chắc hội này đỗ trạng, thiệt lời bàn bả không sai ! Lão phu rất mừng và đáng khen người có tài

có đức. » Từ văn Bình lay rồi thưa rằng : « Đệ tử nếu không nhờ ân sư giải oan, chắc không toàn tánh mạng. Ngày nay cầu may mà đặng đồ trạng, cũng nhờ đức ân sư ; tôi trọn đời tạ dạ ghi xương, ngất không chước ngậm vành kết cỏ. » Phạm thừa tướng rằng : « Chẳng không xét mà nói sự tạ ơn, lão phu lấy làm then mặt ! Năm trước vâng chiếu chỉ đi xét, là bốn phạm của lão, có chỉ mà tỏ việc cảm ơn ? Khoa này nhờ văn chương đứng đầu, là tài năng của chàng, chuyện chỉ mà đáp nghĩa ? » Từ văn Bình thưa rằng : « Nếu xưa ân sư không giải oan, thì tôi xuất thân sao đặng ? Bây giờ lại thương tài mà cho đậu, ơn lớn vô cùng. Trước mở đức tài sanh, nay ra tay tế độ, dẫn đến non mòn biển cạn, cũng mang ơn nặng nghĩa dày. »

Từ văn Tuấn nghe anh nói chuyện với Phạm thừa tướng, nghĩ nhớ tới việc mình, liền bước xuống lay tạ ơn mà thưa rằng : « Tôi là Phước Lộc, năm xưa nhờ ơn Thừa tướng, mới thấy đặng mặt rồng mà mình oan cho chủ tôi, sau nhờ ơn thừa tướng giải oan cho chủ tôi mới khỏi tội. Bởi cơ ấy, bà tôi xét công khó, cho tôi theo bực con nuôi, phận hèn không dám cãi ; cậu tôi cũng tình thương, nhìn tôi là đứa em út, phúc mệnh cũng nhờ ơn. Tuy là nhờ ơn bà tôi và cậu tôi, thiết trước cũng nhờ ơn Thừa tướng mới đặng như vậy. Nay lại thương tôi lấy đậu, ơn sau tợ biển, đức lớn bằng trời. » Phạm thừa tướng nghe nói, nhìn Từ văn Tuấn giây phút rồi đáp rằng : « Nói vậy chàng là thơ đồng Phước Lộc đó sao ? Thiết đáng khen có trí có tài, lại đàng kinh có tình có nghĩa. Lão phu chẫm vớ thấy tướng chữ giống in chữ ngự trạng năm trước, ngất cái tên Văn Tuấn, nên nghĩ không ra ! Nay phải lễ thầy trò, đừng kêu Thừa tướng như thiên hạ. » Từ văn Tuấn tạ ơn rồi thưa rằng : « Đệ tử nhờ ân sư cho chỗ, ghi xương chẳng dám quên ơn. Lại còn hai vị quản gia của ân sư, là Phạm Hồng và Phạm Bảo, hai vị ấy khi đến Trấn Giang hết lòng cứu ân sư khỏi nạn, tuy là đến ực chốn, song lối cũng nhờ ơn, nếu không có hai vị ấy cứu

ân sư, thì chủ tôi hàm oan khó giải. Nay tôi xin ân sư cho tôi ra mắt mà tạ ơn hai vị quân gia. » (Ấy là bạn đồng chí!)

Khi ấy Phạm Hồng, Phạm Bảo tình cờ bước lên, Từ văn Tuấn lật đặt cúi đầu lạy tạ. Phạm thừa tướng kéo lại dứt rằng : « Nó là phận tôi tớ, mà làm đều ấy sao nên ? » Từ văn Tuấn cứ tự quyết như vậy, Phạm thừa tướng kêu Phạm Hồng, Phạm Bảo mà tỏ ý Phước Lộc tạ ơn, vân vân. Phạm Hồng, Phạm Bảo đồng thưa rằng : « Chúng tôi đâu dám chịu ? » Nói rồi trở xuống tức thì. Phạm thừa tướng truyền đem rượu đãi ba trò. Ba trạng đàm đạo một hồi, rồi từ giả lui gót.

Còn Phạm thừa tướng thấy Từ văn Bình tài mạo tốt vời, thiên tư thứ nhất, ý muốn dụng làm đông sàng, liền xuống hậu đường nói với phu nhân rằng : « Tân khoa trạng nguyên là Từ văn Bình, phải người phải thế, có đức có tài, ý hạ quan xét lại, cũng nên tính việc cho con, thiệt là rẽ quí, chẳng hay phu nhân liệu lẽ nào ? » Phạm phu nhân thưa rằng : « Như Từ văn Bình chưa vợ, thì việc quí vô cùng, nếu có vợ rồi, phải tính lại mới đáng. » Phạm thừa tướng nói : « Chuyện này phải hỏi Mộc Lâm, Lạc Chiêu thì rõ, song nói cũng đi nữa, dầu Từ trạng nguyên có vợ, cũng chẳng khá bỏ qua, vì kén đáng rẽ hiền là khó lắm. » Nói rồi truyền gia đình kêu Mộc Lâm, Lạc Chiêu mà hỏi rằng : « Cha muốn gả em con cho Từ văn Bình xét lại nên chăng ? » Mộc Lâm, Lạc Chiêu đồng thưa rằng : « Được như vậy thì xứng đôi lắm, em tôi có phước vô cùng. Xin cha mẹ tính cho mau, nếu trễ nãi thì về tay người khác. » Phạm thừa tướng hỏi rằng : « Cứ theo lời hai con nói, thì Từ văn Bình chưa có nơi nào sao ? » Hai người đồng thưa rằng : « Bởi Từ văn Bình chưa vợ, nên anh em tôi mới ước ao, xin cha mẹ cậy mai cho sớm. » Phạm phu nhân mừng rỡ hỏi rằng : « Trạng công nhắm ai làm mai vừa ý Từ văn Bình ? » Thừa tướng nói : « Nhắm lại Lý Quảng là người thiết nghĩa, hạ quan quyết cậy làm mai. »

Phạm phu nhơn bèn lui vào phòng thuật chuyện cho Lạc phu nhơn rõ. Lạc phu nhơn nghe nói, nghĩ tới chuyện con mình, liền đáp rằng : « Như vậy rất mừng cho cháu. Tôi cũng tính gả con Thu Hà về Tang Đại cho rồi. » Phạm phu nhơn nói : « Phải chi không nhắc chuyện này, thì tôi đã quên lửng. » Nói rồi thuật chuyện Ân hà Tiên có cây Lý Quăng qua cầu hôn Thu Hà cho Tang Đại vân vân. Lạc phu nhơn mừng rỡ nói rằng : « Cảm phiền chị thừa với với anh, mai thừa dịp đi cây Lý Quăng làm mai cho cháu, thì tổ với Lý Quăng, bảo Tang Đại sinh lễ cho rồi. »

Phạm phu nhơn y lời vào thuật chuyện cho chồng rõ. Phạm thừa tướng cười rằng : « Đi một công hai việc, thuận tiện biết chừng nào ! »

Bữa sau, Phạm thừa tướng cơm nước xong rồi, qua đình Anh vũ bá. Gia đình vào báo, Lý Quăng mừng rỡ rước vô. Trà nước xong xă, Phạm thừa tướng nói rằng : « Lão phu đến cây hai chuyện, xin hiền diệt vị tình ra sức chẳng khá bỏ qua. » Lý Quăng thưa : « Nếu bác sai chuyện chi, xin dạy bảo cho rành, cháu chẳng hề dám trề. » Phạm thừa tướng nói : « Nguyên bữa nọ hiền diệt có cây nói Thu Hà cho Tang Đại, chờ Lạc phu nhơn đến kinh, tính xong thì sinh lễ. Nay lão phu đã hỏi lại, Lạc phu nhơn cũng bằng lòng và cây lão phu đến thông tin, cho Tang Đại sinh lễ. Ấy là việc thứ nhất. »

Hồi thứ tám

*Từ trạng-nguyên phải thời bắn sẻ,
Phạm tiểu-thơ đẹp phận cời rông.*

Lý Quăng nghe nói liền thưa rằng : « Tôi hôm qua cố nhớ chuyện ấy, tính nay mai cũng đến bác mà hỏi thăm

tin. Nay bác đã nói giúp rồi, mai tôi sẽ bảo Tang Đại chọn ngày sinh lễ, ấy là chuyện trả lời về sự bác giúp tôi. Còn bác cậy tôi việc chi nữa xin cho biết luôn thể ? » Phạm thừa tướng nói : « Lão phu có một đứa con gái, chưa định nơi nào. Nay thấy Từ văn Bình tài đức song toàn, lão phu thương lắm muốn dựng làm đông sàng, nên đến đây cậy hiền diết lam mai, trong ý chắc là xong việc. » Lý Quăng mừng rỡ thừa rằng : « Lành ái tiểu thư chưa có nơi, thiết trời để dành duyên cho Từ hiền đệ. Tôi xin ra sức tính giùm, dựng ngay sau uống rượu. » Phạm thừa tướng cười rằng : « Lão phu cũng lo đặt rượu ngon cho sẵn, mà đãi ông mai. » Lý Quăng thưa : « Xin bác ngồi nán đây, dựng cháu vào thương nghị với với Từ bá mẫu. » Phạm thừa tướng nói : « Chuyện chẳng nên nóng nảy như vậy, ngày mai lão phu sẽ thăm tin. » Nói rồi liền kiệu lui về. Lý Quăng đưa khỏi cửa, rồi trở vào hậu đường thuật chuyện cho mẹ hay. Lý phu nhân mừng rỡ qua phòng phía Tây, chưa ngờ thấy Từ phu nhân, mà Lý phu nhân đã cất tiếng nói lớn rằng : « Mừng cho hiền muội có sự may lắm ! » Từ phu nhân nghe tiếng bước ra nghinh tiếp hỏi rằng : « Em có sự chi may mắn, mà nhọc công chị phải đến mừng ? » Lý phu nhân nói rằng : « Mừng cho hiền muội có dâu, sao gọi rằng không may mắn ! » Từ phu nhân nói : « Thăng Văn Bình đã lớn, nay thời may dậu cao, tôi đương lo cậy người làm mai cho nó, mà chưa gặp chỗ nào, hay là có ai đem mối đồ chẳng, nên chị mới nói như vậy ? » Lý phu nhân nói rằng : « Hiền muội đừng cậy ai làm mai vô ích, thỉnh ngu tử thì xong, sao cũng chắc dựng một con dâu xứng đáng, đã con nhà trăm anh, lại tách người hiền đức, dung nhan có một, trính tiết vẹn mười. » Từ phu nhân nói : « Như vậy thì em cảm ơn mười phần, chẳng hay chị đừng lễ chi, nói cho em sớm trước ? » Lý phu nhân nói rằng : « Ăn một bữa cơm uống ba chén rượu, cũng là đủ lễ đãi mai. » Từ phu nhân nói : « Như vậy thì dễ lắm ! Em xin chị làm ơn, ráng lo giùm cháu, mà chị kiểm dựng chỗ nào chưa ? » Lý phu

nhơn đáp : « Nếu không có chỗ, lẽ nào ta dám nói như vậy ? Bởi có người đến cậy Lý Quang, mới ra về chưa đáng nửa giờ. » Từ phu nhơn hỏi : « Chẳng hay ai đó ? » Lý phu nhơn đáp : « Quan thầy của cháu chớ ai. » Từ phu nhơn hỏi : « Quan thầy của Văn Bình là Phạm thừa tướng phải chăng ? » Lý phu nhơn nói : « Hiền muội bàn giỏi lắm ! » Từ phu nhơn hỏi : « Chẳng hay Phạm thừa tướng làm mai cho con gái nhà ai ? » Lý phu nhơn nói : « Chẳng phải Thừa tướng làm mai cho ai, ấy là muốn gã con cho Văn Bình đó. Chẳng hay hiền muội đành làm xuôi chăng ? » Từ phu nhơn đáp : « Chị đừng nói giả ngộ gạt tôi. Lẽ nào một vị Thừa tướng đương triều mà chịu làm xuôi với bà góa ? » Lý phu nhơn hỏi : « Trong thế hiền muội không khứng chẳng ? » Từ phu nhơn nói : « Tôi cầu mười phần mà sợ chẳng đáng, thiệt lo một nỗi Văn Bình vô phước không được như lời. » Lý phu nhơn nói : « Lẽ nào Trạng nguyên cười không đáng con Thừa tướng ? Ấy là lời hiền muội nói khiêm mà thôi. » Từ phu nhơn nói : « Được như vậy tôi mừng lắm, lẽ đâu lại dám từ ? » Lý phu nhơn nói : « Thiệt như vậy, nên tôi mới đến đây mừng cho hiền muội. » Từ phu nhơn hỏi gạn rằng : « Chắc chắn như vậy hay sao ? » Lý phu nhơn đáp : « Lẽ nào ta nói gạt hiền muội ? » Kể Lý Quang bước tới, Lý phu nhơn chỉ mà nói rằng : « Nếu hiền muội không tin, hỏi cháu thì biết. » Từ phu nhơn hỏi : « Thiệt Phạm thừa tướng có hứa gã con cho Văn Bình chăng ? » Lý Quang thuật hết mọi việc. Từ phu nhơn mừng rỡ bội phần, cậy Lý Quang làm mai, thông tin cho Phạm thừa tướng hay, sẽ chọn ngày sinh lễ. Lý Quang vâng lời bước ra.

Giây phút Từ văn Bình vào phòng, chào Lý phu nhơn rồi đứng nghe nói chuyện. Lý phu nhơn cười rằng : « Cháu muốn đừng vợ tốt thì lấy bác hai lạy, bác sẽ làm mai cho. » Từ văn Bình không rõ cớ gì, hồ người đỏ mặt. Lý phu nhơn cười rằng : « Tốt kiếp cho một vị Trạng nguyên, còn theo tánh con nít, nghe nói chuyện cười vợ thì hồ thẹn làm thế ! Thôi, bác nói tắt cho mà nghe : Phạm thừa tướng muốn gã con cho

cháu, nên cậy Lý Quang làm mai ; bà thân cháu đã chịu rồi, vậy mai Lý Quang qua trả lời, về chọn ngày sinh lễ, chừng đó cháu sẽ lấy bác hai lấy mà tạ ơn, hay là đãi bác một tiệc mà đáp nghĩa ? » Từ văn Bình nghe nói nửa thẹn nửa mừng, đứng làm thỉnh cúi mặt. Từ phu nhơn nói rước rằng : « Thôi, chị đừng chọc cháu làm chi, nó hồ người tội nghiệp. Bây giờ tôi dọn tiệc đãi chị, chừng đó nó sẽ lấy tạ ơn. » Nói vừa dứt lời, kể Từ văn Lượng, Từ văn Tuấn bước vào chào Lý phu nhơn, mừng mẹ và mừng cho anh đang sự hạnh phúc. (Nguyên hai người ấy mới gặp Lý Quang thuật chuyện v.v...) Lý phu nhơn cười rằng : « Bề nào Văn Bình không bao lâu cũng đang bông con, ngặt không biết cậy ai làm mai cho Văn Lượng ! » Từ văn Lượng nghe nói cúi mặt. Từ văn Tuấn thưa rằng : « Thiệt duyên trời định, chẳng phải tình cờ. Nguyên năm xưa lỗi di minh oan, vua phú cho Phạm thừa tướng tra hạch, tuy là xét ra oan ức, song còn giam tôi lại một đêm. Lúc ấy có hai ông quan gia là Phạm Hồng với Phạm Bảo, nói lên cùng tôi rằng : Thừa tướng biết ý vua nóng nảy, giận việc đến thánh giá mà minh oan, nay ông xét ra cũng thương, muốn tâu giúp đỡ, song lại sợ oai trời, e sấm sét bất kỳ, tội lấy vạ trần cũng khó. Ông thở than như vậy, nhờ có Phạm tiểu thư khuyên cha cứu người làm phúc, không lẽ trời hại trung thần. Bởi Thừa tướng cưng con, nên nghe lời mà giúp việc. Từ ấy đến nay tôi quên thuật chuyện lại, bây giờ trời khiến vầy duyên cá nước, rõ là căn nợ ba đời. » Nói rồi ngó Văn Bình mà cười rằng : « Cái ơn tâu tâu rất nặng, đáng lẽ ngày sau anh thấp nhang trong phòng mà quì lấy ngày đêm ; chớ như đãi theo bậc thường, hay là coi như cục cưng, thì cũng chưa lấy làm phải ! » Từ văn Bình nghe nói mắc cỡ, giả bộ giận nói rằng : « Lễ nào người là em, dám vô lễ ngạo anh như vậy ? » Nói rồi làm bộ ra ngoài. Từ văn Lượng, Từ văn Tuấn cũng theo bèn gót, về phòng mừng rỡ chuyện trò.

Còn Lý phu nhơn nói : « Cứ như lời ấy, thiệt là trời định duyên lành. Mừng cho hiền muội đang hai nàng dâu,

không mấy năm sẽ có ít đứa cháu. Cảnh già có phước như vậy, thiệt là hơn ngu tử hai phần ! » Từ phu nhơn nói rằng : « Xét cho kỹ, thiệt nhờ ơn Văn Tuấn, ngày nay mới được như vậy. » Lý phu nhơn nói : phải. Giây phút dọn tiệc đãi Lý phu nhơn đàm đạo hèn lâu mới kiêu.

Lúc này Lý Quảng lui về nghĩ rằng : « Đáng lẽ để mai sẽ qua thông tin với thừa tướng, song Từ bá mẫu đã cậy cũng nên đi phước cho rồi. » Tức thời cỡi ngựa qua Phạm phủ. Quan vào báo lại, Phạm thừa tướng mừng rỡ rước vào. Lý Quảng thưa rằng : « Khi này bác về dinh, thì cháu đã trao lời với Từ bá mẫu. Từ bá mẫu nói : « Đáng như vậy là qui vô cùng, ngặt phận hèn vẫn tay khó với, nếu quan trên rộng lượng thương đến Văn Bình, mẹ con đời được muôn ngày. Bởi xuôi việc nên tôi báo tin kéo bác trông. Văn Bình sẽ chọn ngày sinh lễ. Từ phu nhơn cũng có cậy cháu tạ ơn bác, vân vân. » Phạm thừa tướng mừng rỡ giả ơn rằng : « Thiệt cháu làm mai giới lắm, ngày sau sẽ tạ ơn. » Lý Quảng thưa : « Cháu chẳng dám trông đến ơn chi hết, miễn là chứng đó cho uống say một bữa, cũng đủ cảm tình. » Phạm thừa tướng cười rằng : « Chứng đó đãi cháu một ngày, lại đưa về hai chục hũ rượu nữa, cho các anh em say một tiệc. » Lý Quảng thưa : « Đáng như vậy cháu cảm ơn thêm. » Nói rồi từ giả. Phạm thừa tướng nói : « Bữa nay quyết cảm hiền diệt dưng tiệc nhỏ cho vui, xin đừng gót ngọc ? » Lý Quảng không lẽ từ chối, phải ngồi nán mà chờ.

Giây phút Mộc Lâm, Lạc Chiêu đồng ra chào Lý Quảng. Lý Quảng thuật luôn chuyện làm mai Thu Hà cho Tang Đại vân vân, Lạc Chiêu nói : « Anh em tôi cũng nhờ đức đại ca. » Lý Quảng cười rằng : « Từ này sắp sau mặt sức uống rượu ! »

Kể dọn tiệc anh em đồng ăn uống và trò chuyện. Phạm thừa tướng ép Lý Quảng say quá, mãn tiệc trời đã tối, Lý Quảng từ giả lui về.

Còn Phạm thừa tướng đưa Lý Quảng khỏi cửa ngõ, rồi vào nói với vợ rằng : « Thiet Lý Quảng lánh sốt sắng lắm ! Nội một ngày làm mai xong việc, và lập tức trả lời. Từ phu nhon đã chịu rồi, sẽ chọn ngày sinh lễ. Như vậy thì vợ chồng ta đã phĩ nguyên, hãy lo lễ đưa dâu cho sẵn, và việc Thu Hà cũng tính luôn. Nội năm nay gả hết hai đứa. » Phạm phu nhon nói : « Phải. Miễn là đang trai đi sinh lễ, thì tôi lo kịp lễ đưa dâu. »

Thừa tra Lạc thu Hà và Phạm tiểu thư bước tới, Phạm thừa tướng bảo rằng : « Hai con ngồi đó, đừng cha thuật chuyện cho mà nghe. »

Hồi thứ chín

Từ-văn-Bình cầu hôn có một.

Tiền-Na-Tra sánh lễ hóa ba.

Hai nàng vâng lời ngồi xuống, Phạm thừa tướng nói rằng : « Cha nói cho con hay : đã kén dặng rõ hiên, ít ngày sẽ sinh lễ. » Phạm tiểu thư nghe nói hồ mặt, đứng dậy muốn đi, Phạm thừa tướng cười rằng : « Con hãy ngồi xuống đó, đừng nghe cha dạy cho đủ đều, chẳng nên bắt chước thói con gái nhà quê, nghe nói gả lấy chồng thì làm bỏ mặt cỡ. Phải biết việc hôn nhon là đại sự của người đời : Có trời đất thì sau có gái trai, có gái trai thì sánh đôi chồng vợ, có chồng vợ mới sanh con đẻ cháu, cả họ dài dòng, lạ chi mà hồ thẹn ! Cha nhớ trực năm xưa có tên thơ đồng là Từ phước Lộc, đi mình oan cho chủ là Từ văn Bình. Khi ấy cha thấy vua nóng giận vì sự đón Thánh giá mà kêu oan, tuy kêu oan là sự thường, ngặt đứa thơ đồng không xứng đáng, cha vưng chỉ về tra xét, mà không dám vị tình, là có ý sợ trái lòng thiên tử mà mang họa. Bối con khuyên lon xin cứu người ngay

làm phước, nên cha mới nghe lời. Nay Từ văn Bình đồ trạng ngươn, cha cậy Lý Quang làm mai cho con đã dặng. Tè ra cha cứu người mà tức thì cứu rỗi, con cứu người mà tức thì cứu chồng. Ngày sau ơn nặng tình sâu, lại xứng trai tài gái sắc. Từ văn Bình là người lương đồng, con dặng dựa bá tông, thiệt sự chung thân may lắm ! » Phạm tiểu thư hổ mặt làm thính, ngồi sấm soi giải lụa cho khuấy lãng. Phạm thừa tướng lại nói với Thu Hà rằng : « Ta đã chọn dặng một người cháu rỗi, là người của mẹ cháu bằng lòng, ta đã cậy Lý Quang làm mai, không bao lâu Tang Đại sẽ sinh lễ. Ta nhắm Tang Đại tài mạo tốt vời, anh hùng trên thế, ngày sau chắc dặng phong hầu thiệt cháu cũng có phước lắm ! » Lạc thu Hà nghe nói cũng cúi đầu.

Kể Lạc phu nhơn bước tới, Phạm thừa tướng trở ra. Lạc phu nhơn nói với Phạm phu nhơn rằng : « Tôi có nghe Lạc Chiêu thuật chuyện gã Phạm tiểu thư cho Từ văn Bình, nên vào chúc mừng. » Nói vira dứt lời, ngó lại thì Phạm tiểu thư với Lạc thu Hà đã dắt nhau đi mất. Lạc phu nhơn hỏi rằng : « Vì có nào mà hai đứa nó đi hết cả hai ? » Phạm phu nhơn cười rằng : « Khi chị chưa vào, thì cha nó đương ngồi giảng sách với hai đứa nó : Những là phụ tử phu phụ, có chồng có phước, vân vân, báo hại hai đứa hổ người muốn đi, ông lại không cho đi, bảo ngồi mà nghe cho đủ lễ. Hai đứa nó hổ thẹn quá, tôi ngó thấy cũng nực cười ! May chị vào đây, ông mới trở ra, nếu không cũng còn nói nữa ! Hai chị em nó nhơn dịp ấy như chim sò lông, tợ cá khỏi lưới, mới dắt nhau đi mất. » Lạc phu nhơn cười rằng : « Như vậy thì không nên trách chúng nó. » Phạm phu nhơn nói : « Còn một chuyện này lạ nữa : Khi trước Từ văn Bình bị hàm oan, Từ phước Lộc là thơ đồng đi minh oan cho chủ, vua phú cho thừa tướng tội xét, con nhỏ cũng khuyên cha nó cứu kẻ hàm oan. Đến nay Từ văn Bình đồ trạng ngươn trời khiến vậy duyên

cá nước, có phải là duyên trời định hay chăng? Còn Từ phước Lộc là thơ đồng có nghĩa, nay cũng đậu thám hoa, thiết trời không phụ người trung hiếu tiết nghĩa. » Lạc phu nhơn nói : » Thiết nhơn duyên trời định chẳng sai, song còn việc thơ đồng thi đậu thám hoa, tôi lấy làm lạ ! Lẽ nào thơ đồng dạng dự thí hay sao ? » Phạm phu nhơn nói : « Nguyên năm trước Từ phước Lộc minh oan, cứu mạng Từ văn Bình, nên Từ phu nhơn căm vì có nghĩa, kêu Phước Lộc bằng con, cải tên là Từ văn Tuấn. Bởi có ấy nên Từ văn Tuấn mới dạng xuất thân. » Lạc phu nhơn nói : « Như vậy thì Từ phu nhơn là người tử tế lắm. » Phạm phu nhơn rằng : « Còn chuyện lĩnh ái, thừa tướng tôi đã nói với Lý Quảng rồi, nhất định cưới nội năm nay, còn tháng này Tang Đại sinh lễ. Nên vợ chồng tôi lo sửa sang lễ đưa dâu cho hai đứa, kéo đến chừng đó rộn ràng. » Lạc phu nhơn tỏ việc cảm ơn.

(Xem tiếp tập 3)

Mới vừa in xong :

Tây-Du (4 cuốn).	68\$00
Tam hạ nam đường (2 cuốn).	20.00
Bạch xà Thanh xà (1 cuốn).	8.00
Phi Long (3 cuốn).	51.00
Bắc Tống (2 —)	20.00
Thập nhị quả phụ (1 —)	10.00

Đang in :

Phong thần, Vạn huê lâu, Ngũ hồ bình tây,
Ngũ hồ bình nam.

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Nói về Lý Quảng từ khi lui gót, đi thẳng đến Từ phủ coi đặng ngày mười hai tháng tư đi sinh lễ, bữa sau gởi thư cho Phạm thừa tướng hay trước mà sửa sang.

Còn Tang Đại chọn ngày rằm tháng tư, đi sinh lễ họ Ân với họ Lạc. Lý Quảng cũng gởi thư thông tin cho Ân hà Tiên và Lạc Chiêu đông hay, lại thỉnh đề đốc Võ phùng Xuân làm mai dạm gái.

Qua ngày mười một Lạc Chiêu dọn tiệc đãi mai như là Lý Quảng và Võ phùng Xuân ; có mời đủ mặt anh em, vui say tới tối.

Đêm đó, Từ văn Bình cũng dọn tiệc đãi mai như vậy. Trong lúc ăn uống, Trương Giác ngó Từ văn Bình mà cười rằng : « Tôi dặn anh, từ rày sắp lên phải nhớ cho lắm ; chừng nào cười đặng lâu lâu, phải hậu đãi bằng hai người ta ; chẳng những biếu gì nghe nấy mà thôi, phải hạ mình mà quì lạy nữa ! » Tang Đại kể rằng : « Biếu cái gì lạ vậy ? Lời cổ ngữ nói : Con trai đầu gối có vàng ròng. Lẽ nào mà phải lạy vợ ? » Trương Giác nói : « Thiệt không lẽ nào như vậy, song trừ ra một mình Từ trạng ngươn phải lạy mà thôi ; vì Phạm thị lâu lâu có nói giúp với thừa tướng khi trước, năn nỉ xin giải oan cho anh Từ, nếu không có lâu lâu giúp lời, e Từ huynh chẳng toàn tánh mạng, trông gì thi đồ trạng ngươn ? Đáng lẽ lạy ngày

đem mới phải. » Ai nấy nghe nói cười rộ, Từ văn Bình then mặt làm thính.

Rạng ngày, Từ văn Bình đi sinh lễ bên Phạm thừa tướng. Sự đãi đằng là việc cũ, chẳng nói làm chi cho nhiều.

Đến ngày rằm, Tang Đại đem dâng hai lễ tại nơi Ân hà Tiên ; một lễ về sự Tấn kinh Hồng, một lễ về sự Ân lễ Tiên.

Xong rồi lại dâng lễ tại đình thừa tướng, thuộc về sự Lạc thu Hà, đãi tiệc tới khuya mới mãn.

Hồi thứ mười

Tiền phu-nhơn kén rể đông-sáng.

Sở Tần-Ngọc kiếm người Nam-giang. (1)

Khi ấy Tiền phu nhơn thấy các vị tiểu thơ đều có nơi hết thầy, thì động lòng nghĩ đến mình, vì Tiền quỳnh Châu cũng đã lớn. Trong lòng Tiền phu nhơn chí quyết dùng Sở Văn làm rể, bấy lâu không lẽ nói ra. Nhơn khi chuyện vãn với Lý phu nhơn, Tiền phu nhơn hỏi rằng : « Thưa chị, chẳng hay Trung đông hầu Sở Văn đã có sinh lễ nơi nào chưa ? » Lý phu nhơn nghe hỏi biết ý, liền trả lời rằng : « Nếu hiền muội không nhắc đến, thì ngu tử đã quên rồi. Tưởng lại Sở hiền điệt chưa có nơi nào, vì không nghe Lý Quảng nói lời việc ấy. Ý ta muốn gả cháu cho Sở tần Ngọc, không biết hiền muội bằng lòng chăng ? » Tiền phu nhơn đáp rằng : « Sao tôi

(1) Dấu Nam-giang : chữ giang chấm thủy bằng chữ giang là trong. Vì trong Nian thì có bài thơ Thê-Tân rằng : Vu di thê-tân, nam-giang chí-tân, vu di thê-tân, vu di hành-lạc. Nghĩa là hái rau tân tại rạch bên nam, hái rau tảo tại đường nước ngập. Bài thơ ấy khen con dâu hiền lo hái rau tảo rau tân, mà giúp việc nội trợ, trước là cúng tế, sau nữa nuôi nhà. Nên gọi vợ hiền lo việc tảo tân, hoặc gọi là dâu Nam-giang.

không bằng lòng ? Nếu đừng Sở Văn làm công sàng, tôi vui cười một ngày đến tối. Song ngại một điều : Mẹ con tôi khó hèn ngụ bạc, sợ Trung đông hầu chẳng khứng cầu hôn, thiếu chi hoàng sách phụng mà chịu lộn với gà, thiếu chi ngọc sách châu mà xen với đá. Bởi xét mình như vậy nên không dám hở môi ; nếu nói ra sợ người chê, chi bằng làm thính khỏi thẹn. » Lý phu nhơn rằng : « Hiền muội chớ tưởng như vậy. Ta coi ý Sở hiền diệt là anh hùng hào kiệt, chẳng phải người trọng phú khinh bần. Nếu hiền muội bằng lòng, mai ta bảo Lý Quăng hỏi giống Sở Văn, như có nơi nào thì thôi, sẽ lựa chỗ khác cho cháu, bằng người chưa có chỗ, thì việc này ta tính vuơn tròn. » Tiền phu nhơn tạ ơn rằng : « Nếu chi gánh vác việc này, thì Quỳnh Châu có phước lắm ! » Lý phu nhơn nói : « Xin hiền muội đừng lo. Ta đã tính làm ơn thì phải gắng công cho trót. »

Bữa sau Lý phu nhơn hỏi con rằng : « Sở Văn có sinh lễ nơi nào chẳng ? » Lý Quăng thưa : « Sở hiền đệ có nói chuyện với tôi. Nếu không có người tài sắc đức hạnh, thì ở vá trợn đời. » Lý phu nhơn rằng : « Mẹ coi có người như vậy, con nhắm vừa ý Sở Văn chẳng ? » Lý Quăng thưa : « Mẹ không nói lên, con bàn sao đừng ? Mà nàng ấy thuở nay con có biết mặt chưa ? » Lý phu nhơn cười rằng : « Nàng ấy thuở nay con thấy thương lắm, vậy con hãy bàn thử là ai. » Lý Quăng nghĩ hoài không ra, cứ ngồi ngồi nhăn mặt nhăn mày, cào tay cào má ! Hồng cầm Văn ngó thấy nực cười, Lý Quăng chắc là vợ biết, liền hỏi rằng : « Phu nhơn cười, có khi rõ biết người ấy, xin nói tắt cho ta nghe ? » Hồng cầm Văn che miệng cười rằng : « Thiếp chẳng biết ai mà hỏi, mẹ đã bảo mình nghĩ, thì nghĩ thết có lẽ phải ra. » Lý phu nhơn cũng cười chum chim, Lý Quăng chắc vợ biết, liền hỏi gạn rằng : « Phu nhơn cười như vậy, chắc là biết rõ người này, đề ta nghĩ mãi cũng không ra, chết ruột lại vô ích. » Lý phu nhơn cười rằng : « Thôi con nói phức cho nó nghe, kéo hỏi hoài hỏi hũy. » Hồng cầm Văn cười rằng : « Khen cho Anh

võ bá, làm quan gần cực phẩm, nghĩ người thương gặp mặt mà không ra. Phải chi chuyện mười năm, làm sao mà nhớ cho đặng ? Nàng ấy là cháu của mẹ, có nhớ hay quên ? » Lý phu nhơn thấy Lý Quảng còn vác mặt ngó lên kêu, thì cười mà hỏi rằng : « Tiên quỳnh Châu có tài sắc hay không ? Nhắm Sở Văn chịu hay chẳng chịu ? » Lý Quảng cười ngất thưa rằng : « Con Việt lẳng trí khôn quá sức ! Cách đôi ba bữa thì thấy mặt em một lần, mà nghĩ hèn lâu không đặng, nếu mẹ không nhắc lại, thiệt con bàn tới tối không ra. Xét cho kỹ, Quỳnh Châu đáng làm vợ Sở Văn lắm. Vậy thì mai con sẽ hỏi gióng Sở hiền đệ, ngặt không biết đi có chịu hay chẳng ? » Lý phu nhơn rằng : « Đi con cậy mẹ tính giúp, còn ngại Sở Văn không bằng lòng, vì xét phận khó hèn nên hổ thẹn. Mẹ nói : Sở hiền đệ là anh hùng, không lẽ mển giàu chê khó, miễn là Sở Văn chưa có chỗ thì xong. Vậy con chẳng còn ngại chi mà nói sợ người không chịu gả. Đến mai này con sẽ hỏi Sở Văn nếu bằng lòng thì tốt lắm, bằng chẳng chịu thì con thưa với Sở phu nhơn, lẽ nào đạo làm con dám cãi mẹ ? » Lý Quảng thưa rằng : « Nay đã tối rồi, mai con nói với Sở Văn, chắc là xuôi việc. »

Bữa sau Lý Quảng đến đình Sở Văn, thấy Sở Văn ngồi dựa trên ghế, hình như nghĩ việc chi ; nét buồn như cúc, vóc óm như mai, càng thấy càng thêm yêu mển. Lý Quảng cười lớn hỏi rằng : « Hiền đệ làm màu như con gái lỡ thời, cứ châu mây ngồi nhao nháo ! Hay là muốn cưới vợ chẳng ? » Sở Văn ngó thấy Lý Quảng, liền đứng dậy chào rằng : « Đại ca đến thỉnh linh em không hay mà nghinh tiếp, đã cam thất lễ mười phần. » Lý Quảng nói : « Nghinh tiếp, không nghinh tiếp, cũng chẳng chấp chi. Hỏi thăm một đềm này : Hiền đệ có chuyện chi buồn, xin cho ta biết ? » Sở Văn đáp rằng : « Anh khéo giả ngộ thì thôi ! Tôi ngồi chơi này giờ, chẳng có rầu buồn chi hết, biết làm sao mà nói với anh. » Lý Quảng rằng : « Hiền đệ không có chuyện mà tỏ với ngu huynh, ngu

huynh lại có chuyện xin nói với hiền đệ. Chẳng những nói miệng tài với hiền đệ mà thôi, buộc hiền đệ phải đãi rượu tạ ơn nữa. » Sở Văn cười rằng : « Anh thiệt nhiều chuyện lắm ! Tôi có vui chi mà đãi rượu đền ơn ? Nội tháng này anh uống rượu không biết mấy đăm, còn muốn dùng nữa hay sao ? » Lý Quang cố ý nói : « Mừng cho hiền đệ có đời, lẽ nào không mời ta uống rượu ? » Sở Văn nghe nói quái gở, lấy làm lạ, nghĩ thầm rằng : « Có khi Lý Quang đã rõ việc mình nên mới nói dị kỳ như vậy ! » Nghĩ rồi gượng gạo làm tỉnh mà hỏi rằng : « Đại ca hôm nay mắc uống rượu nhiều chỗ nên say quá phải chăng ? Từ khi tôi gả nghĩa bằng hữu với anh đến nay, thiệt kính trọng anh quá lẽ. Còn anh cứ theo giầu cột tôi cũng nhiều lần, thiệt chịu đã không nổi ! Chẳng biết trong lòng anh làm sao cứ nhạo tôi hoài như vậy ? » Lý Quang thấy Sở Văn giận, liền nói giả lả rằng : « Em hay nóng nảy thì thôi ! Bất quá lời anh nói chơi, không phải em là gái già trai, nên ai có nói chơi thì giận ! Để anh phân rõ ràng cho mà nghe ; thiệt tình anh muốn làm mai cho hiền đệ, nên đòi rượu tạ ơn. Nguyên có một vị tiểu thư bà con với anh, nàng ấy tài sắc song toàn, đức hạnh gồm đủ, nên gia mẫu sai ta làm mai cho hiền đệ, chẳng hay vừa ý cùng chăng ? » Sở Văn nghe nói nghĩ thầm rằng : « Người này thuở nay hay thữ ta hoài, nếu không chịu cầu hôn, chắc là nghi dạ, chỉ bằng chịu phước cho em, thì việc ta chung thân khỏi lậu. » Nghĩ rồi nói rằng : « Đại ca chỉ giùm nơi nào đó, bà con với anh làm sao, nàng ấy tài sắc ra thế nào ? Chớ tuổi tôi lớn rồi, cũng muốn xe tơ kết tóc. Nay anh điếm chỉ, chắc là tài sắc song toàn, đức hạnh gồm đủ. Xin anh cắt nghĩa cho rõ, đừng em tính việc lâu dài. Nếu xong vụ hôn nhưn, em sẽ dọn tiệc rượu đãi anh trọng thề. » Lý Quang nói : « Như luận việc sắc tài đức hạnh, thì nàng ấy vẹn mười, thiệt là dòng giống trâm anh, nay mồ côi cha còn mẹ, bà thân nàng ấy là em bạn của mẹ ta, nên thuộc về anh em bạn dì, nàng ấy hiền đệ cũng có rõ căn cước, xin hiền đệ hãy bàn thử là ai ? »

Sở Văn nghe nói ngồi ngẫm nghĩ giây phút rồi hỏi rằng :
« Nàng ấy họ Tiền phải chăng ? » Lý Quảng cười rằng :
« Hiền đệ bạn hay lắm ! Thiết là Tiền quỳnh Châu. Bởi vì
Tiền phu hơn bảy lâu ái mộ tài trí của hiền đệ, muốn dùng
làm bực đông sàng, ngặt xét phân minh hàn vi, nên không
dám mở miệng. Hôm qua sẵn dịp mới nói chuyện với gia
mẫu rằng : « Tiền quỳnh Châu không dám sánh tài với hiền
đệ, song nhan sắc đức hạnh cũng xứng đôi, phải chi trời khiến
vây duyên, thiết chẳng phụ trai tài gái sắc. Vì có ấy nên
gia mẫu sai ngu huynh làm mai, chẳng biết có đắt lời cùng
chẳng ? Xin hiền đệ cho biết ý. »

Hồi thứ mười một

*Sở-mẫu quyết ý cưới đầu,
Trương-Giác kiểm lời cợt bạn.*

Sở Văn nghe Lý Quảng làm mối, thì nực cười thầm mà
nghĩ rằng : « Mình muốn tính liều mạng, cưới về cho chúng
bạn khỏi nghi nan, lại thương hại cho Tiền quỳnh Châu, có
chồng cũng như ở góa, song muốn cho êm việc, thì
phải ở bạc tình. » Nghĩ rồi nói rằng : « Thiết em thuở nay
cũng có ý đó, nay anh đã tính cuộc vuơn tròn, em lấy
làm cảm ơn lắm. Vả lại Tiểu thư công, dung ngôn,
hạnh, bốn đức kiêm toàn, em nghe danh đã lâu lắm, lẽ
nào còn dám từ nan ? Song em phải thưa lại cho gia mẫu
hay, chắc là xuôi việc. Xin anh nán đợi giây phút, em sẽ trả
lời. » Lý Quảng gật đầu mừng rỡ ; Sở Văn liền kêu vào
hậu đường.

Còn Lý Quảng ngồi một mình nghĩ thầm rằng . « Bảy
lâu ta nghi Sở Văn già trai, nếu thiết là bực hồng quần, sao
bảy giờ chịu cưới vợ ? Nói vậy bảy lâu mình nghĩ đã lắm
rồi ! Song nhắm đi nhắm lại, thì Sở Văn chắc là con gái già
trai, nên hay mặt cở, dung nhan xinh tốt, cốt cách dịu dàng,

con trai nào dặng như vậy ? Thiet là hai lẽ khó phân. Vả lại Tiên tử Thê có đoán rằng : Công danh phú quý của Sở Văn, hỏi ta thì biết, thiet tiếng ấy rất khó bàn ! » Ngồi ngẫm nghĩ một mình, như say như tỉnh.

Xảy thấy Sở Văn bước đến và nói : « Mẹ tôi cho mời đại ca. » Lý Quảng nghe rõ, đứng dậy hỏi rằng : « Bác ở tại đâu ? » Sở Văn nói : « Mẹ tôi đã ra ngoài nhà khách. » Lý Quảng hỏi : « Chẳng hay việc ấy ra thế nào ? » Sở Văn nói : « Mẹ tôi nghe rõ mừng lắm, nên sai thính đại ca, dặng nói cho giáp mặt. »

Lý Quảng lật đật ra trước nhà khách chào Sở phu nhân, Sở phu nhân hỏi rằng : « Linh đường xưa rày sức khỏe ? » Lý Quảng thưa : « Mẹ tôi nhờ ơn trời, cũng dặng mạnh giỏi. » Sở phu nhân lại hỏi : « Tẩu tần nó cũng bình an ? » Lý Quảng thưa : « Vợ cháu cũng mạnh khỏe. » Sở phu nhân nói : « Ta mới nghe Sở Văn thuật chuyện rằng : thái thái sai cháu làm mai Tiên tiều thơ cho con ta, ta lấy làm cảm ơn lắm. Như vậy chắc là công, dung, ngôn, hạnh kiêm toàn, song hỏi tuổi tiều thơ cho biết ? » Lý Quảng thưa rằng : « Tiên quỳnh Châu nhỏ hơn Sở hiền độ hai tuổi, việc tử đức tôi dám đảm bảo, nhan sắc tuy thua Sở hiền độ, song cũng hơn người, nhấm thiet xứng đôi, phải duyên cầm sắt, nên mẹ tôi mới khiến trao lời. » Sở phu nhân nói : « Vậy, thời con ta có người nội trợ, già cũng dặng cháu hiền, thiet cảm ơn chị và cháu giúp sức. Xin hiền điệt về thưa lại với thái thái và Tiên phu nhân, định tháng tư năm tới sẽ cưới. » Lý Quảng thưa rằng : « Miễn là sinh lễ cho rồi, thì thuộc về người thân, thương nghị chuyện chi cũng dặng. Còn sự muốn cưới trong năm hay ngoài giêng là tự nơi bác, chẳng phải trông lễ vật cho nhiều. » Sở phu nhân mừng rỡ nói rằng : « Ông mai nói thông, ta cảm ơn lắm ! Khi này ta nghe Tần Ngọc nói chuyện, sáu lịch đã chọn một ngày, định hai mươi hai tháng này sinh lễ. » (Lựa định ngày Tam nương.)

Lý Quảng thưa rằng : « Như vậy cháu kiêu về thưa lại, đến ngày đó sẽ hay. » Nói rồi già từ trở lại thư phòng Sở Vân, trò chuyện một hồi, mới lui về phủ.

Đoạn Lý Quảng về thưa các việc cho mẹ hay. Lý phu nhân nói : « Con nán lại đặng mẹ mời đi con mà thuật chuyện luôn thể. » Nói rồi sai a huân mời Tiễn phu nhân đến và nói rằng : « Lý Quảng đi làm mai đã xong, Sở phu nhân định ngày hai mươi hai tháng này sinh lễ, tháng tư năm tới rước dâu. » Tiễn phu nhân mừng rỡ tạ rằng : « Nếu đặng việc này, là nhờ ơn chị với cháu. » Lý phu nhân nói : « Mừng cho hiền muội đặng rê đông sàng, hơn các chị em hết thấy. » Tiễn phu nhân nói : « Cũng nhờ chị và cháu tính giúp, mới nên việc con rê cửa tôi. » Nói rồi về thuật chuyện với con, Tiễn quỳnh Châu nữa mừng nữa thẹn.

Đến ngày hai mươi hai, Sở phu nhân cậy Văn Bích Nhơn làm mai chàng trai, đi với Sở Vân đến Tiễn phu nhân nạp sinh lễ. Xong việc rồi, Sở Vân về nhà, mời các anh em yến tiệc. Sở Vân đi dâng rượu từ người, Lý Quảng can lại nói rằng : « Đừng làm theo thể tục mất công vô ích, hãy ngồi chung ăn uống cho vui. » Trương Giác nói : « Đại ca cứ bình vục Tần Ngọc hoài, tôi lấy làm lạ ! Từ này sắp về trước, như vậy Jung phải, chẳng nói làm chi, chớ từ này sắp về sau, có Tiễn phu nhân rồi, ắt miễn duyên này, phải quên tình cũ ; dầu Tần Ngọc có nghĩ tình anh em mà to nhỏ một đời, Tiễn phu nhân hay đặng cũng nổi tương, chắc là rửa ông mai cũng chết ! Nghĩ anh còn quyến luyến làm chi ! Chớ như lễ dâng rượu cho ông mai, là trúng phép lắm, sao anh lại sợ mỗi cái tay ngọc mà cho ngồi chung ? Cái tình riêng thì anh vì một mình, chớ không lẽ bao hết thấy như vậy, anh chớ tới Bích Nhơn nữa hay sao ? Phải một mình anh làm mai thì chớ cũng đặng. » Lý Quảng và Sở Vân nghe nói hồ thẹn, đỏ mặt tía tai, song việc của mình, nên phải dẫn lòng mà chịu nhục.

Hồi thứ mười hai

*Hội chủ khách, khi không mạng nhục,
Cuộc đua hoa, nào có chút tình.*

Vân Bích Nhơn ngó thấy Trương Giác nói xác quá, sợ Lý Quảng, Sở Vân nín không đặng, liền cất tiếng giải rằng : « Trương hiền đệ chớ nói chơi quá lẽ, đã biết lẽ dưng rượu là trúng phép mặc lòng, song chúng ta chẳng phải lạ lòng chi, hơi náo mà theo tục lệ ! Nay Sở hiền đệ thủ lễ, còn đại ca ý muốn chề bớt kẻ nhọc công. Theo ý tôi, dùng cách nào cho tiện là quí. Sau Trương hiền đệ có cưới vợ cũng vậy, chúng ta chẳng hề bắt dưng rượu làm chi, trừ ra người khác thì phải giữ phép. Còn bây giờ xin bỏ sự mai nọn ngồi trước, cứ theo tuổi lớn nhỏ mà thôi. Nếu ai nghịch thì phạt ba bầu rượu. » Hồ Qui cười lớn nói rằng : « Như vậy hay lắm, chớ tôi đợi này giờ đã đói, nếu giục giã thì tôi làm hờn, không chớ đặng lâu. » Lý Quảng thấy Hồ Qui nói cười ơng ơng, liền nạt lớn rằng : « Người quen thói lỗ mãng, còn nói ráng hay sao ? Nếu chẳng nghe lời, ta đuổi ra khỏi tiệc. » Hồ Qui bị mắng, tức mình than thở rằng : « Tôi thiệt xui quá ! Người ta điếu cọt cả buổi, đại ca không nói một lời ; còn tôi là kẻ vô can, mới lộ ra liền bị mắng. Hèn chi lời tục nói rằng : Ôm không nở bí rợ, cứ ăn hiếp trái bầu. » Nói rồi day lại hỏi Trương Giác rằng : « Ngu huynh lấy làm phục hiền đệ lắm, em nói nhiều chuyện như vậy, đại ca không quở một lời ; anh mới mở miệng bấy nhiêu, đại ca mắng luôn một giọt ! May là cái mặt anh đen như lọ nghe, không hề biết hờn thẹn mà đỏ mặt chút nào, dầu có đỏ cũng không ngó thấy ! Phải chi anh đứng gương mặt như Sở hiền đệ, bị mắng như vậy thì đỏ biết chừng nào ! Anh chẳng biết hiền đệ học phép chi, mắng nhiếc ai bao nhiêu, họ cũng không giận ! Nếu em chịu truyền phép ấy cho anh một đôi chút để hộ thân, kẻ bị người khi, thì anh kiến làm thầy, chịu phần đệ tử. » Nói rồi liền bái Trương Giác, ai nấy cũng nức cười.

Khi ấy Lý Quảng ngồi trước, còn bao nhiêu tùy theo tuổi ngồi kê, vãn vãn ; rồi lại Trương Giác nhỏ hơn hết, nên ngồi chót. Trương Giác vùng đứng dậy thưa rằng : « Xin các anh thưởng tình em, uống cho say một bữa. » Ai nấy nghe nói cũng tức cười. Tang Đại hỏi : « Không phải cái đám này của Trương hiền đệ, sao lại đãi thế cho Sở huynh, như vậy chẳng là trái lễ lắm ? » Trương Giác cười rằng : « Lấy theo lễ ngay thì thuộc về tôi hết phần nửa : Năm trước Tiên tiều thơ bị Lưu Bưu bắt, nếu tôi không nhượng thì Tiên tiều thơ chẳng về tay Sở huynh đâu. Lại còn sự Tân tàu tàu cũng phần tôi phần nửa, vì khi trước họ Triệu đã đoạt rồi, nếu tôi không bỏ vào túi Càn khôn mà vác, sao về tay anh Tang được ? Tuy nói như vậy mà Tân tàu tàu trước đã giao ước với anh Tang, tôi không lẽ kể ơn cho dặng ? Chớ như Tiên tiều thơ không giao nguyên với anh Sở, tôi thay mặt mà đãi rượu, nhằm chẳng lỗi chi. » Nói rồi khoanh tay ngó Từ văn Bình nhái bộ nhỏ nhẻ mà rằng : « Xin anh Từ trạng ngươn xét lời hiền đệ luận như vậy có thông hay chẳng thông ? » Ai nấy cũng nực cười nôn ruột.

Khi ấy Sở Văn cũng cười chúm chím nói rằng : « Trương hiền đệ không phải vì tương, rõ ràng là một thằng hề ! » Trương Giác nghe nói liền bùng chén rượu mà thưa rằng : « Tôi xin hầu gia uống chén rượu này, và tôi chúc cho hầu gia ngày sau chồng vợ thuận hòa, nhiều con đông cháu. » Nói rồi đổ rượu vào miệng Sở Văn. Sở Văn nói : « Người thiệt liên xáo quá ! » Trương Giác nói rằng : « Nếu không liên xáo, sao phải thằng hề ! Xin Trung đông hầu thưởng tiền lập tức. » Lý Quảng thấy tẻ quá, liền nạt lớn rằng : « Nếu Trương hiền đệ không bỏ tánh lao chao, đừng trách ta không làm bạn nữa. » Trương Giác nghe nói le lưỡi, lại bái Lý Quảng mà năn nỉ rằng : « Xin đại ca dung thứ một phen. Từ rày sắp về sau, tôi chẳng hề nói động tới Sở huynh mà anh giận. » Nói rồi lại bái Sở Văn mà thưa rằng : « Xin Sở huynh nói giùm với đại ca, đừng giận tôi mà dứt

nghĩa. Nếu anh nói giùm không đặng, thì tôi phải năn nỉ với Hồng lâu lâu khuyên giùm. » Nói rồi liền bái. Lý Quang lấy làm khó chịu, bèn nói lấp rằng : « Thôi, Trương hiền đệ về chỗ uống rượu với anh em, đừng có kiếm chuyện nữa. » Trương Giác thưa : phụng mạng, liền về chỗ nói rằng : « May phước tôi biết chỗ cầu, nên đại ca hết giận. » Nói rồi ăn uống đến khuya. Mãn tiệc Sở Văn đưa ra khỏi cửa. Khi trở vào, Sở phu nhân nói rằng : « Tướng quân họ Trương tánh hay khôi hài, thiệt là người vui vẻ. » Sở Văn thưa : « Tánh Trương Giác rắn mắt lắm, chọc thét cũng phát giận, điều quá cũng nực cười. »

Khi ấy có một nàng tử tất là họ Dư, lấy làm lo cho Sở Văn quá. Tuy sinh lễ thì vô sự, sợ đến chừng cưới mới tính làm sao. Không lẽ nói với Sở Văn, chớ thiệt trong lòng lo lắm. Bởi nàng ấy ở lâu, biết cội rễ Sở Văn là gái.

Ngày tháng đi mau như tên bắn, lần lần đông mãn xuân qua. Đến tháng hai, Tang Đại chọn ngày mười tám tháng tư cưới vợ ; Từ văn Bình định ngày rằm tháng tư nghinh hôn ; Sở Văn lựa ngày hai mươi tám tháng tư ; Văn bích Nhơn coi đặng hai mươi bốn tháng tư tốt lắm. Té ra một tháng tư mà không biết mấy đám cưới !

Nói tắt như vậy : Rằm tháng tư, Từ văn Bình cưới con thừa tướng xong xă. Qua mười tám, Tang Đại cưới hết ba nàng ; lại có Tổ Cẩm theo hầu hạ phụ trội ! Đến hai mươi bốn, Văn bích Nhơn rước sư tử về nhà, dần đều xong đó.

Nay nói riêng ngày hai mươi tám, Sở Văn cưới Tiên quỳnh Châu. Vua Chánh đức thương cách riêng, ban thưởng Trưng đồng hầu nhiều vật quý báu, lại xuống chỉ cho Ngọc thanh vương cùng bá quan đi hạ. Lý Quang và Văn bích Nhơn đem Sở Văn qua Tiên phủ, rước dâu về xong xă. Khai nhập phòng, Sở Văn xem thấy Quỳnh Châu tợ ngọc như hoa, dung nhan đẹp đẽ, thì lấy làm tiếc trộm thương thầm.

Xã nghe gia đình báo rằng : « Có các vị vương hầu và tướng quân xin vào ra mắt phu nhơn. » Sở Văn nghe nói liền bước ra nghinh tiếp.

Hồi thứ mười ba

*Nói pha lỉnh, xô em té ngựa,
Tiếng phình phờ, đề vợ năm co.*

Khi ấy Ngọc thanh vương bước tới, xem qua khen rằng : « Đáng vị phu nhơn lắm ! Nay về với Trung đông hầu, hưởng cuộc vinh hoa phú quý, có phước biết chừng nào ! » Khen rồi trở ra, già từ lên kiệu. Sở Văn cứ việc lạy đưa, đoạn muốn trở vào phòng, song bị Tang Đại níu lại nói rằng : « Sở huynh đi đâu đó ? Khi trước đám cưới của tôi, bị anh khuấy tôi khuya mới ngủ, bây giờ trốn dặng hay sao ? » Trương Giác cười rằng : « Tang huynh, bởi Sở huynh có nói : chừng nào đám cưới, sẽ cho chúng ta làm quĩ luôn luôn. Cứ như lời ấy thì chẳng những là một đêm, dầu năm ba đêm cũng không lỗi. Anh Sở phải nhớ lời hứa, lại đây uống rượu với chúng tôi. » Sở Văn rằng : « Tại ta nói lỡ lời, chẳng hề phiền ai hết. » Nói rồi đồng ngồi uống rượu.

Duy có một mình Lý Quảng ngồi nhìn sừng ngọn đèn, dường như nghĩ nghĩ đều chi. Từ văn Lượng kêu và nói rằng : « Đại ca, chuyện chi mà châu mày ngồi sừng, hay là anh Sở đã có vợ, không gần gũi với anh nữa, nên buồn bực phải chăng ? Sao chẳng xét lại, người đời có hiệp có lìa, bạn bạn khi gần khi cách. Anh đã có nơi năm trước, còn Sở huynh mới cưới bây giờ, vậy thời ai lo duyên nấy cho xong, không phải như lúc còn trai mà bịn rịn. Hay là anh nói không ai bằng bạn cũ đó chăng ? » Ai nấy nghe đồng cười lớn.

Lý Quảng, Sở Văn đều thẹn mặt. Lý Quảng nói gương rằng : « Từ nhị đệ chẳng nên bắt chước Trương lang mà nói pha lũng ! Thiết tình ta thấy ngọn đèn có bóng tối lắm, chắc là ứng điềm lành, nên mới nhìn sững, chứ Sở Văn hiền đệ có vợ, mà ta phiền não nỗi chi ? Xin chớ đặt đèn như vậy. » Trương Giác nói : « Ở đời nhiều việc oan ức lắm ! Bữa nay tôi không nói động tới ai hết, mà cũng không khỏi tiếng thị phi, ấy là tại anh kéo em vào đó. Tôi xét lời Từ huynh nói không lắm, có ngộ chi bóng đèn mà nhắm nhía, chẳng qua là sợ người yếm cừu ngình tàn, nên mới động lòng tủi phận. » Liền day mặt hỏi Sở Văn rằng : « Tôi nói như vậy, Sở huynh nghe thử phải chăng ? Nay anh cười tấu tấu rồi, thiết là cuộc vui hơn hết, song phải xét tại ; cũ bảy giờ là mới khi trước, mới bảy giờ là cũ về sau. Vậy nên giữ thi chung, chẳng khá ngình tàn yếm cừu ; đừng có theo câu thể tục nói rằng : Miễn cho người mới cười, chi màng bạn cũ khóc. Tôi vẫn biết anh Sở Văn là người đa tình lắm, cũng không tới nỗi chi. Phải như người khác phụ bạc, chắc là đại ca than như vậy : Hỡi ai có biết tình cay đắng, day mặt than thầm lụy ướt khăn ! » Sở Văn hừ một cái mà nói rằng : « Khen cho người nói xàm không sợ dơ miệng ! » Ai nấy cười vang.

Khi ấy Sở Văn đãi rượu đã lâu, rồi đứng dậy thưa rằng : « Xin lỗi với anh em, tôi hầu nữa khôngặng, vì trông lâu đã trở canh tư. Tôi chẳng phải dám trục khách (1), xin các ông lui về nghĩ ngơi, mai sẽ tôi nhóm nữa. » Nói vừa dứt tiếng, Tang Đại nắm tay áo Sở Văn kéo lại mà nói rằng : « Hèn chi đại ca buồn cũng phải, vì tại người yếm cừu ngình tàn. Chúng ta chưa kiêu về, bao nỗi dứt tình đi yêu hương ắp ngọc ? » Sở Văn cười rằng : « Người là vương phi, vợ Châu Càng hồi trước, nay sao lả lủ, dám nắm áo con trai ? Há chẳng nhớ câu : Nam nữ thọ thọ bất thân, không sợ người ta đàm tiếu, hãy buông ra cho mau. » Nói rồi xỏ

(1) Trục khách : đuổi khách.

Tang Đại nhào hót. Tang Đại lồm cồm chờ dậy, Sở Văn đã tuốt vào phòng, Tang Đại nổi giận nói rằng : « Chừng nào anh Sở Văn gặp mặt tôi, quyết làm cho đã giận ! » Ai nấy cười ngất đồng lui về.

Còn Sở Văn vào phòng thấy Tiên quỳnh Châu cúi đầu ngồi trên giường như nhành hoa thược dược, thì nghĩ thầm rằng : « Thương hại cho nàng và cho ta nữa ! Nếu nói thiệt thì thẹn mặt, bằng làm thinh cũng khó lòng ! » Ngẫm nghĩ một hồi linh đặng kế, mừng thầm rằng : « Phải quyền biến như vậy mới đặng. » Liền lại gần Quỳnh Châu mà kêu : « Khanh ôi, đã khuya rồi, hãy vào màn chung gối cùng ta, cho phủ duyên cá nước. » Tiên quỳnh Châu mặt đỏ đay mặt. Sở Văn lại hỏi rằng : « Hay là nàng hờn ta đến thế để một mình biu quanh trong phòng chẳng ? Chẳng phải ta vô tình, tại các anh em cảm khách hoài, không cho ngồi nghỉ. Ta mới kiếm có tờ giấy vào đây, xin nàng xét lại. Từ nay sắp tới chẳng để nàng chịu lạnh phòng không. Đã canh tư rồi, còn giận làm chi nữa ? » Nói rồi lại vuốt ve Quỳnh Châu và cời áo dài cho nàng ấy, đoạn vùng nói lớn rằng : « Ua ! sao mình rồi như vậy kia ! Thấy sắc động lòng, mà không nhớ chữ hiếu ! » Quỳnh Châu nghe Sở Văn nói như vậy, lấy làm lạ hỏi nhỏ rằng : « Chẳng có chuyện chi đại sự, nên phải giữ mình, xin dạy cho thiếp rõ ? » Sở Văn vịn vai và nói : « Chuyện này rất khó, có nói ra nàng cũng không tin, nếu không tin chắc là không chịu ! » Tiên quỳnh Châu thưa rằng : « Thiếp đã trao thân gởi phận cho chàng, chữ phu xướng phụ tùy, chàng biểu làm sao thời thiếp vâng theo ý. Lẽ nào làm cho chàng thất hiếu hay sao ? Chuyện chi xin dạy cho rành, tiếp đầu dám cãi ! » Sở Văn vuốt ve và nói rằng : « Nàng thương ta như vậy, thì may biết chừng nào ! Ta xin tổ hết can trường, chẳng hề dám giấu : Nguyên mẹ ta bây giờ không phải mẹ ruột, thiệt là kẻ mẫu (1). Bởi mẹ đẻ khuất sớm, ta còn nhỏ không biết chi, đến lớn khôn học hành, nghĩ ơn sanh thành càng thêm cay đắng, nên cố thề trước mộ rằng : Con

(1) Kẻ mẫu : mẹ ghẻ, ấy là Sở Văn nói dối, vốn thiệt mẹ ruột.

đến tuổi nhược quán (1) mới cưới vợ. Nay mới 18 tuổi, kể mẫu
ép già, cùng chẳng đã không dám cãi lệnh. Khi này thấy nàng
như hoa như ngọc, nên ta hiệp ý động lòng, song nghĩ lại
giữ mình, vì lời lời nguyên với mẹ đẻ. Nay ta hẹn với nàng
như vậy : Tuy tiếng bây giờ động phòng hoa chúc, nằm một
giường xin đắp riêng mền ; đợi ba năm nữa sẽ vậy duyên cầm
sắt. Như tiểu thư nhậm ngôn như vậy, ta đành thắp hương
mà tạ ơn, đợi mãi ba năm sẽ bù ngày phụ bạc, chẳng biết
tiểu thư có đành chăng ? » Tiên Quỳnh Châu thưa rằng :
« Chẳng đã giữ chữ hiếu, thiếp đâu buộc chữ tình ? Vả lại cùng
nhau đồng sàng, thì chữ tình hơn phân nửa, sao là phụ bạc mà
phiền ? Thiếp tuy bất tài, cũng học đạo thánh hiền chút đỉnh,
lẽ nào chồng nói phải mà không vâng ? Chẳng những là ba
năm, dầu chung thân cũng phải chịu ; xin chàng đừng ngại
mà nhọc lòng. » Sở Văn thấy Quỳnh Châu mắc điểm, liền vỗ
vai khen rằng : « Khanh thiết tài đức song toàn : ta có phước
mười phần mới động vợ hiền như vậy. » Nói rồi chung gối
riêng mền. (Phải đắp mền chung, chắc là chúng biết lại được !)

Rạng ngày lễ tất Đư thị vào phòng, thấy hai vợ chồng
vui vẻ lắm, thì lấy làm lạ nghĩ rằng : « Tiên tiểu thư đêm nay
ngủ với lại được, sao mà vui vẻ khác thường, không lẽ Quỳnh
Châu là cô bống lại cái ! » Nghĩ rồi ngó Sở Văn mà mỉm
cười. Sở Văn biết ý, sợ lậu sự, liền hỏi rằng : « Người hôm
nay không mỗi một sao, mà dậy sớm dữ vậy ? Có trở a huờn
sai khiến, thôi, người vô sự, ta cho thông thả nghĩ ngơi. » Nói
rồi ngó Đư thị mà nháy một cái, Đư thị biết ý lui ra.

Khi ấy vợ chồng gỡ đầu trang điểm xong rồi, đồng ra
hầu mẹ. Sở thái thái mừng rỡ vô cùng, vì dầu con thuận
thảo. (Bởi Sở phu nhơn cũng không biết Sở Văn là gái
giả trai !)

Bây giờ nói về Phạm thị phu nhơn từ ngày hai mươi
tám đi đám cưới, ngó thấy Sở Văn tỏ rõ, thì sanh nghi, về

(1) Nhược quán, con trai 20 tuổi, Còn cập kê, con gái 15 tuổi.

nhà kêu Văn bích Nhơn mà than rằng : « Con ôi ! Mẹ có một
đều này đáng nghi lắm ; mẹ thấy Sở hầu giống Tần nương
như bệt ! Vả lại họ Sở tên Văn tự là Tần Ngọc, tuy tên họ
khác mặc lòng, mà bàn như vậy : Có khi lấy họ làm tên, vì
không đành bỏ cội rễ, lại lấy tên làm chữ lót, cho rõ căn
cước đó chẳng ? Chớ có lẽ nào người giống người cho tới
tương đi tiếng nói ! Nếu sau con có gặp nó, thì coi lại cho
kỹ, như quả em con mẹ mới an lòng. » Văn bích Nhơn cười
ngắt rồi thưa rằng : « Xin mẹ đừng hồ nghi việc ấy. Vả
chẳng trong thiên hạ, người giống người chẳng biết bao
nhiều. Bởi vậy cho nên đời xưa nước Khuôn ngọc Khổng Tử
là Dương Hóa mới vậy lắm, sau thiên hạ thấy Tử Cống mà
ngỡ là Khổng Tử ; rất đổi thánh nhơn mà còn có người giống,
huống chi em tôi là bực thường. Vả lại Sở Văn có mẹ đẻ rõ
ràng, bấy nhiêu đó cũng biết không phải. Còn em tôi cũng
không thông võ nghệ, yếu như nhành liễu, ốm tợ nhành mai,
lẽ nào trở nên một đứng anh hùng, sánh tày với Lý Quăng,
vào chốn ngàn binh trăm tướng, như Triệu Tử phá Đương
đương ! Nếu em tôi là gái, sao bây giờ lại cưới vợ làm
chí ? Xin mẹ xét lẽ, đừng hồ nghi mà lắm. » Phạm thị phu
nhơn nói : « Tuy con luận lý cũng phải, song mẹ coi tướng
không lắm. Vả lại lời Tiêu tử Thế rằng : Có ngày gặp mặt
Tần Nương, nên mẹ nghi lắm. Vậy con phải lựa tâm dạ thử,
mẹ nói cho con rõ, có một chuyện làm bằng : Bàn tay tả
của Tần Nương có bớt son ; nếu coi tay Sở Văn không có
bớt ấy, thì chắc người giống người, bằng có thì mười phần
không sai một. » Văn bích Nhơn thưa rằng : « Như vậy con
thừa dịp sẽ nhìn thử, mới biết giã chơn. » Ấy là lời nói bỏ
qua, chớ không chắc là em mình.

(Xem tiếp tập 4)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XÃ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

SAIGON

Điện thoại : 20.678

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Hồi thứ mười bốn

*Thấy trẻ con, nghi phải nghi chàng,
Cậy ngôi lớn, làm oai làm phách.*

Nói về ngày mồng năm tháng năm là tiết đoan ngũ, bá quan vào chầu, chúc tụng xong xã, bái chầu ai nấy về dinh. Văn bích Nhơn về chúc thọ cho mẹ, Ngô hựu Tiên cũng rót rượu kính mừng mẹ chồng. Phạm thị phu nhân mừng rỡ, bảo dân con vào phòng uống rượu cho vui.

Khi ấy a huân thế nữ dọn tiệc rượu trong phòng, vợ chồng Văn bích Nhơn mới ngồi chưa uống, xảy thấy hai người thiếp của Văn bích Nhơn là Hồng Trư và Thiêm Hương, đến mừng tiết đoan ngũ. Văn bích Nhơn mừng rỡ khác thường, biếu bốn con a huân của vợ, là Tâm Hương, Ý Hương, Tầm Hương, Ngân Hương, nhắc hai hai cái ghế nữa, và biếu hai nàng thiếp rằng : « Chị em bây ở đây uống rượu luôn thể. » Hai nàng ấy mừng rỡ quá chừng. Văn bích Nhơn thấy a huân không nhắc ghế, liền hỏi rằng : « Ta bảo chúng bây đem thêm hai cái ghế, sao bây không vâng lời ? » Bốn con ấy làm lơ như không nghe. Văn bích Nhơn cười gằn nói rằng : « Ta... »

bấy không phải gia tướng của ta, nên sai khiến chẳng đặng ? Thôi, ta chẳng hề biếu chúng bấy nữa, để ta đem lại cho xong. » Nói rồi nhắc hai cái ghế, kéo Hồng Trư, Thiêm Hương ngồi dựa bên mình. Hai con hầu thấy có vợ lớn là Ngô hựu Tiên nên không dám ngồi, hãy còn ké né.

Xây thấy Ngô hựu Tiên cười gằn, chỉ Bích Nhon mà hỏi : « Tướng quân khoan đã ! Hai người này là ai, nói cho tôi rõ ? » Văn Bích Nhon nói rằng : « Hai con hầu của ta là Hồng Trư, Thiêm Hương, hiệu Kim Chi và Ngọc Bội. Phu nhon đã rõ biết, còn hỏi mắc làm chi ? » Ngô hựu Tiên nổi giận nói rằng : « Người hầu thiếp của tướng quân cũng như a huân thế nữ. Lẽ nào a huân của tôi lại hầu hạ a huân tướng quân ? Tôi coi ý hai đứa này tại tướng quân dụng đường quá chừng, nên mất thể thống ! Bấy lâu rộng tính không nói, tướng quân làm một ngày một quá, nên chúng nó mới kiêu hãnh như vậy ! » Hồng Trư, Thiêm Hương thấy Ngô hựu Tiên làm nhục thì hổ người, rưng rưng nước mắt ! Văn Bích Nhon nói rằng : « Khanh đừng nói nữa ! Hai đứa này mẹ cấp cho ta, chẳng nên dãi theo bực tôi tớ. Vả lại Khanh về ở với ta mới nửa tháng, ta chẳng hề bỏ vắng đêm nào. Nay lại làm oai thiệt là trái lẽ ! Song ta chẳng chấp, bởi Khanh mồ côi hồi nhỏ, không ai dạy dỗ thi thơ, nên chẳng biết gương bà Hậu Phi không ghen, Văn Vương mới đông con lắm. Tuy hai đứa này là hầu thiếp, có hành phạt cũng vô can, ngại sợ nửa thiên hạ hay ra, nói vợ lớn làm oai làm dữ, muốn đoạt quyền chồng ! Vậy ta khuyên phu nhon từ rày sắp sạ đừng làm như vậy nữa. » Ngô hựu Tiên đứng dậy xô ghế, vỗ bàn nói lớn rằng : « Chàng Văn, chàng chê thiếp không ai dạy biếu, nên chẳng biết gương bà Hậu Phi ; còn như mẹ chưa cưới dâu, mà lập thiếp cho con, mới phải lẽ lắm sao ? Thiếp chẳng dám tỉ với bà Hậu Phi, mà chàng dám tỉ với vua Văn Vương ! Chàng là đạo tôi con, dám sánh với mình vương Thánh đế ! Thiếp hỏi việc hai đứa hầu, thì có lỗi bao nhiêu, chàng cần thử tội ai nặng nhẹ ? Tôi nói cho

mà biết, dùng mượn tiếng mẹ mà hiếp tôi, tội chưa cưới vợ chánh mà lập thiệp, là trái lẽ trong đời. Tôi chẳng phải là người nhất đầu. » Nói rồi truyền bốn con a huân lột hết trăm nĩa, y phục của Hồng Trữ, Thiêm Hương, và cho mặc áo xanh, bỏ theo lối tắt. Lại nói rằng : « Bày cứ việc mà làm, dầu có có hay đi nữa, cũng chẳng tội gì ; bắt qua ta nói sửa đạo nhà, trị hai con hầu đồng đánh ! » Hồng Trữ, Thiêm Hương nghe nói kinh hãi khóc ròng, quí thừa rằng : « Chúng tôi là tử tấ không biết chi, xin phu nhân rộng lượng bớt trau lồi đình, cho chị em tôi nhờ ơn mưa móc. » Ấy là lời nói thật, mà Ngô hựu Tiên nổi ghê tởm, đỏ mặt nói lớn rằng : « Ờ ! Chúng bay cả gan nói ta ghen tương, không cho chúng bay nhờ mưa móc. Bày cậy thế cổ và tướng quân, nên mới nói biếm ta như vậy ! Tánh ta không ưa lời nói kiêu hãnh. Rất dỗi muốn binh ngàn tướng ta còn chẳng sợ thay, huống chi hai đứa bày mà trị không được ! Nếu không phạt tội thì thôi cũ chẳng chữa. Thôi, ta rộng lượng dung thứ việc hành phạt một phen, chúng bay hãy thay đổi đồ thanh y cho mau, nếu để lâu ta không thứ. » Hồng Trữ, Thiêm Hương thấy Hựu Tiên làm tới, còn Vân Bích Nhon thì lúc đầu còn hờ hững một đôi tiếng, bây giờ ngồi xếp tở làm thinh, biết là bợn úy phụ như gia gia, đã hết trông hết cậy, nên phải thay đồ chóng chóng kéo bị chười bị đòn.

Ngô hựu Tiên thấy hai nàng ấy mặc áo xanh, mới bớt giận, liền dặn rằng : « Hai đứa bày từ rày sắp sau cứ theo lối a huân mà hầu việc. Nếu còn nói cao nói thấp thì ta không thứ không dung. » Hai nàng ấy đồng dạ, mà trong lòng đau đớn vô cùng.

Còn Vân Bích Nhon thấy vậy thâm thiết, nghĩ thầm rằng : « Đồ ghen như yêu, nói động tới thì ghen thì giận ! Ta thuở nay là một vị hồ tướng, nay chịu thua con sư tử Hà đông, thiệt như danh vị tướng ! Thuở nay nghe nói : Sĩ nhon úy phụ, hiền nữ kính phu ; nghĩa là : Trai sợ vợ là trai đại, gái kính chồng là gái hiền. Nghe ai sợ vợ thì chê

lầm, tó ra nay lời việc mình mới biết, nào phải đại mà sợ nó đau, lại nói không lại miệng nó thì phải nhin ! Ồi ! Chớ chỉ hay nó dữ như vậy, thì lịch sự cho mấy cũng không thêm ! Nay như trâu mắc ách rồi, gỡ ra sao khỏi ! Thương hai cho hai đứa tình nhơn, bị dày dọa bỏ theo loài tĩ lất, mặc những đồ xanh ! Thương hai cho thân mình còn bị nhục mười phần, biết cứu ai cho đứng ! Bích Nhơn ngồi than trộm khóc thầm, không dám đi hơi một tiếng.

Hồi thứ mười lăm

*Nghe đau dữ, bà mẹ thăm sâu,
Bị vợ ghen, anh em biếm nhẽ*

Bỗng đâu thơ đồng của Văn Bích Nhơn và thơ đồng của Trương Giác vừa bước vô. Thấy con a huân đi vội vã, thơ đồng hỏi : « Chuyện chi mà người lật đặt dữ vậy ? » A huân nói : « Phu nhơn cự với tướng quân dữ quá, nên tôi phải báo tin cho hay. » Thơ đồng hỏi : « Vì việc chi mà dứt hẳn ? » A huân thuật hết các chuyện, rồi hỏi thơ đồng đi đâu. Thơ đồng nói : « Nay là ngày đoan ngũ, nên mấy vị lão gia đi mừng tướng quân, cô Anh vô bá và Trung đông hầu ở trước. Bởi cơ ấy, sai ta vào thỉnh tướng quân. » A huân nói : « Có vào thỉnh ông thì nói nhỏ nhỏ, đừng chộc bà giận khó lòng. » Nói rồi đi một nước.

Khi ấy Phạm thị phu nhơn đương ngồi vui vẻ, thành tình a huân chạy đến thưa rõ đầu đuôi. Phạm thị phu nhơn lấy làm lạ, nổi giận nói rằng : « Thiệt anh ta biết trước, nói chẳng hề sai ! Khi đó ta can không cho lập thiếp trước, e ngày sau sanh sự, nay quả như lời ! Tuy vậy mặc lòng, mà thiệt Ngô lưạ Tiên là con dữ và hỗn lăm ! Mới vu qui chưa đầy nửa tháng mà dám mắng mẹ chồng và làm nhục đến chồng ! Không lẽ nào để nàng dâu làm lộng như vậy ; thà ta ra hỏi

thử, coi nó nói làm sao ? » Rồi nghĩ lại rằng : « Bối ta cũng con quá chừng, chưa cưới vợ mà lập hai đũa thiếp ! Nếu mình vẫn tội nó, rồi nó hỏi lại biết nói làm sao cho xong ! Nó là đũa dử lợn hồn hào, chắc nói đi nói lại, chỉ bằng làm lo giả điếc cho xong, rất dỗi vua Đường đại Tôn cũng còn bỏ qua, (1) vậy mới phải đạo cha mẹ. Nếu nói ra lẽ thì thêm xấu đã mang tiếng hẹp lượng, mà bị thế chế cười. Vả lại nó đã hai thiếp, cũng không trông vọng chi, miễn vợ chồng nó hòa hảo thì thôi, ấy là tại ghen nên sanh dử ! » Phạm thị phu nhân nghĩ như vậy nên bỏ qua, song như đến Tân Nương, càng thêm phiền muộn, cứ nằm trong trường đau đầu.

Còn thơ đồng đến hạn đường coi lên, thấy hai di hèn mặc áo xanh đứng lau nước mắt, Ngô hữu Tiên ngồi ngó lờm lờm, (sư lử cái) còn cộp đực ngồi gác đầu trên ghế dựa ! Thơ đồng xem thấy cười thầm, vào bẩm nhỏ rằng : « Có Sở hầu và mấy vị tướng quân đương ngồi đợi ông ngoài nhà khách. Văn bích Nhơn nói : « Người ra bẩm lại với Sở hầu và các vị tướng quan ngồi nán đợi là giây phút. » Thơ đồng vâng lệnh ra bẩm lại, vân vân.

Nói về thơ đồng của Trương Giác hay cái tin sẽ đọc rất vui, trong cho Trương Giác ra ngoài sẽ đọc lại đủ lớp.

Còn Văn bích Nhơn mặc đồ lớn bước ra, Ngô hữu Tiên truyền a luồn dẹp tiệc lúc thì, rồi bỏ màn ngồi nghỉ. (Cộp cái ngũ rồi, cũng đỡ khổ !)

Văn bích Nhơn ra mắt, bạn hữu đồng nói rằng : « Trương quân vì tiệc tàn hôn ở trong phòng mãi, bỏ anh em ngồi

(1) Đời Đường vua Đại Tôn đưa Thằng Bích công chúa cho con của Quách tử Nghi là Quách Ai. Khi công chúa rầy rà với phò mã, Quách Ai giận quá nói rằng : « Người ý cha làm Thiên tử phải không ? Cha ta chế chế Thiên tử nên không thêm làm dử ! Công chúa giận về tâu với cha : « Phò mã ăn oán cho vậy. » Vua Đại Tôn phán rằng : « Nó nói phải lắm ! Nay bích quyết về cha nó, nếu muốn lấy nước thì còn gì ? » Quách tử Nghi hay tin ấy, tức Quách Ai đem nạp cho vua mà chịu tội. Vua phán rằng : « Lỗi tục ngu dốt. Chẳng làm điếc làm ngậy, sao phải đạo cha mẹ ? Nghi nào chớp mắt coi kẻ ngồi trong phòng ? » Quách tử Nghi sợ cộp về đánh vài đòn,

đợi hai giờ mới lộ ra đây. » Vân bích Nhơn gương cười chịu lỗi. Ai nấy ngó thấy Vân bích Nhơn tuy cười mà không vui, coi sắc giận thì lấy làm lạ, không hiểu có gì. Duy có một mình Trương Giác nghi dạ, liền cười ngất nói rằng : « Có khi anh nầy bị tầu tầu làm chuyện chi sở bức lắm chăng, cho nên không sắc hân hoan, mà lại có màu sần thẫm. Chuyện chi nói thiệt mà nghe nào ? » Lời tục nói : đũa gian thì tánh nhạt, Vân bích Nhơn nghe nói nhăm mạy, thì hồ then trộm chiu, nói gương rằng : « Trương hiền độ hay nói yèn nói quĩ, nào ai có thâm có sâu ! Bối ngổ ngay mới dậy thì bộ bần thần, chớ chuyện chi mà buồn bức ? » Ai nấy nghe nói phải diễn cũng tin. Các anh em đồng nói rằng : « Xin thỉnh bác và phu nhơn ra mắt. » Vân bích Nhơn nói : « Bà thân tôi đương giã, còn ở nhà, tôi lẽ nào dám chịu như vậy, xin cho tôi dự kiếu. »

Sở Văn nghe nói, tức mình biết chừng nào, vì hèn lâu mới đến tiết đoạn dương, muốn viếng mẹ lại không gặp mặt, trong lòng tức tối mười phần. Tang Đại rằng : « Như vậy, xin đồng qua nhà đại ca, mà ra mắt bá mẫu ? » Vân bích Nhơn khen phải, dõng gót theo liền. Trong lúc đi đường, thơ đồng đọc chuyện vắn vắn cho Trương Giác nghe. Trương Giác cười thăm rằng : « Nói vậy anh nầy rước cạp cái về phòng, đây dọa cặp mèo tới nước, hèn chi sâu thẳm mười phần ! » Ý muốn kiếm chuyện ngạo đời, ngật đi đường không lẽ nói, cứ ngó chừng Vân bích Nhơn gật đầu cười mãi. Vân bích Nhơn sợ Trương Giác nhay miệng, làm bộ lơ lửng mà đi.

Giây phút đến dinh Lý Quảng, nội nhà đồng ra mắt vui mừng, nói tắt mà thôi kể không xiết.

Bối kéo qua nhà Sở Văn và nhà Từ phu nhơn, đều ra mắt mừng nhau, rồi lại trở về dinh Lý Quảng. Lý Quảng nói : « Trời nực quá chừng, vậy thì chúng ta ra sau

vườn, uống rượu tại hà đình (1) cho mát mẽ. » Ai nấy đồng khen phải, rồi đi liền.

Nguyên Trương Giác đã nghe việc nhà Văn bích Nhơn mà chẳng nói ra, hình như trạo trạo chịu không được. Khi ra vườn, Văn bích Nhơn ngồi dựa trước ỷ làm thính, coi họ buồn ngẩn ! Trương Giác bước lại nắm tay, cười như đười ươi mà nói rằng : « Anh Văn ôi, phiên nào làm chi ? Xin hãy làm khuấy làm lãng. Bởi nàng là một vị nữ anh hùng, ra trận một mình không núng, nay dựng một con chiến mã (2) mạnh bạo như vậy, lẽ nào cho người khác cỡi chung ? Vả lại cái danh Yên chí Hồ là cộp cái rõ ràng, anh cũng từng nghe từng biết ; nhằm liết này cộp đương hăng lắm, ai biểu anh chọc làm chi ? Trách gì nó cả um vang trời, chim yến chim anh mắt vía cũng phải. Xin vui phiên vượt giặc, đừng chác nào mua sầu. Tuy vậy mặc lòng, ngày sau anh đừng đứng đầu Ngũ hồ, chịu thua một mình sư tử mà thôi, song mang tiếng là cộp nhất một chút ! » Nói rồi cười ngất một hồi. Văn bích Nhơn hồ thẹn trăm bề, phải có phép địa hành, cũng nên chun xuống đất mà trốn ! !

Các anh em thấy hai người như vậy, không hiểu cớ chi, đồng lấy làm lạ mà hỏi : « Trương hiền đệ nói quí nói ma này giờ, chúng ta nghe không hiểu ! Chuyện chi cắt nghĩa cho rành ? » Trương Giác cười rằng : « Tôi nói việc nhà của anh nầy, không có chi lạ ! » Các anh em lại hỏi : « Việc gia đạo người ta, can cớ chi mình mà nói ? » Trương Giác đáp rằng : « Đã biết việc nhà anh Bích Nhơn không can chi tới tiểu đệ, song tôi đã hay sự thâm khổ như vậy, lẽ nào không an ủi một đôi lời ? » Ai nấy nghe không hiểu việc chi, cứ ngồi nhìn mặt Bích Nhơn mãi ! Trương Giác cười rằng : « Các anh ngó làm chi cho con cộp mắt cở, để tôi thuật chuyện sư tử cái cho mà nghe. » Liền đọc lại mọi

(1) Hà-dình : Nhà mát dựa hồ sen.

(2) Chiến-mã : Ngựa trận, ngựa cỡi đi đánh giặc.

đều, không sót một mảy. Nói rồi cười rằng : « Bởi có ấy nên cạp nhất mất hai con mèo, mới ngồi sù sụ ! Tôi đạo làm bằng hữu, lẽ nào không khuyên giải một đôi lời ? » Ai nấy nghe qua đồng cười rộ, trừ ra Sở Văn với Thụ Côn không cười.

Tang Đại vỗ tay cười ngất nói rằng : « Không dè Ngô tẩu tẩu ở độc như vậy, tội nghiệp anh Văn hết sức ! Ngô tẩu tẩu ôi ! Sao không nhớ thuở trước anh Văn gặp lại Tần hoài, ngày đêm tư tưởng, đến đôi ăn không ngon, nằm không ngủ, đi cũng nhấc đứng cũng khêu, như đứt ruột đứt gan, khóc đồ ghen đồ cháo ! Trời thấy anh Văn hữu tình cũng cảm động, mới khiến cho cả nước phi duyên. Đáng lẽ thì đây thường đó, đó thương đây, phải đáp tình, tình đáp ngãi, té ra : trai có lòng treo mếu, gái quen thói ghen tương, về chưa dặng nửa trăng, đã quên luôn hai thiệp ? Thương hại cho hai nàng ấy, bấy lâu hết lòng yên ắp, ngày nay thấy mặt khó nhìn ! Đến đôi phải bận áo xanh theo lũ a huân, còn trông chi ôm nệm lụy mà hắt người quân tử ! Tôi lấy làm thâm khổ cho anh. Anh ôi ! Cái đó là tội báo, rõ thiệt oan gia, vậy mới gọi : « Thế thống từ phước ! (1) » Tiếc thay cho anh hùng cảm động, chọn phục đến bà, mạnh hổ báo hao, phải đầu sư tử ! Thiệt đáng thương xót, song nghĩ cũng nực cười. » Tang Đại cười nói chừng nào Văn bích Nhưn hổ thẹn chừng nấy.

Hồi thứ mười sáu

Sở Văn nóng ruột bình anh.

Văn-Tuấn nói hành cười chị.

Hồi Sở Văn nghe Trương Giác thuật chuyện, thì nghĩ thầm rằng : « Tẩu tẩu thất đức như vậy, hại mẹ ta tức tối ! »

(1) Vợ đây con trời, Vợ làng, con buớc.

Đến chừng nghe Tang Đại nói nữa, liền nổi giận vô ghê hét lớn rằng : « Tức chết đi mà thôi ! Không lẽ nào Ngô hựu Tiên làm quá như vậy ! Cũng là con đồng cháu giống, sao quên càn phụ xướng phụ tùy ? Mới về nửa tháng mà đồ ghen, ai chịu cho nổi ! Nhà quan chưa cưới vợ mà lập thiệp, ấy là thường sự không phải lạ gì, sao lại dám tranh hành như giặc ? Vả lại Tang huynh ba vợ đều hòa thuận, đều Hưu Tiên không ngờ thấy cũng từng nghe. Thiệt là đồ phụ loạn gia (1), hèn chi lời xưa nói rằng : Đồ phụ bất trính, trính phụ bất đồ (2). Ngô là cưới vợ về tề gia nội trợ, không dè rước quỷ phá nhà ! Anh Văn nè ! Tôi thiệt chê anh và cũng khen anh lắm ! Chê là chê làm tướng mà sợ vợ quá chừng ! Khen là khen bền lòng mà chịu li như vậy ! Giặc chừng anh đem hai nàng hầu về thờ phòng mà ở, thì con gấu nó nuốt sống anh hay sao mà sợ dữ vậy ? Nay chuyện này đã chịu nhận, mai chuyện khác cũng làm thình, nó đang mọi càng ngày càng quá ! Hề có lòng phiền muộn, làm sao kết tóc đến già ? Thiên hạ hay ra thì chê cười, rất như danh nam tử ! » Lý Quãng thấy Sở Văn giận quá, trợn con mắt mà nói, đỏ mặt tía tai, thì lấy làm lạ, cười ngất nói rằng : « Cái chuyện này cũng chớ gì ! Văn hiền sợ vợ, có can chi đến ai, sao Sở hiền sợ tức mình như vậy ? Xưa nay bạn bạn không phép nói việc vợ của người. Vả lại mình không định đập bà con chút nào, chuyện chi mà giận dữ ? Thiệt là Sở hiền sợ hay gánh việc thiên hạ, tánh lạ trong đời ! » Trương Giác nói : « Anh tưởng Sở huynh tánh thiệt mạnh mẽ như vậy sao ? Bất quá nói câu danh khoe mình với chúng bạn, chứ cộp nào không gồm sư tử Hà đông, song chịu phép một mình, không cho ai biết ! » Sở Văn rằng : « Trương hiền đệ đừng nói xô bồ như thế, tưởng ta vô dụng lắm sao ? Thiệt tình không muốn hầu thiệp làm chi, nếu quyết như vậy, Tiên tiều thơ cũng không dám ghen nữa. » Tang Đại nói : « Sở huynh đừng nói giòn già như vậy ! May không có tẩu tẩu ở

(1) Vợ ghen khuấy rối đạo nhà.

(2) Cái ghen chẳng chính, gái chính chẳng ghen.

dây, nên dạn gan mới khua môi uốn lưỡi; nếu lời ấy vào tai chị, e cho anh ử mặt chân mày ! »

Trương Giác nghe nói đáp rằng : « Tuy anh Tang Đại có ba chị, thiên hạ gọi là toại chí mười phần, chớ tôi xét lại cũng còn chỗ bức lắm ; biết ngày nào cho chị Tố Cầm đăng làm hầu ? » Tang Đại nói : « Việc đó có khó chi, muốn dùng chừng nào cũng được. Ta chẳng phải như anh Sỡ Vân, sợ vợ quá mà bỏ người thiếp cũ. » Sỡ Vân nổi giận nói với Thụ Côn rằng : « Anh Thụ này ! Lĩnh biểu muội ở như vậy là thái thâm lắm ! Lẽ nào dám nói động đến mẹ chồng ! E lỗi đạo làm dâu, cũng trái phận làm vợ. Như khi nào lĩnh biểu muội về thăm, xin anh hãy hết lòng khuyên dạy : Bao phải nghe chồng và cung kính mẹ chồng, bỏ thói gheo tương, cho hai người hầu ở lại như cũ mới phải. May bữa nay là anh em, không có ai lạ, nói chơi bởi cũng chẳng can chi, lại e nhà mạch vách tai, thiên hạ hay ra thì chế cười lắm ; chồng sợ vợ bề nào cũng xấu, vợ hiếp chồng xét lại tốt chi ! Chẳng những một mình Ngô lâu lâu lỗi đạo mà thôi, sợ thiên hạ chê anh không biết dạy em nữa. » Thụ Côn nói : « Phải, thiệt xá biểu muội (1) làm đều trái lẽ khác thường, dầu ai chịu cũng không được ! Bởi nói mở còi khi nhỏ, không ai dạy bảo lễ nghi, nên mới nghênh ngang như vậy ! Đề khi nào nó về thăm, tôi sẽ rầy một chuyến cho nó biết chừng. » Nói rồi đứng dậy bái Bích Nhon mà chịu lỗi rằng : « Em tôi làm việc chẳng phải mười phần, xin giương nghị tình tôi mà dung thứ. Đợi nó về tôi sẽ khuyên bảo ; trước là kính trọng mẹ chồng. Và vâng lời chồng dạy, sau nữa phải hậu đãi di hầu. » Vân Bích Nhon bái lại thưa rằng : « Được như vậy thì việc nhà hòa thuận, tôi đội ơn anh vô cùng. »

Khi ấy Lý Quăng thấy vậy, vỗ tay cười lớn nói rằng : « Coi thiệt ngộ quá ! Em gái nghênh ngang, anh trai chịu lỗi, anh vợ nói giúp, em rể cảm ơn. Ấy cũng cho phải, có

(1) Xá biểu muội : em bên ngoại của mình * em nhà *. Xá là nhà.

một người không ăn thua vào ngả nào hết lại trợn mắt đỏ mặt, vỗ ghe hét vang, nói lẽ một hồi chưa đã thêm, lại kéo cô anh vợ người ta mà vặn tội ! Tự hồi nhỏ cho tới lớn, tôi mới thấy một người nghĩa khí lạ lùng. » Ai nấy nghe qua đồng vỗ tay cười ngặt. Sở Văn thấy nói, mặc cô cũng cười xòa.

Giây phút gia đình dọn tiệc rượu. Anh em ngồi đủ một thiếu có một mình Từ văn Bình mà thôi. Lý Quang hỏi : « Từ hiền đệ đi đâu vắng ? » Từ văn Lượng thưa rằng : « Anh tôi nói trong mình không đáng giới, nên đã lui về rồi. » Lý Quang hỏi : « Đi về hồi nào ? » Từ văn Lượng thưa rằng : « Đi hồi này. » Trương Giác nói : « Mặt mày tươi chong như vậy, mà đau đến nỗi gì ? Chẳng qua là sợ ngồi uống rượu mất ngày giờ, nên về phòng hầu tâu tâu. » Từ văn Lượng nghe nói nức cười. Trương Giác hỏi : « Cười chuyện chi đó ? » Từ văn Tuấn thay lại nói hót rằng : « Chắc là cười ông trạng đa tình thì phải. » Trương Giác hỏi : « Ông trạng đa tình thế nào, sao tam đệ biết ? »

Từ văn Tuấn nói : « Đại ca tôi từ khi cưới tâu tâu, ngày đêm hằng ăn trong phòng, chẳng ra một bước, đến đôi tâu tâu gõ đầu, thì đại ca quật thế, tâu tâu giỗi phần thì đại ca vẽ mây (1). Có khi nói chuyện tối ngày, gặp lúc vui cười cả buổi ! Nhắm trong thiên hạ, ít ai tinh nhạy như đại ca tôi. »

Trương Giác nghe nói, cười rằng : « Chắc là người nói thêm duyên, chớ dầu đại ca tình ái bực nào, cũng không tới nước đó ! Vả lại chuyện anh ruột với chị, lẽ nào em chồng biết rõ như vậy ? » Từ văn Tuấn nói : « Tuy con mắt tôi chưa thấy, mà con đôi có thuật chuyện với chiếc kính, nên chiếc kính cắt nghĩa rõ ràng, tôi mới hiểu được. Còn một chuyện này, tôi ngó thấy chán chường. Ngày kia gia mầu khiến tôi đi kêu đại ca, tôi mới bước tới ngoài, thấy tâu tâu

(1) Dân bà Tàu xưa họ cạo hết chơn mày, lấy thanh đại là chàm vẽ mây. nên đôi xưa Trương Xương làm quan, còn vẽ mây cho vợ.

cầm một trái châu, nói nhỏ giống gì nghe không rõ, đại ca tôi và bái, bái tới ba bốn lần. Tôi thấy vậy, không hiểu có chi, và nín cười cũng chẳng đặng, nên từng phải kêu một tiếng, làm cho tẩu tẩu đỏ mặt lui vào phòng, còn đại ca khoát rèm bước ra, coi bộ sượng sùng lắm ! Ấy là việc thấy tận con mắt, không phải đặt đầu đầu. Lấy có ấy mà suy việc bữa nay, chắc anh tôi không phải bịnh gì, thiệt kiểm có về phòng hầu vợ. » Ai nấy nghe qua đều cười rộ.

Tang Đại nói rằng : « Lễ nào Háo Hảo tiên sanh mà đa tình đến nước ! Thiệt chịu vợ hết lòng ! Còn phận chú nó với thiểm nó ra thế nào, xin cho tôi nghe thử ? » Từ văn Tuấn nói : « Tôi chẳng dám giấu anh, tuy tôi không quá như đại ca tôi mặc lòng, chớ ở cũng hậu lắm. Song nó đã có nghén, tôi giữ theo thai pháp (1) rất nghiêm, chẳng hề dám ấp yêu mà phòng hờ. » Tang Đại nghe nói cười ngất một hồi. Trương Giác lều lều Tang Đại mà nói rằng : « Khen cho người mặt dạn mày dày, hãy còn nói ong ong mà cười người ! Sao chẳng xét mình, đã làm những việc trái đời mà không biết mắc cỡ ? » Từ văn Tuấn nói : « Làm chuyện chi trái đời mà hồ thẹn ? Việc có vợ có con là nỗi nghiệp tổ tông, nếu không như vậy, sao cho khỏi tội bất hiếu ? » Ai nấy nghe nói đồng cười rộ, có ý cười Văn Tuấn không hiểu Trương Giác nói biếm Tang Đại.

Khi ấy Tang Đại kiểm chuyện nói lấp rằng : « Nghĩ lại đại ca ta cưới vợ đã lâu, sao đến nay chưa nghe điểm gấu (2) còn người nhỏ nhút mà cưới vợ sau, sao nay mau con, không biết khiêm nhường người lớn ? » Nói chưa dứt tiếng, liền thấy Trương Giác đưa ba ngón tay mà nói rằng : « Anh Tang ngủ quên mới thức dậy hay sao chớ, đại ca tháng mười một này sẽ lọng chường đó. (3) » Tang Đại nghe nói thì cười, rồi

(1) Thai pháp : Cách giữ gìn theo phép có thai, cứ kiên nhẫn lắm.

(2) Kinh thi rằng : Duy hùng duy bí, nam tử chi tướng, như hổ như dã, nữ tử chi tướng. Nghĩa là : Chiếm bao thấy gấu hoặc loài gấu thì sanh con trai ; chiếm bao thấy rắn, hoặc loài rắn thì sanh con gái.

(3) Sinh con trai cho chơi đồ ngọc, sanh con gái cho chơi đồ gốm lọng người.

hỏi Trương Giác rằng : « Sao hiền đệ biết rõ như vậy ? »
Trương Giác đáp : « A huren thế nữ đồng bay, lẽ nào tôi không biết. » Tang Đại nghe rõ, liền bước lại trước mặt Lý Quảng bái và thưa rằng : « Kính mừng tàu tàu gần có con trai ! » Lý Quảng chưa kịp trả lời, Sở Văn liền nói rước rằng : « Như vậy thì đáng mừng lắm, tàu tàu có điềm lành, song chưa rõ tháng nào sanh thái, chừng ăn đầy tháng, chúng ta sẽ dâng uống rượu ! » Trương Giác lại nói hốt rằng : « Tiệc ăn đầy tháng là lệ thường, lẽ nào đại ca không mời chúng ta cho dâng ? Đến chừng đứa nhỏ nói đồ đồ, chắc sẽ kêu chúng ta là chú, bác rõ ràng ; song chẳng biết kêu Trung đồng hầu bằng giống chi đó ? Tôi tưởng bảo nó kêu bằng di thời phải hơn ? » Sở Văn đỏ mặt, hứ một cái rồi nói rằng : « Trương Giác hay nói xàm, không sợ cắn nhầm lưỡi ! »

Hồ Quì nghe nói vùng cười lớn mà rằng : « Vui lắm ! Ngộ lắm ! Ở nhà tôi cũng có nghén rồi, tính lại tháng mười một thì mãn nguyệt. Vậy tôi xin cuộc với đại ca : Đến kỳ ai sanh gái, sanh trai, mới biết ai mềm ai cứng ? » Nói rồi vinh mặt như ong mảy, ai nấy thấy bộ tịch dị kỳ, đều nực cười đau bụng.

Trong lúc đương uống rượu, Trương Giác kéo Từ văn Lượng cười và nói nhỏ rằng : « Sẵn dịp tiệc rượu này, anh em mình lập thế ép Tang Đại uống cho say vui, đừng để về nhà cười son cợt phấn. Bởi vì anh ta hay mê sắc mà lại lẻo với chúng ta, nên trác va thất công một đêm cho bỏ ghét ! » Từ văn Lượng mỉm cười nói nhỏ rằng : « Khuấy chơi như vậy thú biết chừng nào ! Chúng ta báo hại một đêm, cho ba bà trông trời chết ! »

Hồi thứ mười bảy

*Ra lệnh chơi, vốn thiết lễ thường,
Uống rượu ép, mới làm kẻ quyết!*

Nói về Trương Giác và Từ văn Lượng, hai người lập kế xong rồi, liền rót rượu dâng cho Lý Quảng, đoạn cứ việc đải vòng xuống, mỗi người ba chén luôn luôn. Kế Từ văn Lượng thưa rằng : « Nay là tiết đoàn dương, anh em đồng dự tiệc, thiết là vui quá chừng ! Song tiểu đệ muốn mỗi người làm tửu lệnh, bốn chữ trên dùng câu Kinh thi, chính giữa đặt thêm ba chữ cho thành câu thơ, rồi dưới đặt tiếp thêm một câu thơ bảy chữ, muốn đặt câu thơ bao biếm cũng được, hoặc là nói khôi hài cho vui. Nếu ai không biết đặt lệnh làm thơ, thì cứ tới phiên uống năm chén rượu. » Ai nấy đồng khen phải.

Trương Giác nói : « Hãy còn thiếu Hào Hào tiên sanh, phải mời vào đây mới thú. Bởi người là trạng nguyên, không vào tiệc làm thơ thì lấy làm uổng lắm ! » Tang Đại rằng : « Tính như vậy mới hiệp ý ta ! Xin Văn Tuấn hãy đi kêu lập tức ? » Từ văn Tuấn lãnh còn con nít, cầu vui cuộc chơi bởi, liền chạy mời Từ văn Bình tới. Ai nấy thấy mặt đồng giả ngộ một hồi, Từ văn Bình làm tỉnh, cứ ngồi vào tiệc. Tang Đại thuật chuyện ra lệnh uống rượu, vân vân, Từ văn Bình cũng chịu. Trương Giác rót một chén dâng cho Lý Quảng mà thưa rằng : « Câu thơ gặp cảnh sanh thanh, xin đại ca xuất lệnh trước ? » Lý Quảng uống rượu rồi đặt như vậy :

*Ưu tâm sung sung (1) khả liên trùng,
Hậu thỉnh an tâm vọng Hà-dông.*

Thích nôm :

*Ngại ngại trong lòng sợ cộp rung,
Cúi đầu không dám ngó Hà-dông (2).*

(1) Kinh thi có câu : Vi kiến quân-tử, ưu tâm sung.

(2) Hà-dông là chỗ sư-tử ở, cộp nghe sư-tử rống thì sợ lắm vì nó ăn thịt cộp (nói biếm kẻ sợ vợ).

Lý Quảng đọc vừa rồi, Tang Đại rót chén rượu lớn, đưa cho Văn bích Nhơn mà nói rằng : « Xin Văn huynh uống một chén rượu mà giải buồn. » Văn bích Nhơn túng phải uống, rồi nói rằng : « Để tôi đọc cho mà nghe. » Bèn đọc rằng :

*Quân-tử hảo cừu (1) thượng tiêu lâu,
Triệt dạ vô miêng họa bất lưu.*

Thích nôm :

*Quân-tử đôi lành lên tới lầu,
Sáng đêm không ngủ chuyện liền đeo.*

Từ văn Lượng cười rằng : Hay lắm ! Vui lắm ! » Tang Đại nói : « Thôi, tôi chịu uống chén rượu này, rồi cũng đáp lễ lập tức, xin Văn huynh đừng hờn. » Đoan bụng uống hết, rồi ngâm rằng :

*Ngã tâm du du, (2) hảo thơ thơ,
Hà thời khánh khã nhập ôn-như ?*

Thích nôm :

*Lòng ta thăm thẳm chạnh cho nàng,
Bao giờ khánh vào trướng phụng loan ?*

Đọc rồi rót rượu đưa ra, bảo Văn bích Nhơn uống. Văn bích Nhơn nói : « Chuyện gì mà phạt rượu ! Cái đó là mình tư tưởng Tổ Cầm, mới đặt lời ao ước như vậy. Nếu bắt tôi uống rượu, chẳng là Tổ Cầm về tôi sao ? » Tang Đại nói : « Ấy là tôi nói chuyện nàng Kim Chi với nàng Ngọc Bội đó, nên đặt thế lời than thở của anh. » Lý Quảng nói : « Tang hiền đệ, chẳng phải ta nói theo Văn đệ : Rõ ràng là mình tim tâm biếm chưởi, té ra đổ về mình mà không hay ! Cứ theo ba câu này thì nhảm chuyện Tang đệ hết thấy : Thiệt là nói ao ước cho đăng Tổ Cầm. Vậy hiền đệ phải uống chén rượu ấy ! » Tang Đại túng phải uống liền.

Khi ấy Từ văn Tuấn đứng dậy thưa rằng : « Tôi nghĩ đăng một bài, song còn dờ dẫm ! Nếu đọc ra có đăng thì thôi,

(1) Trong Kinh thi có câu : Yên-diệu thực-nữ, quân-tử hảo cừu.

(2) Trong Kinh-thi có câu : Ngã tâm du du.

bằng không đặng, xin phạt một chén nhỏ ? » Lý Quảng khen phải, Từ văn Tuấn bèn đọc như vầy :

*Chi tứ vu qui (1) lại họa mi,
Cả nhưn tâm sự thái y-y.*

Thích nôm :

*Gã ấy về chồng biếng vẽ mây,
Chuyện người cung vợ có ai hay ?*

Trương Giác vỗ tay khen rằng : « Thiệt là hay lắm ! » Nói rồi rót rượu mời Văn Bình uống. Từ văn Bình nói : « Chuyện chi mà lại phạt tôi như vậy ? » Trương Giác rằng : « Anh hãy uống, rồi tôi cắt nghĩa cho mà nghe ? » Từ văn Bình nói : « Có đâu làm trái lẽ vậy kia ! Tôi thiệt không hiểu nói chuyện gì đó vậy ! » Trương Giác cười rằng : « Thương hại cho ông trạng, còn chưa bỏ được cái lòng « Vầy vầy ! Đó vậy. » Thôi, anh đừng nói hơi sách lắm chi, để tôi nói tắt cho rõ : Vầy chớ hôm trước anh có vẽ mây cho lâu lâu không ? Còn ngày kia anh bài lâu lâu mấy lần, anh có nhớ chăng ? Ấy đã nhắm câu : « Chuyện người cung vợ có ai hay. » Sao còn chưa chịu uống rượu ? Đừng có dằn cần mà trễ việc anh em, uống phước cho rồi, ông tới phiên người khác. » Từ văn Bình nói rằng : « Thiệt là đặt chuyện nói chơi, chớ có đâu như vậy ! Tôi chẳng hề phạm mấy điều ấy, mà phạt rượu làm sao ? » Sở Văn nói : « Thôi, đừng cãi lẽ làm chi, để tôi sửa một câu sau, thì ông trạng phải chịu phép. » Nói rồi đọc như vầy :

*Chi tứ vu qui lại họa mi,
Trạng người qui khê mã như phi.*

Thích nôm :

*Gã ấy về chồng biếng vẽ mây,
Trạng người cỡi ngựa chạy như bay.*

Ấy là Sở Văn có ý nói Văn Bình chạy u về thăm vợ hồi này.

(1) Trong Kinh-thi có câu : Chi tứ vu qui, nghi kỷ thất gia.

(Xem tiếp tập 3)

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Lý Quăng nghe đọc cười rằng : « Cậu này càng rõ hơn nữa, vì nói chuyện mới đây. Vả lại nội tiệc này có một trụng rượu mà thôi, Từ hiền đệ cãi chối sao dặng ? Thôi uống rượu phạt cho rồi. » Văn Bình hết phép, phải uống cạn chén rượu, trong lòng căm giận Sở Văn, liền nói rằng : « Sở hiền đệ, hãy uống trước một chén lớn, rồi ta sẽ đọc cho mà nghe, chắc không chỗ nào cãi dặng. » Sở Văn nói : « Thuở nay không có cái lệ như vậy ! Ông trụng chưa ra lệnh, mà phạt rượu người ta ! Ông xét lại coi lời ấy phải hay là không phải ? » Từ văn Bình nói : « Hiền đệ hãy uống thử, rồi ta ra lệnh rõ ràng. » Sở Văn nói rằng : « Biết ông trụng nói nhằm hay không, mà bảo tôi uống trước ? » Từ văn Bình nói : « Nếu ta ra lệnh không nhằm, tình nguyện chịu chén lớn. » Trương Giác nói : « Lời ấy rất ^{đúng} công huynh, anh hãy uống rượu trước đi, c ^{đi} về tới nhà, ba vợ còn hay chẳng trúng. Nếu nói không trúng đi ngã xiêu ngã tó, biết bị không lẽ ông trụng chạy đi đâu mà ! » Trương quân uống rượu nói dốc vô hết thấy. Sở Văn nghe đồng rằng : « Anh võ bá làm uống. Từ văn Bình đọc rằng : quân đều say hết thấy. » Và nói g ^g trăm hương, ngồi gục lên gục

Diễn đảo y thư ^{đi} bước lại, thấy Tang Đại hã miệng
Văn võ Vũ sơn, rớt mào xuống đất, quần áo vấy
on đều bặm miệng cười ngất, rồi

(1) Trong Kinh thư có câu rằng : *Đi cho quá độ, bao nhiêu đều trả*

Thích nôm :

*Tráo trở (1) áo xiêm cũ mắng chàng,
Mây mưa Vu hiệp lưỡng bầm gan.*

Đọc rồi ngó Sở Văn mà cười rằng : « Nói như vậy trúng hay chẳng ? » Sở Văn đáp : « Nói xàm quá chừng, không trúng một mây nào hết ! Sao chưa uống một chén lớn mà chịu phạt cho rồi ? » Từ văn Bình nói : « Làm sao mà không trúng ? Để ta cắt nghĩa cho mà nghe, thì mới chịu phép. Từ khi đại ca biết người sắp sau, ngày đêm rang rít, một bước không rời, gắng chắc như keo sơn, ăn tỉnh hơn can lệ. Đến chừng đại ca cười tâu tâu rồi, thì coi duyên* mới lạ hơn, chẳng ấp yêu bạn cũ. Vậy khi người nắm một mình, lẽ nào không than trách phận, mà mắng chàng ấy hay sao ? Chuyện chỉ mà mắng chàng ấy, là vì phụ người việc mây mưa, làm cho người mới vui chơi, chẳng kể người cũ bầm gan đứt ruột. Như vậy thiệt là nhảm lảm, người lại nói ta chẳng biết ý người, thiệt là người phụ lòng ta quá. » Ai nấy nghe nói đều cười ngất. Coi bộ Sở Văn khó chịu lắm, hồ người đỏ mặt tía tai. Liên hứ Văn Bình một liếng, rồi nói rằng : « Người là một người văn chương thứ nhất, mà còn học theo thói phạm của Trương lang ! Nếu người không uống một chén « Thôi, đủ, thì đừng trách ta đổ rượu vào miệng ? » Từ văn trạng phải c...

*Chi từ vu i có một người thân tình mà bị
Trạng ngược đãi trộm biết bao nhiêu ! » Nói rồi*

1

*Gã ấy về chống b... : « Tôi chẳng « chi hồ già dã »
Trạng ngược đãi... v làm buồn quá ! Còn các*

Ấy là Sở Văn có ý nói Văn.

nổi này.

• trước « u Sở đến đó ngủ trưa,
: * Minh là Thân nữ núi ấy, sớm

(1) Trong Kinh-thi có câu : Chi từ vãng vậy, tục kêu là đánh Giáp.

đá là vậy, già dã là vậy vậy đều là tiếng

anh van chương thì phú ngồi nói chữ với nhau, thiết là chơi cách riêng, bỏ tôi ngồi ngậm miệng ; vậy thì mất lễ công bình, chỉ bằng cứ theo lệnh kích cò thổi hoa, thì cùng nhau vui chung mới đúng. » Thụ Côn, Cam Ninh, Trương Báo, Quảng Minh đồng nói tiếp rằng : « Chơi như thế thì chúng tôi cũng nhờ hơi được. » Lý Quảng khen phải. Trương Giác và Từ văn Lượng liền bước ra ngoài, bẻ một nhánh bông và đem một cái trống Lý Quảng cầm nhánh hoa, đội dẹt hồi trống, liền uống rượu, rồi giao nhánh hoa cho người khác luân phiên như vậy luôn luôn. Còn Trương Giác và Từ văn Lượng đồng cố ý, tôi phiên Tang Đại thì kiểm thể mà dâng rượu, Tang Đại không dè mắc kể, cứ việc uống hoài. Rồi lại, Tang Đại say thứ nhất, Sở Văn say thứ nhì, Từ văn Bình say thứ ba, còn bao nhiêu cũng say mà chưa cúp ! Lý Quảng thấy ba người say quá, liền bảo dẹp tiệc, và đưa ai nấy về dinh.

Khi Văn bích Nhơn về tới phòng, thấy Ngô hựu Tiên còn đắp mền mà chưa ngủ, coi bộ có ý phiên chồng về khuya. Văn bích Nhơn sợ giận, liền vuốt ve vợ, cười và nói rằng : « Bữa nay bị các anh em bó buộc, quyết uống rượu cho sáng đêm, tôi kiểm có nói nhưc đầu mà kiêu về trước. » Ngô hựu Tiên nghe nói hết giận, vợ chồng hòa hiệp như thường.

Còn Tang Đại nhờ có thơ đồng đỡ về tới nhà, ba vợ còn chong đèn ngồi đợi, thấy Tang Đại đi ngã xiêu ngã tở, biết bị men hành, liền hỏi thơ đồng rằng : « Trông quân uống rượu tại đâu mà say dữ vậy ? » Thơ đồng rằng : « Anh võ bá làm tiệc đoan dương, các tướng quân đều say hết thấy. » Và nói và đỡ Tang Đại lên giường trầm hương, ngồi gục lên gục xuống. Ba vị phu nhân mới bước lại, thấy Tang Đại hã miệng một cái, mửa ra cả chậu, rút mào xuống đất, quần áo vấy những đồ ăn ! Ba phu nhân đều bụm miệng cười ngặt, rồi nói rằng : « Ăn uống làm chi cho quá độ, bao nhiêu đều trả lại y nguyên ! »

Khi ấy có Tổ Cầm đứng gần đó, thấy chủ như vậy, liền đi nấu nước đậu xanh mà giã rượu. Còn lữ a huân đưa thì múc thau nước, đưa thì lấy khăn xúm lại rửa mặt và lau cho chủ, đoạn cởi áo thay xiêm xong xă, kẻ Tổ Cầm đem nước đậu xanh đổ cho Tang Đại.

Hồi thứ mười tám

*Bởi quá say, lưỡng nội-trợ là kim-bằng,
Nhờ ơn cũ, nạp a-huân làm tiểu-thiếp.*

Ba vợ ngỗ là Tang Đại uống nước đậu xanh giây phút cũng tỉnh, nên Tấn kinh Hồng bảo Ân lệ Tiên đỡ Tang Đại thể cho mình, còn Lạc thu Hà đỡ cháo cho Tang Đại. Tấn kinh Hồng rọi đèn sáp mà coi chừng. Có ý coi chừng tỉnh hay chưa chẳng ngờ Tang Đại vừa vọt ra nữa, mà cũng chưa tỉnh chút nào, lại có hơi nhura rằng : « Trương... Trương... Trương hiền đệ, ta uống kinh với chú nó ba chén lớn nữa, coi... coi... thử ta có... có... say hay không ? » Ba phu nhơn đồng cười rằng : « Say mềm tơi thế ấy, còn muốn uống thêm ba chén lớn, là bạn hữu với Lưu Linh (1) ! Chắc trong bụng có sâu rượu ! » Cười rồi kẻ miệng vào tai Tang Đại mà kêu rằng : « Trương quân tỉnh dậy... ! » Kêu hai ba tiếng, Tang Đại mở mắt hí hí, ngó ba người vợ cười ngất một hồi, rồi nắm tay Ân lệ Tiên mà nói rằng : « Tàn khanh ! Đặt tửu linh bát quá đem sách cũ mà thêm tiếng mới, chẳng lấy làm

(1) Đời Tần, Lưu Linh tự Bá Lân, nghiện rượu thứ nhất. Ngày kia hỏi vợ mua rượu, người vợ khóc và năn nỉ rằng : « Mình uống rượu quá chừng, « không trường thọ. » Lưu Linh nói : « Phải, vậy thì mình dọn tiệc cho hân hoan, đặt tửu cũng thần mà thế, may bỏ rượu mới dặng. » Người vợ y lời, Lưu Linh thấp nhang quì vái rằng : « Thiên sanh Lưu Linh, dĩ tưu vi danh, nhứt ẩm nhứt thạch, ngũ đấu giải trình ; phụ nhơn chi ngôn, thậm bất khả thành ! » Thích nôm : « Trời sanh Lưu Linh uống rượu có danh, một lần một học, năm đấu đỡ ghiền ; đàn bà bày chuyện, ai chịu thể nguyên ! » Vái rồi dặng bụng măm xuống, ăn thịt uống rượu rồi còn hỏi mua thêm nữa !

hay, chỉ bằng chúng ta bói chân lẻ (1) mà chơi, ai nói sai thì phạt rượu. » Lạc thu Hà thấy Tang Đại nhìn lăm Ân lệ Tiên mà ngỡ là Sở lân Ngọc, thì sợ e nhìn sai tới mình chẳng, liền bước xuống đứng một bên Tấn kinh Hồng.

Khi ấy Tang Đại ngó Tấn kinh Hồng và Lạc thu Hà mà rằng nói : « Từ nhị đệ và Trương hiền đệ đứng làm chi đó ? Sao không rót rượu cho ta ? » Nói rồi đứng dậy, chẳng ngờ té nhào nhắm mình Ân lệ Tiên. Ân lệ Tiên đỡ không nổi, cũng ngã luôn xuống đất, té ra Tang Đại nằm trên mình Ân lệ Tiên nên vô sự ! Tấn kinh Hồng và Lạc thu Hà đồng tức cười, hai chị em đỡ hai vợ chồng dậy.

Lúc này Ân lệ Tiên đã bị té lại bị đè đau quá, nên đứng nổi giận nói rằng : « Hừ ! Ngồi xuống nà ! Có uống thì uống một vừa hai phải, uống làm chi cho tới mửa tới diên, đã uống nước đậu xanh hơn nửa giờ, mà cũng chưa tỉnh, đến đôi quơn vợ mà ngỡ là bạn rượu của mình ! » Tang Đại cũng chưa tỉnh, liền cười ngặt nói rằng : « Chẳng hay đại ca hôn tới vì cơ nào đó ? Tôi cũng không đỡ rượu cho Tấn Khanh, sao làm sắc giận ? Dầu tôi có đỡ rượu cho Tấn Khanh anh cũng chẳng nên binh mà giận hờn như vậy ? » Nói rồi vác mặt cười trời. Ân lệ Tiên biết Tang Đại coi lăm, nên ngỡ mình là Lý Quăng bèn tức cười mà hết giận. Lạc thu Hà nói : « Thôi thôi, tôi thuở nay chưa từng thấy ai say rượu đến nỗi coi đèn bà hóa ra đèn ông ! Chúng ta chẳng nên chọc làm chi, nếu chọc chừng nào thì nói sang đàng chừng này. Chỉ bằng đỡ nằm xuống mà ngủ cho xong. » Nói rồi đỡ Tang Đại nằm tại phòng Tấn kinh Hồng, vừa đặt lưng lên liền ngáy. Ân lệ Tiên, Lạc thu Hà lui về phòng mình.

Còn Tấn kinh Hồng đợi giây phút, kêu Tang Đại như kêu đồ, chẳng hề thức dậy. Tấn kinh Hồng kêu không dậy, tuna phải nằm ngủ một bên.

(1) Bói chân lẻ gọi là thái đơn song, hoặc là thái quyền : nắm đồ trong hai bàn tay, để chân hay lẻ : hai tay có, hay là một tay có.

Rạng ngày Tang Đại tỉnh rượu dậy trước, lấy làm lạ lòng ! Thấy Tấn kinh Hồng còn ngủ mê, liền vỗ vai kêu dậy, rồi hỏi rằng : « Hồi hôm ta về nhà chừng nào ? » Tấn kinh Hồng thấy hỏi, liền thuật chuyện và học bộ việc say rượu vãn vãn... Tang Đại cười trây cho đỡ mất cỡ.

Giây phút nghe tiếng Ân lệ Tiên và Lạc thu Hà hỏi thăm rằng : « Tang lang tỉnh dậy chưa ? » Tang Đại vùng khảo sát mừng bước ra, bái Ân lệ Tiên một cái mà nói rằng : « Hồi hôm say quá, mang tội đã nhiều, xin phu nhân dung thứ. » Ân lệ Tiên sững sờ, bái lại và thưa rằng : « Có chuyện chi mịch lòng mà xin lỗi, song uống rượu chẳng nên quá độ như vậy, vì uống rượu ít thì mạnh, uống nhiều lắm thì hại mình. » Lạc thu Hà nói : « Chị hai phân rất phải : từ rày sắp lên, tướng quân đừng uống như vậy nữa. May hồi hôm té trên mình nhị tử tử, phải té xuống đất thì đã hư thê diện rồi, lại mang tiếng say sưa mà bị tích. » Tấn kinh Hồng bước xuống nói tiếp rằng : « Rượu làm cho mất trí khôn, ấy là lời thiệt lắm. Như bộ tịch hồi hôm, ai thấy cũng phát giận, và tức cười. Chẳng những nhị muội muội té một cái thì thôi, lại báo hại tôi đêm nay ngủ không ngon giấc. » Ân lệ Tiên cười rằng : « Thôi thôi, chị ngủ khôngặng một đêm, hơn tôi té đau một cái. Vậy thì đề biểu tướng quân bắt đèn sáng đêm nay cũngặng ! » Tấn kinh Hồng mất cỡ đỡ mặt, cười và đáp rằng : « Người nói hay lắm ! Ta cũng vái cho Tang lang say một bữa nữa, về té trên mình người một cái cho nặng hơn, bắt quá thì người nhào lại một keo cho đỡ mà trừ ! » Tang Đại nói trây rằng : « Thôi thôi mấy chị đừng cái lấy làm chi, ta đã chịu lỗi hết thấy. Đề tính từ đêm nay là thứ nhứt, luận phiên sắp tới mà đèn ớn ! » Ba nàng ấy nghe nói mất cỡ, đáp rằng : « Hừ ! Ai chịu xử liệu mạng như vậy. Nói thiệt, nếu từ rày sắp lên còn say rượu nữa, coi thử ba chị em tôi có thêm săn sóc đến chăng ? » Vừa dứt lời, kẻ Tổ Cầm bước tới. Tang Đại mừng rỡ nói rằng : « Ba chị em bây chẵng săn sóc thì thôi, có người săn sóc ta hồi hôm, bây giờ vô đó ! »

Ba nàng ấy nghe nói, ngó lại thấy Tổ Cầm. Tổ Cầm bái và hỏi thăm rằng : « Chẳng hay cô lão gia tính rượu bao giờ ? » Tang Đại nói : « Hồi hôm nhờ ơn người nấu nước đậu xanh, nay ta mới tỉnh dậy. Ba cô người lại ham rằng : Nếu từ rày sắp lên còn uống say như vậy, thì bỏ lấy không thêm ngó đến. Nói cùng ngày sau rồi say một lần nữa, người săn sóc ta chẳng ? » Tổ Cầm thưa rằng : « Ba cô tôi nói như vậy đã đành, chớ tôi là a huân, đâu dám buông lời ấy ? » Tang Đại nói : « Phải, phạ người thì không lẽ dám bỏ ta, song ung bụng hay không ung bụng ? » Tổ Cầm thưa : « Bồn phận tôi phải như vậy luôn luôn, lẽ nào không ung bụng ? Dầu không ung cũng để trong lòng, đâu dám nói ra ngoài miệng ? Vả lại việc săn sóc có cực khổ chi đó, mà sợ chẳng bằng lòng ? » Ân lệ Tiên nói : « Ta nhắm lại chắc bằng lòng lắm ! Rất đời năm trước còn làm kẻ mà cứu tướng quân, cũng chẳng nề công khó nhọc, huống chi nay làm việc bồn phận mà không đành lòng sao ? Thuở nay giương người cũng bằng lòng người lẫn, bằng nhắc ơn cứu mạng và lo việc đền bồi. Ta nghĩ lại, ơn này phải trả mới đáng. » Nói rồi day lại hỏi Tang Đại rằng : « Tướng quân thường nói : Quyết đền ơn Tổ Cầm, mà chừng nào mới khởi sự ? » Tang Đại nói : « Ta tính đã lâu, ngặt ngại bụng ba nàng, nên chưa dám mở miệng, túng phải nói giả một đời tiếng cho qua ngày. »

Tổ Cầm nghe bàn luận việc mình, hổ mặt kiếm đường đi lảng. Ân lệ Tiên và Lạc thu Hà, đồng nói : « Hai đứa tôi cũng bằng lòng, còn ngại bụng chị không chịu. » Tấn kinh Hồng rằng : « Lẽ nào tôi hẹp lượng ? Làm người thì ơn trả nghĩa đền. Tôi bấy lâu còn ngại bụng hai chị em, nên không dám mở miệng. Nay chị em bằng lòng như vậy, thì coi ngày tốt dựng hai người cá nước phỉ nguyên. » Ân lệ Tiên nói : « Chị đã rộng lòng, em đâu dám cãi. » Lạc thu Hà rằng : « Em cũng vâng lời. » Tấn kinh Hồng nói : « Như vậy thì sắm sửa y phục và nữ trang, chọn ngày cho kịp. » Ân lệ Tiên

và Lạc thu Hà đồng ngó Tang Đại mà cười rằng : « Vậy từ rày tướng quân cố uống say cũng vô can, vì có người săn sóc. » Tang Đại nghe nói mừng quá, bước xuống bái ba vợ mà rằng : « Cám tỉnh ba nàng thương yêu ta mới trả đặng ơn cũ. »

Khi ấy Tổ Cẩm bước vào phòng, hỏi thăm : « Có giường muốn ăn uống vật chi ? » Lạc thu Hà cười rằng : « Mừng cho chuyện người đã xong rồi, từ này sắp sau, ráng săn sóc giường người cho vừa ý ! » Tổ Cẩm mặc cổ lui ra.

Còn Tấn kinh Hồng lấy lịch coi ngày, bữa mồng mười rất tốt. Ba chị em sắm sửa nữ trang y phục cho Tổ Cẩm lại dọn phòng riêng, mừng mền nệm gối tử tế.

Trước ngày động phòng ba bữa, Tang Đại viết thiệp mời các anh em. Ai nấy đồng đem lễ vật đến mừng, ăn uống tới canh ba mới mãn tiệc. (Đáng lẽ phải rót rượu mà tạ ơn hai ông mai là : Từ văn Lượng và Trương Giác vì có hai người ấy khuấy chơi phục rượu, mới cười đặng Tổ Cẩm).

Đêm ấy ba vị phu nhơn đều đến tân phòng ngồi vào tiệc rượu ; Tấn kinh Hồng ngồi giữa, Lạc thu Hà, Ân lệ Tiên ngồi hai bên, tân di (1) ngồi mặt bắc (2). Bốn nàng đương uống rượu, xẩy thấy Tang Đại bước vào phòng. Ba nàng đồng đứng dậy thưa rằng : « Mời tướng quân ngồi, dặng tân di dặng một chung rượu mới ? » Tang Đại nói : « Đáng lẽ ta hầu rượu với ba vị phu nhơn, ngặt khi nầy đã xoàng rồi, nếu dùng nữa sợ như hôm trước ! » Ân lệ Tiên cười lớn rằng : « Tô tẩm Hương ! Thiệt người to gan lớn mặt lắm, dám cãi lệnh chủ nhà ! Người hãy ngồi một bên Tổ Cẩm, đặng chúng ta thưởng rượu mỗi người ba chén. » Tang Đại bước lại vỗ vai Lệ Tiên mà rằng : « Như vậy thôi ta uống với nàng, đêm

(1) Tân-di : Di hầu mới.

(2) Mặt bắc : bắc diện. Người ngồi ngoài ngó ngay mặt người ngồi giữa, gọi là mặt bắc, nhỏ hơn hết.

nay chẳng ngủ với lân di, quyết hầu « bà chị ». Nói rồi ngồi uống rượu. Ba nàng đều kiêu về phòng, để chủ tớ trò chuyện.

thứ mười chín

*Các anh hùng cưới vợ phi nhơn duyên,
Nước Hồng-mao đem binh đánh Trung-quốc.*

Từ khi Tang Đại dùng Tổ Cầm, trên hòa dưới thuận, chẳng phải như Văn bích Nhơn bị sư tử Hà đông. Còn Văn bích Nhơn thấy vậy càng thêm lủi phận mình, vì gà mái gáy mai, gương loan vắng bóng !

Từ ngày các anh hùng cưới vợ đến nay, tính đã đúng một tháng, vợ nào chồng nấy đều dặt về thăm thái thủy, thái sơn. (1) Phạm thừa tướng nghĩ đến sự Lạc Chiếu chưa sanh đôi, nhắm hai người con gái Đại học sĩ Trịnh Phong là Trịnh tố Nga và Trịnh tương Nga đều có tài có sắc, vẹn đức vẹn trĩnh, nên cậy Võ đề đốc và Lý Quăng làm mai, mà nói Tố Nga cho Lạc Chiếu.

Tướng Quì hay tin ấy, cũng cậy Ân hà Tiên và Tang Đại làm mối, định nói Tương Nga cho Trương Bảo.

Nói về Võ đề đốc cũng có hai người con gái, là : Võ lộ Quyên và Võ tú Quyên. Võ đề đốc thấy Trịnh học sĩ đã gả con, thì mình cũng muốn kiểm rẻ, nên cậy Lý Quăng và Ân hà Tiên làm mai, gả nàng lớn cho Mộc Lâm, gả nàng nhỏ cho Phú bích Phương. It ngày mấy đám hỏi, đám cưới ấy đều xong hết.

Còn Cam Ninh, Trịnh cửu Châu, Tả Long, Tả Hồ, đều cưới con quan, nói sơ cũng đủ.

(1) Thái thủy là mẹ vợ, thái thủy là mẹ vợ.

Hồng Gấm đợi chôn cha xong rồi, sẽ coi vợ. Đồ thị cũng chẳng ép lòng.

Từ văn Lượng trong lòng chí quyết Sứ cầm Bình, nên thững thững nghe tin, chẳng chịu nơi nào hết thấy.

Trương Giác lại có lời nguyên rằng : « Nếu thấy mặt nàng nào cho bằng lòng, thì mới đành sánh đôi, không chịu mua trâu về bóng. » (Bối bên Tàu không có lệ coi vợ, mọi việc nhờ ông mai, một may một rủi). Anh em nhiều người khuyên Trương Giác đừng kén chọn như vậy, song cũng chẳng nghe, nên còn cầm duyên mà chờ nàng « Giáp mặt ! »

Nội trong mấy tháng, việc gả cưới đã xong, trừ ra mấy người nói trên đó ; còn bao nhiêu vợ nào chồng nấy ; như cá dặng nước, tợ lửa bên hương ; đẹp phận phụng hoàng, ôm dây cầm sắt.

Bây giờ nhắc lại về đám Lưu Cần, Sứ hồng Cơ và Hoa Cầu, từ khi xuống thuyền quyết trốn qua nước Hồng mao ; thời may thuyền đi khỏi Trung quốc, xảy gặp tàu Hồng mao, chở chúng nó về nước. Vua Hồng mao nghe chúng nó kể chuyện nói phần phải, thì cũng êm tai. Vả lại Hồng mao có lòng không phục Trung quốc đã lâu, bọn Lưu Cần rõ thấu việc ấy, nên chỉ muốn làm cho Hồng mao đánh Trung nguyên, mà trả thù riêng cho mình, bèn tâu rằng : « Nay Trung quốc giàu có muôn phần, nữ sắc bá vạn, văn thần nhiều kẻ, võ tướng ít người, vua Chánh Đức mê nữ sắc vui chơi, không cần việc chánh, nếu Bộ hạ cứ đại binh tới, thì chắc lấy nước như thường. Vả lại họạ đồ chúng tôi đã thuộc lòng, xin tình nguyện đem đường đất nẻo. » Ban đầu vua Hồng mao còn nghi chúng nó làm kẻ mà gạt mình, lâu ngày coi ý ba người có tình trung hậu lắm, lại thấy chúng nó đề gia quyến ở tại nước mình, nên đem lòng tin mà nhất định sai binh đi đánh Trung quốc

bên phong Lưu Cần làm chức hướng đạo dẫn đường, còn
Sử Hồng Cơ, Hoa Cầu thì lãnh chức phó.

Khi ấy ba đưa nó dẫn đường cho tướng Phiên qua xâm
phạm tỉnh Quảng đông. Quan tuần phủ Quảng đông bại
nhiều trận, từng phải bế ải mà thủ, và dâng sớ viện binh.

Ngày kia nhằm ngày mồng một tháng bảy, vua Chánh
Đức đương lâm triều, xảy thấy Hoàng môn quan vào tâu
rằng : « Quan tuần phủ tỉnh Quảng đông dâng sớ tâu có
giặc Hồng mao. » Vua Chánh Đức nghe tâu hãi k
biểu càng thêm thất sắc, liền trao sớ ấy cho Ph
tướng
tướng xem. Phạm thừa tướng đọc rồi quì tâu rằng nguyên
Hồng mao mạnh bạo, không công sức đã lâu. Nay long hai
Lưu Cần, Sử hồng Cơ, Hoa Cầu về hàng đầu ai người
chúng nó nói đốc vô, cho có việc chinh chiến mà p sống
tư. Nay chúng nó đã đánh tỉnh Quảng đông, thế đư
lắm ! Tôi nhắm các quan vô tuổi già, e cự k
Đai, Từ
Bệ hạ sai anh em Lý Quăng đi chinh phạt thì thà
Vua Chánh Đức phân khen rằng : « Cứ như lời
thì vừa ý Trẫm lắm. Vậy thì trẫm phong Sở Văn
thảo c
ánh nguồn soái, dẫn các anh hùng và b
ơ
tiếp tỉnh Quảng đông. » Phạm thừa tướng
vàng lệnh.
« Tôi thuở nay hằng thấy các anh hùng đồng kiến
lâm lỏa, e Sở Văn làm đại nguồn soái, ít kẻ p, tá hữu,
Xin Bệ hạ phong Lý Quăng làm chánh nguồn so
tề, cứ y
làm phó nguồn soái, thì thuận hơn. » Vua C
nguyên
phán rằng : « Những kẻ nào bộ tướng chịu phục
cũng
lâm nguồn soái mới dặng. Trẫm y như lời kh
Đoạn truyền đòi Lý Quăng, Sở Văn và các anh
điện mà phán rằng : « Nay Hồng mao vào d
m
Quăng đông. Vậy Trẫm phong Anh vô bá Lý Qu
goá
Chiêu thảo bình man đại nguồn soái; Trung đồng hầu S
và
lâm Bình man phó nguyên soái, Tiêu tử Th
làm qu
rau,
còn các tướng quân tự ý Lý Quăng phong tiên phu
ng

tập, vân vân. Ngày mai trăm phủ Phạm thừa tướng đem ấn và lĩnh tiền, đến giáo trường giao cho nguyên soái và trăm sẽ truyền chỉ Khâm thiên giám chọn ngày tốt hưng binh. Các khanh phải ráng hết lòng, chừa ban sự trăm sẽ thăng thưởng. » Các anh hùng đồng lay tạ ơn.

Búi chầu chực tướng về thuật chuyện cho gia quyến hay, mấy vị phu nhân đều hải kinh và buồn bực, hải kinh là lo việc chinh chiến, không hân kiết hung, buồn bực là tội phận hừ đã đành xa cách. Song đã vắng chử không lẽ từ nào. Người kỳ quặc tuy là một vị anh hùng, các tướng cũng nhiều cũng chán dăm, song nghĩ việc chinh phạt xa xuôi, chia loan mặt ! » , lại không trông thắng bại rủi may, đều ăn năn vì kiếm, cung, không dặng như các quan văn

Nội
người n

cả dặng : sau, Lý Quảng thay đồ võ, đầu đội kim khôi, mình ôm dây ca giáp, ngoài đai ngọc đai, trong mặc hồng bào, sau cõr thêu, dựa hông đeo gươm báu, bên tả cung giắt, Bày lên mang, đi hia thêu, cỡi ngựa đặm.

Cầu, từ

thời may an cũng ăn mặc đồ nguyên soái, đầu đội mào bạc, mào, chỏ, giáp vàng, trong bận bạch bào, lưng nịt bửu đai, nó kiếm mang gươm báu, sau lưng giắt cõr thêu, bên tả Hồng m, bên hữu lên giắt, cỡi ngựa bạch, mang hia thêu. Lưu Cầ

mao đầuTiêu tử Thử, đầu đội mào quân sư, mình mặc áo bát tâu rằn g đeo phất chủ, tay nắm quạt lông. Ba người đồng bá vạn, Nguyên soái và Quân sư. Xảy nghe ba tiếng pháo Đức mẹ trời vang dậy, hai vị nguyên soái và quân sư lên hạ cỡi an tướng. Phạm thừa tướng bưng ấn, Triệu Phong họa gươm Thương phượng, Ân hà Tiên bưng ấn tiên đất ông, hậu tập, vân vân. Võ đề đốc bưng lĩnh tiền đưa kẻ n sư. Pháo nổ ba tiếng nữa, Phạm thừa thừa tướng dâng lữ cho hai vị Nguyên soái và Quân sư, mấy ông kia cũng dặng các món đã nói đó. Lý Quảng, Sở Văn, Tiêu tử Thử

đồng day mặt vào đèn, lạy tạ ơn, rồi lãnh ấn và các đồ ban, lại mời mấy vị đại thần ngồi đàm đạo. Phạm thừa tướng nói : « Chúng tôi cầu cho nguyên soái và quân sư điều binh khiển tướng thắng trận ban sư, mau về trào mà lãnh chức. » Lý Quảng thưa rằng : « Tôi sức mọn tài hèn, nhờ ơn đại nhân đoái thương. Tôi cũng nguyên hết sức, trước đèn nợ nước, sau tạ ơn trên, chẳng dám phụ lòng tiến cử. » Sở Văn, Tiêu tử Thê cũng đồng ló việc tạ ơn. Các vị đại thần đàm đạo một hồi rồi từ giả.

Ba anh em đưa mấy vị đại thần, rồi trở lại lên trường mà ngồi. Các vị anh hùng đồng làm lễ ra mắt. Lý nguyên soái kêu lớn rằng : « Tang Đại, Từ văn Lượng, ta phong hai người làm tả hữu tiên phong, hãy bước lên lãnh ấn. Hai người đều dẫn binh ròng một vạn, ráng sức thành công, gặp sông thì bắt cầu, gặp rừng thì dọn nẻo, đợi Khâm thiên giám định ngày xuất binh, thì cứ việc như lời ta dặn. » Tang Đại, Từ văn Lượng lãnh ấn rồi tạ ơn.

Lý nguyên soái kêu lớn rằng : « Hồng Cẩm, Phú bích Phương ta phong hai người làm chức đốc lương, mỗi người dẫn năm ngàn binh, lo việc vận lương thảo cho đủ, nếu cãi lời thì cứ phép công. Hãy lên mà lãnh ấn. » Hai người đồng vàng lĩnh.

Lý nguyên soái nói : « Còn các tướng quân theo tả hữu, cai trị quân binh, hãy lo rèn tập chúng nó cho chỉnh tề, cứ y theo sổ ta phát. » Các tướng lãnh sổ xong rồi, hai nguyên soái và quân sư đồng lên ngựa về dinh, các tướng cũng lại về phủ.

Bữa sau vua Chánh Đức truyền chỉ, Khâm thiên giám cơ dặng ngày mồng tám tháng bảy xuất binh. Hai vị nguyên soái hội các tướng định ngày như vậy. Ai nấy đồng lo sửa soạn và từ giả thân quyến, vân vân. Chuyện vợ chồng dặn dò nhau, kể sao cho xiết.

Hồi thứ hai mươi

*Huỳnh-Hồ ỷ tài bỏ mạng,
Quảng-Minh chém giặc lập công.*

Đến ngày mồng tám, Lý nguyên soái lạy mẹ và giả từ gia quyến, nài nết đến giáo trường, lời nói thấy Sở phó soái, Tiêu quân sư, Tả tiên phuông Tang Đại, Hữu tiên phuông Tô văn Lượng, Đốc lương quan Hồng Cầm, Phú bích Phương và các anh hùng tướng quân đã tới trước rồi.

Lý Quảng bèn xuống ngựa, lên trường điểm danh xong xă, truyền lệnh tể cờ, rồi phát pháo tấn binh; cộng hết thấy mười vạn hơn mã. Tuy binh đông mặc lòng, mà ý theo hiệu lệnh, nên tới đâu dân chúng giựt mình.

Ngày kia binh đến tỉnh Quảng đông, quân thám thính vào báo lại. Quan tuần phủ là Hàng bốn Trung bị binh Phiên phá thành gần vỡ lở, nghe tin có binh tiếp rất mừng liền dẫn trưng khai thành nghinh tiếp.

Khi ấy Lý nguyên soái đã truyền quân đóng trại. Hàng bốn Trung vào trại ra mắt, Lý nguyên soái mời ngồi và hỏi rằng : «
Mấy bữa rày đại hơn có giao chiến với Phiên tặc chăng ? Thắng bại thế nào, xin cắt nghĩa cho tôi rõ ? Bèn dinh Phiên binh mã bao nhiêu ? » Hàng bốn Trung bái và thưa rằng : «
Từ giặc Phiên qua xâm lăng tôi có đem binh giao chiến hai trận, song yếu không sánh mạnh, ít phải thua đồng. Tôi nhắm cự địch cũng thua hoải, chỉ bằng cố thủ mà chờ cứu. Nay nguyên soái đem đại binh đến, chắc thắng trận thành công, tôi và binh dân đều đợi ơn tái tạo. Còn binh Phiên chừng một trăm vạn, lương cũng cả ngàn. Bởi cơ ấy nên tôi chịu sút. » Lý nguyên soái nói : «
Phiên tặc đông binh nhiều tướng đã đánh, song chẳng biết nguyên soái nó tên chi, tiên phuông nó ra thế nào, và có mấy tướng đại tài hơn

bớt? » Hàng bốn Trung thừa rằng : « Tôi sai thám thính mấy chuyện ấy rõ ràng : nguồn soái nó là Tát nha Xa, phó nguồn soái là Cừu tam Toán, tiên phương là Tôn hạt kỳ lân Khải, và bốn tên đại tướng là Tát lý Đông, Tát lý Tây, Tát lý Nam, Tát lý Bắc, bốn tướng này là bốn anh em ruột, mạnh bạo dị thường, còn bao nhiêu đều là tướng cạnh. » Lý nguồn soái nghe nói cười rằng : « Ngổ là bực nào, như vậy thì dễ phá lắm ! Bốn soái sẽ ra sức mà trừ nó, kéo khi Trung quốc không tài. » Nói rồi truyền kéo binh vào thành cho đường quân một ngày, kéo đường xa mỗi một.

Bữa sau Lý nguồn soái ra khách, chúng đứng đứng hẳn. Lý nguồn soái nói : « Việc binh phải nghiêm nghị, chẳng nên giễu cợt như ngày thường, nếu trái lệnh thì trị theo quân pháp. Nay là trận đầu tay, phải rán cho thắng, mà lấy tiếng, và làm cho Phiên tặc kinh tâm, chẳng hay tướng nào chịu đi khêu chiến ? » Hồi vừa dứt lời, Quảng Minh bước tới thưa rằng : « Mạt tướng xin khêu chiến, bắt Phiên tặc mà lập công. » Lý nguồn soái chau mày nói rằng : « Mới đánh trận đầu, chẳng nên cho thất, làm sao cũng thắng một trận lấy danh. Ta cấp 3.000 binh, người phải gìn giữ cho lắm. » Nói vừa dứt tiếng, xảy thấy Lạc Chiêu thưa rằng : « Mạt tướng xin theo trợ chiến ? » Lý nguồn soái mừng rỡ nói rằng : « Nếu hiền đệ xuất trận thì bốn soái an lòng, chớ e Quảng Minh háo thắng mà vô mưu, khinh địch mà bất lực. Vậy Lạc hiền đệ phải rạng sức trợ chiến cho thành công. »

Quảng Minh và Lạc Chiêu đồng dẫn 3.000 binh, phát pháo kéo ra trận, Còn Lý nguồn soái, Sở phó soái, Tiều quân sư, và các tướng đồng lên mặt thành coi thử. Khi ấy xem thấy dinh Phiên khi giải như rừng, tướng binh tợ kiến, Lý nguồn soái ngó các tướng, cười mà nói rằng : « Tướng binh Phiên tuy đông, song không nghiêm chỉnh, nếu mình dùng kế, thì nó mắc như chơi ! » Các tướng đồng khen phải.

Nói về Phiên nguồn soái Tát nha Xa hôm qua hay binh Minh đến tiếp, liền nhóm các tướng mà nói rằng : « Bốn soái nghe quân thám thính báo rõ : Anh võ bá Lý Quảng làm nguồn soái dẫn binh tướng giao phong. Song bốn soái chưa biết Lý Quảng võ nghệ và thao lược ra thế nào, xin thiên tuế và thừa tướng (1) cắt nghĩa cho mình bạch ? » Lưu Cần nghe hỏi thất sắc, gương gao đáp rằng : « Tôi ở Trung Huê từng biết người ấy. Lý Quảng tuy nhỏ, mà võ nghệ cao cường, nó lại có kết nghĩa với mười mấy người anh hùng, sức mạnh hơn cộp ! Chúng nó khi trước cứu giá tại Hà nam, nay lãnh binh đến tiếp, chắc dẫn các anh hùng theo, xin nguồn soái phải đề phòng, chẳng nên khinh địch. » Tát nha Xa nghe nói, cười ngất rồi đáp rằng : « Thiên tuế như con chim bị đạn, thấy cây n vạy nghi cung ! Bởi chúng nó làm oai một chuyến, thiên tuế li hết hồn, mới nghe danh đã vỡ mặt ! Chớ theo ý bốn soái nghĩ thì chung nó miệng còn hơi sữa, chưa thay răng ; gặp người đồ thi hét vang, thấy tướng tài thì khóc lớn ! Sao thiên tuế lại không biết mình sức to, cứ sợ người hơi mạnh ! Để bốn soái ra trận, giết cả lũ cho mà coi ! Chừng ấy mới biết tài bốn soái ! »

(Xem tiếp tập 6)

(1) Thiên tuế là Lưu Cần, thừa tướng là Sử hồng Cơ. Kèn theo chức cũ.

Mới vừa in xong :

Tây-Du (4 cuốn).	68\$00
Tam hạ nam đường (2 cuốn).	20.00
Bạch xà Thanh xà (1 cuốn).	8.00
Phi Long (3 cuốn).	51.00
Bắc Tống (2 —)	20.00
Thập nhị quả phụ (1 —)	10.00

Đang in :

Phong thần, Vạn huê lâu, Ngũ hồ binh tây,
Ngũ hồ binh nam.

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Qua bữa sau nghe quân vào báo rằng : « Cờ tướng Minh đến khêu chiến, múa men trước cửa đình, kêu quyết ngươn soái ra trận, nó hăm bắt sống về thành. » Tát nha Xa hỏi : « Tướng nào muốn ra trận ? » Có một tướng cạnh chày ra trước nói rằng : « Mặt tướng xin đi bắt nó ! » Tát nha Xa coi lại là Huỳnh Hồ, liền gật đầu nói rằng : « Huỳnh tướng quân, ta cấp cho một ngàn binh, người ra trận phải hết lòng ráng sức ! »

Khi ấy Huỳnh Hồ lãnh binh ra khỏi đình, thấy một tên thầy chùa đương múa men làm dữ, thì hét lớn rằng : « Sắp gần chết ! Hãy xưng tên cho mau, đừng trọc vãn Tây phương cho kíp ! » Quảng Minh ngó thấy tướng ấy mặt xanh râu đỏ, mũi gãy mắt sâu, coi chẳng phải người, thiệt là giống quỷ ! Quảng Minh nạt lớn rằng : « Phiền lặc ! Hãy lóng tai mà nghe : Ta là đại tướng Quảng Minh, bộ hạ Lý nguyên soái. Còn người cũng xưng tên cho rõ, chớ ta không thêm giết đũa vô danh ! » Huỳnh Hồ cười ngất nói rằng : « Sãi ác tăng dám xưng là đại tướng ! Ta là Huỳnh Hồ tướng quân, bộ hạ Tát nha Xa ngươn soái. » Quảng Minh nghe kêu là sãi ác tăng, tức thì nổi giận, múa cặp đao chém liền. Huỳnh Hồ đưa cặp roi sắt ra đỡ, đánh ba chục hiệp cầm đồng. Quảng Minh nổi nóng, tay tả chém một đao ngang lưng, Huỳnh Hồ đưa cây roi bên hữu ra đỡ, và tay tả đánh Quảng Minh một roi trên đầu, Quảng Minh đưa cây đao bên hữu đỡ rồi liền

giơ đao bên tả chém vai hữu Huỳnh Hồ ; Huỳnh Hồ mắc đồ bên hữu, bị Quảng Minh chém nhằm vai bên tả một đao đứt ngon ! Huỳnh Hồ thất kinh la lớn rằng : « Không xong ! Không xong ! » Quảng Minh chém thêm một đao, rụng cánh tay bên hữu ! Huỳnh Hồ nhào xuống ngựa, Quảng Minh chắt thủ cấp, cười lớn nói rằng : « Đồ vô dụng như vậy, mà cũng đi ra trận ! » Binh Quảng Minh thừa thắng ó vang.

Lúc ấy Tát nha Xa mới ra coi giao chiến, thấy Huỳnh Hồ hạ mã bị chúng chém rồi, Tát nha Xa liền truyền quân kéo ra vây phủ. Quảng Minh chẳng sợ, múa cặp đao chém phá vòng vây. Tát nha Xa thấy vậy, sai một tướng ra đánh Quảng Minh. Lạc Chiêu thấy Quảng Minh tuy thắng trận mặc lòng, song phá vòng binh chưa rã, nên sợ đuổi sức sa cơ, liền xách song chùy giục ngựa tới, đón lại hét lớn rằng : « Phiên tướng đi đâu đó ? Lạc Chiêu trợ chiến đây ! » Nói vừa dứt lời đập Phiên tướng bễ dĩa, thấy nhào xuống ngựa, rồi xông vào giải phá trùng vây, đánh chết hết ba trăm binh Phiên, đem Quảng Minh ra khỏi. Xảy nghe bên ái Minh giống mã la, hai tướng đồng thâu quân trở lại. Trại Phiên cũng minh kim thâu binh.

Nói về Lý nguơn soái và chư tướng xuống thành, thấy Lạc Chiêu và Quảng Minh đã về tới, Lý nguơn soái khen rằng : « Mừng cho hai em đều thắng trận, bên Phiên đã thất kinh ; từ rày sắp sau càng thêm oai nữa ! » Nói rồi dạy lấy sớ bộ ghi công cho hai tướng, lại truyền dọn tiệc khao binh.

Hồi thứ hai mươi mốt

*Tang Tiên-phương trở lại chém tướng
Lý Nguơn-soái lập kế phục binh.*

Rạng ngày, Lý nguơn soái ra khách, các tướng đứng hầu. Lý nguơn soái nói với tả, hữu tiên phương rằng : « Hai

am hãy đem hai ngàn binh đi trước khêu chiến giao phong, bốn soái dẫn tướng binh đi sau lược trận và xem địa thế để lập kế mà phá cho mau. » Tang Đại, Từ văn Lượng đồng vàng lĩnh, dẫn binh phát pháo ra thành, Lý Nguyên soái cũng lược trận như lời hứa.

Đoạn hai tướng đến trước cửa dinh Phiên, Tang Đại cả kêu rằng : « Phiên binh vào báo cho rõ : Có Tả tiên phuông là Tang tướng quân khêu chiến, phải ra đánh cho mau, nếu trễ ta phá dinh tau nát ! »

Khi ấy Tát nha Xa đương rầu, vì mới đánh trận đầu đã hao binh tổn tướng, thình lình nghe quân vào báo, liền hét lớn rằng : « Nam man vô lễ, dám cả gan lớn mật khi ta ! Tướng nào muốn xuất trận ? » Tức thì có một người nói lớn rằng : « Mặt tướng xin đi ! » Goi lại là : Tiên phuông Tôn hạc kỳ lân Khải.

Tát nha Xa mừng rỡ dẫn rằng : « Tôn tướng quân phải tăng sức cho thành công. » Tôn hạc kỳ lân Khải vàng lĩnh cầm đao cỡi ngựa, dẫn binh phát pháo kéo ra. Tát nha Xa đứng dựa cửa dinh xem thử.

Tôn hạc kỳ lân Khải ra trận hét lớn rằng : « Nam man xưng lên cho mau, đừng ta lấy thủ cấp ! » Tang Đại ngó thấy tướng Phiên đầu đội thiết khôi, mang thiết giáp, bề cao một trượng hai, râu tóc đều xanh lét, hình dung kỳ quái, vai vác siêu đao. Tang Đại chống cây kích nói rằng : « Ta là Tả tiên phuông Tang Đại ; còn người danh hiệu chi ? » Tôn hạc kỳ lân Khải đáp rằng : « Ta là Tôn hạc kỳ lân Khải, làm chánh tiên phuông. » Và nói và xem Tang Đại, thấy đội ngàn khôi, mặc ngàn giáp, cầm phương thiên kích, cỡi bạch long cầu, nhấm diện mạo như Châu Du, sánh oai phong dường Triệu Tử, trong lòng cũng khen thầm, Tang Đại hỏi : « Chúng bây vì có nào mà hưng binh xâm loạn ? Nay binh trời đã đến sao chẳng lo chịu tội hàng đầu, hãy còn nghênh ngang cự địch ?

Ấy là tại chúng bày tới số, ta chẳng lẽ dung ! » Nói rồi đâm một kích. Tôn hạc kỳ lân Khải đưa siêu ra đỡ. Đánh sáu chục hiệp cầm đồng, hai bên đều giục trống.

Từ văn Lượng đứng ngoài ngó thấy khen thầm rằng : « Phiên tướng này cũng đại tài lắm mới cầm đồng nổi với Tang huynh ! » Thiệt là :

*Cờ gặp người cao không thắng bại,
Tướng nhằm tay giỏi chẳng hơn thua.*

Khi ấy Từ văn Lượng coi một hồi lâu, hai tướng đánh hơn mười mấy hiệp nữa, liệu bề Tang Đại khó ăn, Từ văn Lượng lên lấy cung tên nhắm ngay mặt Phiên tướng mà bắn. Tôn hạc kỳ lân Khải đương đánh với Tang Đại, không ngờ tên bay gần tới mặt, giựt mình trở một cái trúng nhằm gò má bên tả. Tôn hạc kỳ lân Khải la lên một tiếng, tỉnh quảy ngựa thối lui, chẳng ngờ Tang Đại mau tay, giục ngựa tới đâm nhằm bảnh họng !

Từ văn Lượng thấy Tôn hạc kỳ lân Khải từ trận liền kéo quân tới ẩu đả. Binh Phiên bại tẩu về dinh, ước phải cha mẹ sanh thêm hai cái chơn, thì chạy mau mới khỏi chết ! Hai tướng thừa thắng đuổi theo, mấy tên Phiên nào chạy trễ ở sau, đều bị binh Minh giết hết. Tát nha Xa nổi giận muốn ra cự chiến, xây nghe bên trận Lý nguơn soái mình kim, nên Tang Đại, Từ văn Lượng đều lui binh hết, Tát nha Xa tức mình vì đánh khôngặng, quyết ngày mai hòng chiến báo thù.

Còn Tang Đại và Từ văn Lượng về dinh. Lý nguơn soái ngựi kheo, ghi công cho hai tướng, truyền dọn tiệc khao binh.

Đến tối, Lý nguơn soái nói với Hàng bốn Trưng rằng : « Bốn soái muốn biết địa thế tỉnh này, xin đại nhơn cho mượn bức họa đồ xem thử ? » Hàng bốn Trưng lấy hai cuốn địa đồ đưa ra. Lý nguơn soái xem qua một bận, rồi chỉ mà nói với Sở phó soái và Tiêu quân sư rằng : « Chỗ này phục binh đặng, chỗ kia có thể mai phục, ý bốn soái muốn như

vậy, chẳng hay hai vị bằng lòng chăng? » Sở phó soái, Tiêu quân sư đồng nói rằng : « Đại ca tính kế hay lắm ! Nếu mai phục các ngõ ấy, thì chúng nó chắc lầm. Vì phiên tặc chưa thuộc địa thế tỉnh này, làm sao cũng mắc. » Lý nguyên soái truyền chư tướng, mai phải tựu cho sớm mà nghe lệnh.

Rạng ngày, các tướng tề tựu : Lý nguyên soái, Sở phó soái, Tiêu quân sư thương nghị, vân vân.

Lý nguyên soái truyền rằng : « Hồng Cầm, Phú bích Phương, Tả Long, Tả Hồ, bốn tướng dẫn ba ngàn binh mai phục phía bên tả dinh Phiên ; hễ nghe pháo nổ liên liên, thì kéo ra hỗn chiến.

« Cam Ninh, Trịnh cửu Châu, Mộc Lâm, Thụ Côn, bốn tướng dẫn ba ngàn binh mai phục phía bên hữu trại Phiên hễ nghe pháo nổ liên thanh, thì xông vào giao chiến.

« Tả tiên phuông Tang Đại, Hữu tiên phuông Từ văn Lương, dẫn ba ngàn binh lên đến sau binh Phiên mai phục, hễ nghe pháo nổ luôn luôn thì kéo binh ra hỗn chiến.

« Lạc Chiêu, Trương Báo, hai tướng dẫn ba ngàn binh ra tại Phi nhận cốc, Phi nhận cốc là hang mai tại bên tả núi Nhận mòn, mai phục tại hang ấy, chờ đêm nay chắc có binh Phiên chạy ngang qua đó, sẽ đón đường đánh nó một trận, đầu giết không tuyệt chúng nó, chờ đoạt khí giải cũng nhiều.

« Văn bích Nhơn, Quảng Minh, Hồ Quí, ba tướng dẫn ba ngàn binh phục tại mé Đông hải, đem lồng đèn và đuốc cho chiếu, dặng đón đường về của Phiên tặc, ấy là việc cần dùng thiết yếu, chờ cho nó lánh khỏi. » Các tướng vâng lệnh đồng lui.

Rồi Lý nguyên soái nói với Tiêu quân sư rằng : « Hiền đệ và Hàng tuần phủ thủ thành, dặng bốn soái, Sở hiền đệ và Trương hiền đệ, đồng đi khêu chiến. » Hai người đều y

lệnh. Lý nguyên soái tuyển năm ngàn binh ròng, đi với Sở Văn, Trương Giác, đồng tới trước dinh Phiên.

Nói về Tát nha Xa bại luôn hai trận, đương ngồi trong trường ưu phiền. Xảy thấy quân Phiên vào báo rằng : « Có nguyên soái Nam tráo, đem binh khêu chiến. » Tát nha Xa nghe qua nổi giận, hét lớn rằng : « Lý Quảng khinh khi ta quá ! Nói thiệt, trận này nếu không thắng, thề chẳng chịu về dinh. » Nói rồi truyền các tướng binh đồng kéo rốc ra trận.

Lý nguyên soái ngó thấy binh tướng Phiên túa ra, tức thì kéo binh tới, giơ siêu đao hét lớn hỏi rằng : « Người có phải là Nguyên soái Tát nha Xa đó chăng ? » Tát nha Xa giục ngựa đến hỏi lại rằng : « Người là tướng chi ? Xưng tên cho bọn soái nghe thử ? » Lý nguyên soái ngó thấy Tát nha Xa mình cao chín thước, sức mạnh mười phần ; chơn mày vàng lờm, nước da đen tráy, đôi kim khôi, mặc thiết giáp, nhân bộ răng trắng xấp, trợn cặp mắt xanh lè, cầm cặp đoản côn, gọi là Lang nha bổng, tuy là xấu tướng, song oai thế như hùm ! Lý nguyên soái xem rồi nói rằng : « Người hãy nghe cho rõ : Bọn soái là « Anh vũ bá » Lý Quảng, tổ cùng người một lời : Thuở nay Trung quốc không cừ oán với nước người. Bởi nghịch tặc là : Lưu Cần, Sử hồng Cơ, Hoa Cần, chúng nó làm phản mà không thành việc, nên trốn qua nước người, chắc là chúa người nghe lời nó nói vô, mới hưng binh qua đây, quyết chiếm đoạt Trung quốc, làm cho một binh nhọc tướng, tổn của hao lương. Ấy là mắc kế bọn Lưu Cần, bởi vì chúng nó cùng phương hết thế, nên mượn tay ngoại quốc, mà trả tư cừu. Chúa người không suy xét, nghe lời nó mà cừ binh, làm cho hai nước mất lòng nhau, hết sự hòa hảo. Vậy thì người lui binh về tâu lại với Lang chúa, dẫn lũ tặc đem nạp cho mau, thì bọn soái sẽ về tâu rằng : Tại bọn Lưu Cần xui giục Lang chúa đẩy động can qua, nay đã ăn năn hòa hảo. Chắc là Thiên tử chẳng những không làm tội nước người, lại giao hòa như cũ. Bằng người

không nghe lời bốn soái, thì người phải biết: binh bốn soái như cụp, tướng bốn soái như rồng, không lẽ nào để người làm loạn. Nếu núi Côn bị lửa cháy, thì ngọc đá cũng ra tro, chừng ấy binh hết tướng hao, ăn năn đã muộn. » Tát nha Xa nghe nói liền nhướng mày trợn mắt, hét lớn rằng : « Nam trào đừng nhiều tiếng ! Lang chúa ta bấy lâu muốn chiếm cứ Trung quốc, chẳng phải nghe lời bọn Lưu Căn đâu. Bởi vì chúa người là hôn quân, sa mê tửu sắc, chẳng lo việc chánh trong trào. Còn bá quan cũng lộng quyền, không cần việc nước, khiến nên trời giận người oán, nước loạn dân nghèo. Chúng ta sẵn lòng phạt tội cứu dân, vớt trăm họ khỏi vòng nước lửa. Nay chúa ta, mình chánh thứ nhất, nhưn đức vẹn mười, nếu người hàng đầu thì đăng cao quyền lớn chức, bằng nghịch mạng thì ta phá mất thành trì. »

Lý nguyên soái nghe nói nghênh ngang, biết lấy lời khuyên dỗ không đăng, liền sai Trương Giác ra cự chiến.

Hồi thứ hai mươi hai

*Trương-Giác phép mầu giết giặc,
Sở-Vân đặc lệnh hại Phiền.*

Trương Giác phụng mạng, cười chúm chằm, cầm cặp đao gươm ngựa lướt ra. Tát nha Xa thấy tướng ấy, đầu đội bao đánh xanh, mình bận áo bông trắng, lưng nịt dây đỏ, chon mang hia đen, tay áo xùng xình, gương mặt hi hớn ; coi như hàng công tử, không phải cách tướng quân, thì lấy làm lạ nghĩ rằng : « Người này chẳng những nhỏ nhít mà thôi, lại không phải tướng võ ! Nếu tướng võ sao không mặc giáp, bận lam chỉ áo rộng xùng xình ? Bộ lướt buột như vậy, đánh giặc sao đăng ! » Rồi lại nghĩ rằng : « Chắc là Lý Quảng khinh mình, nên không sai đại tướng giao công, để bảo trẻ thơ làm nhục ! » Nghĩ càng thêm giận mười phần.

Khi ấy Trương Giác giục ngựa đến hỏi lớn rằng : « Người đánh với ta hay là sai tướng khác ? » Tất nha Xa càng thêm giận, ngó tả hữu mà hỏi : « Tướng nào bắt thắng con nít ấy cho ta ? » Hồi chưa dứt lời, Tất lý Tây nói lớn rằng : « Mặt tướng xin bắt nó cho ! » Nói rồi cầm thương giục ngựa tới hét lớn rằng : « Người là con nít mới rụng rún, chưa thay răng, sao dám cả gan ra trận mà nạp mạng ? Hãy xưng tên họ, đừng la bắt sống cho rồi ! » Trương Giác nói : « Ta là Trương Giác. Người khoe tài giỏi thì ra đây. Ta e cho người không còn đầu mà trở lại ! » Tất lý Tây nổi giận đâm một giáo, Trương Giác tránh khỏi, chém lại một đao, mười mấy hiệp không phân thắng bại. Trương Giác nghĩ thầm rằng : « Minh cự với nó làm chi cho mệt, để trát nó đâm huyệt mãi, cũng đủ hết mỡ hôi ! » Nghĩ rồi chờ Tất lý Tây vừa đâm, Trương Giác nhảy lên biến mất ! Tất lý Tây đâm huyệt xuống đất, thiếu chút nữa đã nhào đầu ! Ráng nhờ cây giáo lên, thấy đâm dựa bên con ngựa ! Tất lý Tây lấy làm lạ nghĩ rằng : « Thiệt thắng nhờ ngồi trên ngựa rõ ràng, mới đây sao lại đầu mất. Hay là nó đã nhào xuống ngựa chạy rồi chăng ? » Và nói lầm bầm và kiếm đao dáo, xãy nghe tiếng hỏi rằng : « Người kiếm tìm ai đó, bỗng tướng quân ở đây ! Dám đánh nữa thì đánh ? » Tất lý Tây ngó lại, thấy Trương Giác ngồi trên ngựa như xưa. Tất lý Tây tức giận hét lớn rằng : « Người là loài yêu quái, dám cợt ta ! Hãy coi ngọn giáo ! » Nói rồi đâm liền. Trương Giác cũng làm miếng củ nữa.

Tất lý Tây giận quá, cứ mắng đồ yêu ! Bỗng nghe phía bên tả có tiếng nói rằng : « Đừng có mắng nữa. Ta lấy thủ cấp bây giờ ! » Tất lý Tây nghe tiếng, ngó lại thấy Trương Giác đứng kề vai, tức mình đâm một thương, cũng biến mất như khi nãy ! Tất lý Tây tức giận vô cùng.

Xãy nghe có tiếng kêu kêu bên hữu rằng : « Ta đợi người bên này, đâm cho mau kéo ta đi mất ! » Tất lý Tây chạy lại, thấy Trương Giác đứng kề, giả đao muốn chém mình mà không chém. Tất lý Tây giận quá đâm một giáo cũng biến

mất đi. Cờ tráo qua tráo lại kêu hoải, vây quanh bốn phía, Tắt lý Tây đâm huyệt mũi, một đồ mồ hôi. Binh tướng hai bên đều lấy làm lạ ! Khi ấy Tắt nha Xa thấy vậy hải kinh, hỏi Tắt lý Đông vào trợ chiến. Tắt lý Đông cầm nặng hai gươm tới. Sở phó soái cầm giáo xông ra hét lớn rằng : « Người đừng ý mạnh, có ta đến đây ! » Tắt lý Đông ngó thấy lấy làm lạ, chống nặng sắt mà xem, rõ ràng : mặt phấn má đào, mày ngài (1) mắt phụng, tuy đội ngàn khôi, mặc giáp nai nịt, song nhắm diện mạo chẳng phải con trai. Tắt lý Đông nghĩ rằng : « Tướng kia là tướng học trò, tướng này là tướng con gái ! Sao Trung quốc nhiều người xinh tốt dị thường ! » Nghĩ rồi bên hỏi rằng : « Mỹ mạo tướng quân (2) tên họ chi ? Hãy nói cho mau, đừng ta bắt sống đem về làm liêu đồng, để theo hầu diều dấy. » Sở phó soái nghe nói hổ người và nổi giận, hét lên rằng : « Phiên nô ! Người thiệt có mắt không trông, nên chẳng thấy chữ đề trên cờ lệnh. Người đừng hỏi nữa, hãy nhượng cặp con mắt mà xem cờ lệnh thì rành. » Tắt lý Đông ngó lên, thấy trên cờ thêm một chữ « Sở » lớn, dưới có một hàng chữ nhỏ rằng : « Bình Phiên Phó nguyên soái Trung vũ hầu. » Cúi rồi cười ngất nói rằng : « Như vậy thì ta kêu người là Mỹ mạo tướng quân đã sai rồi, để kêu lại là Mỹ mạo phó soái ! Song hình dung người như con gái, lưng nách một năm, mà đánh giặc làm sao ? » Sở phó soái giận quá hét lớn rằng : « Đừng nói nhiều lời, hãy coi lưỡi giáo. » Nói liền thích một thương, Tắt lý Đông đưa thiết xoa ra đỡ. Đánh đụng mười mấy hiệp. Tắt lý Đông đã đuối tay, vì Sở Văn mạnh lắm !

Khi ấy Tắt lý Đông đổ mồ hôi, quày ngựa chạy hoẵng, Sở phó soái đuổi theo và nói lớn rằng : « Phiên nô ! Chạy đâu cho khỏi ta ? Quyết theo lấy thủ cấp ! » Xây thấy một tướng bên dinh Phiên đón lại, kêu lớn hỏi rằng : « Tần Khanh bấy lâu mạnh giỏi ? Người đừng đuổi theo tướng ấy, hãy

(1) Ngươi là con bướm tằm. Tằm hóa bướm, cặp chơn mày vòng nguyệt.

(2) Mỹ-mạo-tướng-quân, là tướng quân bóng sắc.

nhìn ta coi lạ hay quen ? » Sở phó soái xem lại là Lưu Bưu, thì nổi giận đỏ mặt. Lưu Bưu nói : « Từ khi người chạy mất, ta ngày đêm tư tưởng đến nay. Bây giờ gặp bạn vô tình, thiệt là hữu hạnh ! Tuy tuổi lớn hơn khi trước, mà cốt cách như xưa, thiệt là người thế ấy ! » Sở phó soái sợ nó nói rõ cội rễ, liền trợn mắt thích một thương. Lưu Bưu ráng cự ba hiệp đã đuối tay, nên phải bại tầu.

Nói về Tát lý Tây bị Trương Giác chọc giận, muốn chạy cũng ngại, vì không phải mình thua, nên cứ dằn quay dăm mãi. Còn Tát nha Xa xem thấy cũng nổi nóng, truyền các tướng binh đồng hỗn chiến. Lý nguyên soái đến đánh với Tát nha Xa, đợi cho binh tướng nó ra cho hết, liền rút roi chỉ lại sau lưng, binh tướng trong thành thấy hiệu lệnh như vậy, thì biết bảo phát pháo, vì Lý Quảng có dặn nhỏ trước rồi.

Khi ấy Tát nha Xa đương đánh với Lý nguyên soái vùng nghe pháo nổ liền thình, lấy làm lạ nghĩ rằng : « Không lẽ phát pháo cho thêm oai, chắc có ý gì đó ? » Xảy nghe binh ở kéo tới trùng trùng. Ấy là : Hồng Cầm, Phú bích Phương, Tã Long, Tã Hồ, ở bên tả kéo binh qua ; Cam Ninh, Trịnh cửu Châu, Mộc Lâm, Thụ Côn, ở bên hữu kéo binh lại. Tang Đại, Từ văn Lượng, kéo binh sau trại đánh đồn. Thiệt là tám viên đại tướng mười vạn hùng binh, ba bên đồng vây phủ, giết tướng Phiên vô số, lớp thì vỡ chạy như ong bay !

Lúc này Tát nha Xa cũng thất kinh bại tầu ; còn Lưu Cầm, Sở hồng Cơ, Hoa Cầu, nhờ có gia tướng bảo hộ mới chạy khỏi, chớ binh Phiên không ai thêm ngó ngán đến.

Hồi thứ hai mươi ba

*Tát nha Xa chạy qua hang Nhạn,
Mê hoa Thanh tiếp tại biển Đông.*

Nói về Tát nha Xa bị các tướng kéo binh đuổi nà, nên chạy tới hai mươi dặm. Đến chừng nghe Lý nguơn soái mình kìm thâu binh, Tát nha Xa mới tỉnh hồn bớt sợ; coi lại thì binh tướng chết hết phân nửa, liền ngược mặt than rằng : « Ta chinh chiến thuở nay đã lâu, chưa hề thất trận như vậy ! Mặt mũi nào mà dám ngó Lang chúa ! » Nói rồi rút gươm muốn tự vận. Các tướng Phiên giựt gươm can rằng : « Việc binh thắng bại là lẽ thường. Nguơn soái chẳng nên liêu mình uổng lắm ! Đề về tâu lại với Lang chúa, dặng viện binh thêm sẽ tái chiến dặng báo thù trả oán. » Tát nha Xa thấy chừng tướng can gián, túng phải nghe lời, truyền quân đóng trại gần Phi nhạn cốc.

Lúc ấy đã nửa canh hai, xảy nghe tiếng pháo nổ inh ỏi, trong hang Phi nhạn đèn đuốc kéo ra, có hai tướng đi trước hét lớn rằng : « Phiên nò ! Chạy đi đâu đó ? Chúng ta là Đại tướng quân Lạc Chiêu và Tướng Báo, vâng lệnh Lý nguơn soái, mai phục đợi các người đã lâu. Mau xuống ngựa nạp mình, cho chúng ta trời lại ! » Tát nha Xa nghe nói sảng kinh, gần té nhào xuống ngựa ! Quân Phiên không biết phục binh nhiều ít, nên quăng khí giới chạy tan, đập lộn với nhau chết đã vô số !

Còn Tát nha Xa chạy với các tướng Phiên hơn năm dặm kêu trời than rằng : « Trận này binh tướng chết hết phân nửa ! Vậy thì chạy tới biển Đông, dặng xuống chiến thuyền về nước. Một là xin binh đi báo oán, hai là chạy cho khỏi, kéo binh tướng Lý Quảng đuổi theo. » Các tướng đồng khen phải.

Khi ấy tướng binh chạy đến Đông nãi, Tát nha Xa mừng rỡ nói rằng : « Tới đây mới an lòng, hết lo giặc theo nữa. » Các tướng cũng nói y như vậy. Vừa dứt tiếng, xảy nghe pháo nổ vang trời, binh ó rân tợ sấm, lồng đèn và đuốc, chiếu sáng như ban ngày, có ba vị đại tướng là Văn bích Nhơn, Quảng Minh và Hồ Quì dẫn binh ra vây phủ, giết quân Phiên không biết bao nhiêu mà kể, tiếng khóc đã điếc tai.

Tát nha Xa và các tướng cũng đuối sức, nên chẳng dám giải vây.

Còn Lưu Cẩn, Sử hồng Cơ và Hoa Cầu ngồi run trên ngựa ! Tát nha Xa nổi giận hét lớn rằng : « Ba chú này nhát gan quá thối, thiệt là vô dụng quá lờ ! Nếu phá vây không được thì chết mà thôi, chuyện gì làm cách xấu xa như vậy ? Muốn dể nhục cho nước ta sao ? » Ba người nghe nói làm thính, đều sợng mặt hết thấy.

Lúc ấy binh Phiên sợ chết, lạy lạy xin hàng đầu, còn Tát nha Xa và các tướng Phiên giải vây không nổi, chắc là chờ chết mà thôi ! Đương cơn bối rối, xảy nghe pháo nổ điếc tai, binh reo nhồm cặng. Tát nha Xa sợ hãi, than rằng : « Nếu gặp thêm một đạo binh Minh, chắc chúng ta chết không còn một mạng ! Dầu có cánh cũng khó bay, dầu thiên thần cũng khó biến ! » Các tướng nghe nói càng kinh hãi, lo chết mười phần !

Khi ấy Tát nha Xa đã nhứt định không về dinh, cũng không về nước, chắc bỏ xương tại đó mà thôi. Chẳng ngờ thấy đạo binh kéo tới là người nước mình, thì vui mừng chẳng xiết !

Nguyên vua nước Hồng mao là Mễ hoa Thanh, từ khi sai Tát nha Xa dẫn binh tướng qua đánh tỉnh Quảng đông thì hằng lo chẳng thắng. Quân sư là Phi Phi đạo nhơn tâu rằng : « Bộ hạ phiên nào làm chi, dầu cho binh tướng Nam triều

bao nhiêu, tôi làm phép sơ sơ cũng đủ chết. Song phải có Bộ hạ ngự giá thân chinh thì thiên thần cảm động phò trì. » Mễ hoa Thanh y tấu, đem Phi Phi đạo nhơn theo, có Phò mã là Cửu lý Hồng và Mễ phi Vân công chúa nữa. Phi Vân Công chúa tài sắc song toàn, cặp chùy đồng ăn qua các tướng. Còn Cửu lý Hồng thiết đứng anh hùng, Mễ hoa Thanh cho coi về phần lương hương, đồng xuống tàu lớn, dẫn một ngàn chiếc chiến thuyền, đi tới mé Đông hải. Thừa ưa gặp lũ binh bại tàu phi báo, vãn vãn ; Phi Phi đạo nhơn nổi xung, truyền kéo binh ứng tiếp. Quảng Minh muốn hỗn chiến, Hồ Quì cũng quyết tranh hùng. Vân bích Nhơn can rằng : « Minh chưa rõ binh nó nhiều ít thế nào, nếu hỗn chiến thì chắc phải thất ; chỉ bằng nhường nó một chuyến, kéo binh về ải, thì xong hơn. » Bởi cớ ấy, nên binh rẽ hai hàng, đồng trở về ải.

Tất nha Xa và các tướng Phiên mừng rỡ, nhập với binh mới, xuống thuyền ra mắt Lang chúa và Phi Phi đạo nhơn, rồi tâu hết mọi việc mà chịu tội. Mễ hoa Thanh chưa kịp phản, quân sư Phi Phi đạo nhơn nói hót rằng : « Ấy chẳng phải nguơn soái và chư tướng bất tài, thiệt là chẳng đề phòng nên trúng kế. Nay ta đến đây làm phép mọn cũng đủ trừ Lý Quảng. Thôi, nguơn soái đừng phiền não, dưỡng binh ít bữa sẽ hay. » Mễ hoa Thanh nghe nói phản rằng : « Hao binh tổn tướng đã nhiều lắm, xin Quân sư ráng sức báo cứu, chớ không lẽ chịu thua về nước ? » Phi Phi đạo nhơn tâu rằng : « Xin bộ hạ đừng lo, tôi sẽ hết lòng choặng như lời đã hứa. » Mễ hoa Thanh tin lòng mừng rỡ, truyền quân kéo lên bờ cách mười dặm, đóng trại và khao binh.

Nói về Lý nguơn soái thắng trận, kéo vào ải điểm binh, có một ngàn binh bị thương quấy quá, còn các tướng bình an. Lý nguơn soái vui mừng, ghi công cho chư tướng.

Rạng ngày, Lạc Chiêu và Trương Báo đồng về, nạp lễ giải và cớ xí vô số. Lý nguơn soái ghi công cho hai tướng, còn đợi Vân bích Nhơn, Quảng Minh, Hồ Quì trở về mà

thời. Lý nguyên soái mừng rỡ, nói với Sở phó soái và Tiêu quân sư rằng : « Đợi ba tướng ấy thành công về trại thì lo sắm sửa ban sư ! » Tiêu quân sư cười rằng : « Lúc này còn đương việc can qua, lẽ nào mau thành công như vậy ? Cầu cho ba tướng ấy động binh an mà về, thì cũng lấy làm may lắm ! » Lý nguyên soái nói rằng : « Hiền đệ bàn thế ấy, có khi còn sai ! Bởi Tát nha Xa bị chúng ta đuổi một trận hơn hai mươi dặm, nhăm ba phần đã hao hết hai phần, lại bị Lục hiền đệ và Tướng hiền đệ đón tại Phi nhạn cốc, giết một trận cũng nhiều, thì binh giặc còn có bao nhiêu mà thắng ta cho nổi ? Sao hiền đệ lại bàn nghịch như vậy ? Hay là Phiên tướng có phép hóa binh mã chăng ? Xin hiền đệ cắt nghĩa cho rành, kéo hồn soái xét chưa đến ! » Tiêu quân sư nói rằng : « Trời còn khi gió khi mưa, người cũng có lúc suy lúc thịnh, lẽ nào độ trước choặng ! Tôi ở Tát nha Xa cùng đương gặp người cứu, song chưa lấy chi làm chắc, đợi Vân bích Nhơn về đây thì rõ cội nguồn. » Lý nguyên soái thuở nay tin Tiêu tử Thế lắm, nên chẳng hồ nghi ; còn Sở phó soái tuy không tin, song chẳng cãi lẽ.

Giây phút quân vào báo rằng : « Vân tướng quân đã dẫn binh về. » Lý nguyên soái truyền lệnh đòi vào. Vân bích Nhơn, Quảng Minh, Hồ Quì, đồng bước vô ra mắt, Lý nguyên soái hỏi : « Chắc là các tướng thắng trận mà về thì phải, song chưa rõ bắt được Phiên tướng hay chăng ? » Vân bích Nhơn thưa rằng : « Ba anh em tôi lấy làm hổ thẹn quá chừng ! Chẳng những bắt không được Phiên tướng mà thôi, cũng chẳng thắng nữa ! Nguyên chúng tôi đương vây Tát nha Xa, chắc mười phần thắng trận. Chẳng ngờ có cả ngàn chiếc thuyền của Phiên tướng ơng tiếp, ào lên bờ kéo tới giải vây, nên tôi không dám đánh cầu may, sợ hao binh tổn tướng, phải lui về báo lại, dặng nguyên soái đề phòng. » Lý nguyên soái nghe nói, càng phục Tiêu tử Thế tiên tri, liền kuen Vân bích Nhơn rằng : « Hiền đệ biết cơ tấn thoái, không dễ bại binh, thiệt là người có trí. » Nói rồi truyền các tướng nghĩ ngơi vì giao phong đã mệt.

Hồi thứ hai mươi bốn

*Mề công chúa bắt luôn bốn tướng,
Tiền quân sư nói trước nhiều lời.*

Nói về Lý nguyên soái nghe việc Phiên tặc có cứu binh, thì buồn bực lắm, nên nằm chẳng ngủ, lính chưa đặng kể chi.

Rạng ngày, quân thám thính về báo rằng : « Binh Hồng mao mới qua thêm, đóng trại tại Phi nhân cốc, cách thành chừng hai chục dặm đường. » Xảy có tên thám thính khác vào báo rằng : « Tôi mới gặp một vị nữ tướng dẫn một ngàn nữ binh, chắc là đi khêu chiến. » Lý nguyên soái nghe báo thêm buồn, vì sợ nữ tướng có phép.

Giấy lâu quân vào báo rằng : « Có nữ tướng dẫn binh khêu chiến. » Lý nguyên soái nghe rõ liền hỏi các tướng : « Ai muốn giao chiến ? » Hồ Quì thưa : « Mặt tướng xin xuất trận. » Lý nguyên soái nói : « Trận này phải giữ gìn cho lắm. » Hồ Quì phụng mạng xách búa lên yên. Lý nguyên soái và chư tướng đồng lên mặt thành xem thử.

Hồ Quì ra trận, thấy nữ tướng cầm song chùy, dung nhan xinh tốt, liền hét lớn rằng : « Nữ phiên nghe cho rõ : người là bốn phạm đàn bà con gái, lẽ thì cứ ở trong phòng, sao lại phoir mặt nơi chiến trường, mà không biết hổ thẹn ? Mau mau xưng tên đi, đừng ta chột lăm hai khúc. » Phi Vân công chúa nổi giận nói rằng : « Ta là Mề phi Vân công chúa, còn người là tướng chi ? Mau xưng tên họ chớ song chùy ta chẳng đập đũa vô danh. » Hồ Quì nói : « Ta là đại tướng Hồ Quì, bộ hạ của Lý nguyên soái. Người hãy coi cặp búa của ta. » Nói rồi chêm bổ, Phi Vân công chúa đưa chùy ra đỡ. Đánh mới tám hiệp, Hồ Quì đã đuối tay, trong bụng nghĩ thầm rằng : « Không hiểu vì cớ nào số mình bị mỹ nữ nó hiếp mãi ! Khi trước bị Sử quận chúa bắt sống, nhờ đại

ca xin mới còn hồn. Loi dộ con này, cũng chẳng khác Cầm Bình ngày trước. Nếu bị nó bắt nữa, thì anh em cười biết chừng nào ! Chỉ bằng chạy trước cho khỏi bắt. » Nghĩ rồi mới quây ngựa. Phi Vân công chúa đập vói một chùy. Hồ Quì sợ bể đầu hai tay đưa cặp búa ra đỡ. Chẳng ngờ song chùy quá nặng, hai búa đều văng ! Hồ Quì la hoảng một tiếng, vừa thúc ngựa đã bị Phi Vân công chúa nắm đầu, cặp ngang trong nách. Hồ Quì la lớn rằng : « Ta không ưa nữ sắc, đừng có bắt ta về làm chồng, ta chẳng chịu như vậy đâu. Hãy thả ta xuống lúc thì, đặng ta về dinh ta thỉnh một vị tướng quân nhan sắc hơn người mà tánh hão sắc lắm. Chừng ấy người sẽ bắt về làm chồng, thiệt xứng đào xứng kếp. Cho ta đen như than hãm, thì khó thương lắm. » Phi Vân công chúa nghe nói hồ thẹn trăm bề ! Cũng muốn điệt một chùy cho bề sợ, song quyết lòng bắt sống mà dâng công nên không chịu giết, liền vật đầu Hồ Quì xuống đất mà cười lớn rằng : « Quân ! Bày trời thàng tù tội cho ta, đem trước về dinh giam lại. » Phiên binh văng lệnh, bắt Hồ Quì trời mèo, khiêng ngay về trại.

(Xem tiếp tập 7)

Mới vừa in xong :

Tây-Du (4 cuốn).	68\$00
Tam hạ nam đường (2 cuốn).	20.00
Bạch xà Thanh xà (1 cuốn).	8.00
Phi Long (3 cuốn).	54.00
Bắc Tống (2 —)	20.00
Thập nhị quả phụ (1 —)	10.00

Đang in :

Phong thần, Vạn huê lâu, Ngũ hồ bình tây,
Ngũ hồ bình nam.

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Khi ấy Lý nguyên soái ở trên thành xem thấy rõ ràng, đương chọn tướng sai xuống, chẳng ngờ Quảng Minh không đợi lệnh sai, múa cặp đao nhảy xuống thành chém đũa công chúa. Phi Vân công chúa đưa song chùy ra đỡ. Đánh đặng mười hiệp, Quảng Minh đuối sức nghĩ rằng : « Nữ phiên mạnh thiệt, nếu để nó bắt nữa thì mang xấu với anh em, chỉ bằng lui trước. » Xảy nghe Phi Vân công chúa hét lớn rằng : « Thiệt hòa thượng lên gan ! Ta bắt sống cho luôn thể. » Và nói và nắm cổ Quảng Minh. Quảng Minh la hoảng nói rằng : « Đừng, đừng ! Tôi là người tu hành, không dám dùng chuyện ấy, có bắt về cũng như không ! Dầu thương tôi bao nhiêu, tôi cũng không dám thương lại, thiệt là vô ích quá chừng ! » Phi Vân công chúa nghĩ thầm rằng : « Người Trung huê ăn nói có một cách. Thiệt khó quá chừng ! » Nghĩ rồi vui óc Quảng Minh xuống, cũng truyền trời như Hồ Quì.

Lý nguyên soái đứng trên mặt thành, xem thấy nổi giận ý muốn giao công. Thụ Côn và Trịnh cứu Châu đồng thưa rằng : « Nguyên soái chẳng đánh với nữ phiên làm chi mà nhẹ thể, để chúng tôi bắt sống nó cho. » Lý nguyên soái nói : « Hai anh em để phòng cho lắm. » Hai người vâng lệnh, cầm binh khí cỡi ngựa ra thành, đồng nói lớn rằng : « Người ý gì mà ngó chúng ta dữ vậy ? Thiệt là không biết hồ thẹn, quyết ra trận mà kiếm chồng. » Phi Vân công chúa mắt cở nạt rằng : « Hai người đừng bỡn cợt, hãy coi trái chùy này ! »

Và nói và đập. Ba người hôn chiến hơn mười hiệp, hai tướng đã đuối tay. Phi Vân công chúa đập Trịnh cứu Châu một chùy. Trịnh cứu Châu giục ngựa nhảy trái. Thụ Côn thừa cơ ở sau lưng đánh tới, chẳng ngờ mắc kế, Phi Vân công chúa trở khối, buông trái chùy nắm cổ Thụ Côn, Trịnh cứu Châu theo tiếp cứu cũng bị Phi Vân công chúa buông đồng chùy chụp trái nắm đầu. Đồng vật hai tướng xuống đất, truyền quân trối lại rồi nói lớn rằng : « Bữa nay ta về dinh nghĩ cho khỏe tinh thần, mai sẽ bắt chủ tướng người thì xong việc. » Nói rồi truyền lệnh mình kim, thân binh về trại.

Còn Lý nguơn soái xuống thành, ngồi châu mày ủ mặt, nói với Tiêu tử Thố rằng : « Nữ phiên đáng bực anh hùng, một trận bắt luôn bốn tướng ! Bây giờ biết tính làm sao mà cứu bốn em cho khỏi hại ? » Tiêu quân sư nói : « Tôi đã coi quở rồi, bốn tướng tuy bị bắt mắc lòng, song không tới nỗi chết, trận mai có kế cứu về. Song nhiều chuyện dị kỳ, chẳng nên lặn trước, chừng đến đó sẽ hay. » Lý nguơn soái rằng : « Miễn đúng như quở quân sư, thì bốn soái an lòng lắm. » Nói rồi vào trường nghĩ ngợi.

Còn Phi Vân công chúa về dinh, đem bốn tướng dâng cho phụ vương xem thử. Mẹ hoa Thanh truyền dẫn tới, và phán khen rằng : « Con ta thiệt là nữ anh hùng ! Thôi, công chúa hãy về phòng mà nghỉ. » Phi Vân thấy vua cha vui cười hơn hở, thì lấy làm toại chí, liền tâu rằng : « Để con hỏi bốn tướng một đôi lời đã. »

Kế quân dẫn bốn tướng vào tận mặt. Bốn tướng thấy công chúa và Lang vương, chẳng những không chịu quí, lại càng nhục mạ nữa. Mẹ hoa Thanh nổi giận, truyền quân chém bốn tướng và bêu thũ cấp cho mau. Bốn tướng cười lớn nói rằng : « Hay lắm ! Hay lắm ! Chúng ta đang danh trung với chúa, bía tạc miếu thờ, chính e ngày mai nguơn soái ta giết hết chúng bây, không còn một mạng. » Mẹ hoa Thanh càng giận nữa, hối chém tức thì. Phi Vân công chúa

lầu rằng : « Tội chúng nó đã đáng giết, song chúng nó còn khoe tài Lý Quăng là anh hùng. Vậy xin cha bớt trận lôi đình, giam chúng nó một bữa, vì con nhằm bốn tên tướng mặt, không làm chi nổi mà lo ? Để mai con bắt Lý Quăng về, cho giáp mặt chúng nó, rồi sẽ chém một lần, kéo chúng nó còn khoe nguon soái. » Mễ hoa Thanh y lời, truyền quân bỏ bốn tướng vào tù xa giam lại.

Còn Tát nha Xa và các tướng đồng đến kính mừng, vì công chúa thắng trận. Mễ hoa Thanh truyền dọn yến diên thiết đãi, đến tối mới mãn tiệc.

Rạng ngày, Phi Vân công chúa dẫn nữ binh đến thành kêu rằng : « Quân trên thành hãy vào báo với nguon soái này : Phải chọn tướng đại tài mà sai ra trận, đừng làm như hôm qua, sai những quân vô dụng nạp mạng cho nhiều. Nếu còn như vậy thì xấu hổ lắm ! » Quân vào báo lại, van van.

Hồi thứ hai mươi lăm

*Mễ công-chúa có ý thương trai,
Tả tiên-phuông không tình dấm sắc.*

Lý nguon soái nghe quân báo, liền hỏi Tiều tử Thế rằng : « Hôm qua quân sư nói trận này cứu dặng bốn tướng, song không rõ sai ai ? » Tiều quân sư nói : « Tang hiền đệ giao phong, thì cứu kham bốn tướng. Bởi tánh người oai nghi chánh trực, lại thêm có duyên, nên đánh nữ tướng chắc thắng. » Lý nguon soái mừng rỡ, liền sai Tang Đại giao công. Tiều quân sư dặn rằng : « Tang tướng quân ra trận này, nếu nữ tướng nói chuyện chi, tướng quân chớ từ, phải bằng lòng chịu hết. Như vậy thời cứu bốn tướng mới dặng, xin nhớ đừng quên. » Tang Đại tuy dạ mặc lòng, mà hổ nghi không rõ, liền dẫn một

ngàn binh ra trận. Đến nơi thấy công chúa mặt trắng như hoa lê, mày xanh như lá liễu, môi son tươi tốt, lưng nhỏ dịu dàng; cầm cặp song chùy, cỡi ngựa hồng mã, dung nhan tựa ngọc, cốt cách như mai. Tang Đại xem thấy khen thầm rằng: « Ngõ ba vợ mình là tuyệt sắc, không dè có kẻ tốt hơn! Song người nhan sắc như vậy, lẽ nào bắt luôn bốn tướng? Hay là tại bốn tướng ấy nhìn sững mà bị nó bắt chăng? » Ngâm nghĩ chừng nào, cứ ngó Phi Vân công chúa chừng nấy.

Bên kia, Phi Vân công chúa liếc thấy Tang Đại thì giựt mình mà khen thầm rằng: « Lạ này! Trong đời ít có người tốt trai như vậy! Chẳng những một mình ta mê mặt, dầu nàng nào thấy cũng bay hồn! Tiếc vì mình sa lưới nhảm nước Phiên, không dặng sánh đôi cùng tướng ấy! Rủi kén nhảm phò mã diện mạo xấu xa, lại không biết thương hoa tiếc ngọc! Phải chi mình dặng sánh đôi cùng tướng ấy, dầu cho chết yêu cũng không phiên. Chắc là tướng này tốt duyên tốt phước lắm! Rất đổi mình thấy người lạ còn đem lòng thương mà nhìn sững, huống chi là vợ mà chẳng ấp yêu? Chớ chi mình bắt dặng tướng này, già làm kẻ a huờn, mà kết duyên thắm cho toại chí! » Nghĩ đến chuyện ấy, tay chơn bấn rần, gần rớt song chùy!

Còn Tang Đại mắng ngó Phi Vân không nháy con mắt! Hai đảng quên việc chinh chiến, đến đôi trống giục cũng không nghe! Binh lính hai bên thấy vậy đều nực cười, không hiểu vì có gì mà hai người chết cứng! Có tên lính đứng gần Tang Đại, ngửa miệng nói rằng: « Tang tướng quân! Nghĩ chuyện chi mà sững sờ như vậy? Sao không giao chiến, còn dợi chừng nào? »

Khi ấy Tang Đại giựt mình như giấc chiêm bao mới tỉnh, liền giục ngựa tới, chống kích hét lớn rằng: « Nữ tướng có phải là Phi Vân công chúa đó chăng? » Phi Vân công chúa như ngũ mê, nghe hỏi giựt mình mới tỉnh dậy.

coi song chùy thiến chút nửa thì đã sút tay, mắt cò nói gượng rằng : « Phải. Còn tướng quân danh hiệu là chi, xin cho tôi biết với ? » Tang Đại nói : « Ta là Tả tiên phuông Tang Đại, bộ hạ của Lý nguyên soái. » Phi Vân công chúa hỏi rằng : « Nói vậy Tang tướng quân đó sao ! Bấy lâu thiếp cũng nghe danh, nay mới gặp mặt. Song tướng quân đã giết nhiều người của thiếp, bây giờ tính làm sao, xin nói cho thiếp rõ ? » Tang Đại rằng : « Chẳng khá nhiều lời, hãy coi ngọn kích ! » Nói rồi đâm ngay ngực.

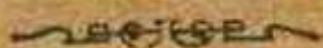
Phi Vân công chúa giựt mình lấy làm lạ, ngờ Tang Đại hạ độc thủ, quyết ý giết mình, nên đưa song chùy ra đỡ. Chẳng ngờ mũi kích vừa đụng trái chùy, Tang Đại đã thâu kích lại. Phi Vân công chúa nghĩ thầm rằng : « Nếu vậy thì tướng quân không cố ý giết mình, làm chuyện mà trông quân lính. » Nghĩ rồi giả trái chùy rất cao, đánh xuống một cái. Tang Đại đưa kích đỡ liền, trái chùy chưa động tới cây kích. Tề ra hai đảng dụng lực có ba phần, làm bộ như hát bộ đánh giặc. Hai đảng đánh gọi là, được mười mấy hiệp. Phi Vân công chúa lấy Tang Đại một cái và nói rằng : « Ta đánh không lại ngươi, thiệt tình chịu phục, xin chờ đuổi theo ? » Nói rồi bạy tầu. Tang Đại lấy làm lạ nghĩ thầm rằng : « Nó chưa đánh thiệt lính, vì cớ nào mà chạy ? Chắc là trá bại mà dụng kế, mình chẳng khá rượt nó làm chi. » Nghĩ rồi dừng ngựa lại.

Còn Phi Vân công chúa và chạy và ngó chừng, không thấy Tang Đại theo đuổi, thì nghĩ thầm rằng : « Lạ này ! Mình đã bày mưu dụ ra chỗ vắng mà nói chuyện, sao vô tình chẳng chịu đuổi theo ? Lời xưa rằng : Mời thỉnh không bằng nói khích. Phải nói xóc mới xong. » Nghĩ rồi quây ngựa lại nói với Tang Đại rằng : « Hay cho một vị tiên phuông mà nhất gan như hổ ! Rất đổi đôn bà con gái bại trận còn không dám đuổi theo ! Vậy mới biết : Trong Minh đình không có người tài, nội Trung quốc toàn là tướng nhát ! » Tang Đại nghe rõ, liền nổi hành hung, trợn mắt hét lớn

rằng : « Con a huân kia ! Người tướng ta không dám đuổi sao ? Chẳng qua là ta thấy người mình hạc xương mai, sợ chịu không nổi cây kích, nên chẳng nở lòng làm thẳng tay tội nghiệp, dung cho người sống rảnh ít ngày. Bây giờ tại người nói khích ta, đừng có trách số ? » Nói rồi giục ngựa rượt theo, ước định mười mấy dặm đường, Phi Vân công chúa thấy quân lính còn xa lắm liền dừng ngựa lại nói rằng : « Tướng quân khoan đánh đã, để cho thiếp tỏ một lời. » Tang Đại hỏi : « Công chúa muốn phân chuyện chi ? » Phi Vân công chúa nói : « Thiếp thấy tướng quân tài mạo không hai, phong lưu có một, thiệt tình yêu mến mười phần ! Chẳng hay tướng quân làm chức chi trong triều, cha mẹ có khi còn sức khỏe, phu nhân và hầu thiếp định mấy người ? Xin cắt nghĩa cho rõ ràng, định tôi thương nghị một việc. » Tang Đại nghe nói, đã hiểu thấu trong tim, liền nghĩ thầm rằng : « Nữ phiến thương mình mười phần, nên quên mất cớ. Còn mình tuy là tay thương hoa liễu ngọc, song nhằm cơn chinh chiến, chẳng nên gây việc nợ nần ! Chi bằng mình kiếm cớ nói như vậy ... hại nó thương tự cho mau chết ! » Nghĩ rồi cười chuôm chim mà đáp rằng : « Bẩm tiên phuông 19 tuổi, làm nhứt phẩm đại tướng quân. Cha đã châu trời mẹ đã theo đất, còn kén duyên chịu phòng không. Công chúa hỏi thăm việc nhà tôi làm chi, hay là có tình thương mặt tướng chăng ? » Phi Vân công chúa mừng thầm đáp rằng : « Tướng quân ôi ! Thiếp tuy sanh tại nước Phiến song cũng có vài phần nhan sắc. Tục vì phụ vương tôi không biết kén rể, dùng phò mã thô tục quá chừng, đã chẳng phong lưu lại thêm cường bạo, lòng không tiếc ngọc, chẳng dạ thương hoa ! Thiệt là trời sanh đấng hồng nhan, số định phần bạc mạng ! Không định người tình nghĩa, vô duyên xấu phước không cùng ! » Nói tới đó nước mắt rưng rưng, che mặt mà khóc, châu rơi ướt áo, lụy nhỏ đầm khăn !

Tang Đại thấy vậy mũi lòng, liền hỏi rằng : « Vì cớ nào mà công chúa tủi như vậy, hay là phò mã không ngó ngàng

tôi chẳng? Chuyện chi xin nói thiệt cho tôi nghe, rồi sẽ thương lượng. Chẳng nên than khóc, e quân gia kéo tới ngó thấy mà khó lòng. Tôi cũng là người biết thương đời, nếu gặp việc bất bình cũng cứu giải. » Phi Vân công chúa nghe nói càng thêm tủi hổ, nói ngập ngừng rằng : « Thiếp có một chuyện ức lòng, nói ra thì hổ người miệng, chẳng biết lượng quân có thương đến mà nhậm ngôn chẳng? Xét phận thiếp như buôi lao, muốn dựa nương cây ngọc. Chẳng những tướng quân chưa vợ, dầu tôi làm hầu thiếp cũng eam lòng. Xin chàng thương tình, thì tôi phỉ nguyện. » Tang Đại nói : « Công chúa luận còn sai! Nhan sắc nàng như hoa, sao ta lại không mến? Song công chúa đã có phò mã, lẽ nào bỏ nguyên phối mà theo ta? Vả nay công chúa hậu tình, và ta cũng hữu ý, song chẳng nên lỗi đạo càng thương. Vả lại hai nước chiến tranh, nếu tư tình thì mắc tội. Xin công chúa suy đi xét lại, đừng tưởng chuyện vô ích mà nhẹ lòng. Chẳng phải mặt tướng bạc tình, thiệt là chẳng dám mơ tưởng việc không có! » Phi Vân công chúa nghe nói cũng biết phải, song đã mắc thói hữu tình, khó dứt mối tơ mảnh cho đứt, biết ý Tang Đại là người giữ lễ, chắc khó nổi ép lòng, phải tính kế như vậy... mớiặng.

Hồi thứ hai mươi sáu

*Phi-Vân tính kế ép Tiên phuông,
Tang-Đại bày mưu gạt Công chúa.*

Khí ấy Phi Vân công chúa tính dặng một kế, liền hỏi gan rằng : « Thiệt tướng quân không dụng hay sao? » Tang Đại nói : « Chẳng phải tôi không dụng, ngặt hai đều ấy khó lòng, vâng lời sao dặng? » Phi Vân công chúa hỏi : « Có hai lẽ, xin nói chắc một lời : Nếu dùng thì kết tóc trăm năm, bằng không chớ trách tôi ở độc! » Tang Đại nói : « Lẽ nào tôi không dụng, ngặt chuyện khó mười phần, nên

không dám chịu. » Phi Vân công chúa làm mặt giận, hỏi gào rằng : « Thiệt chàng nhứt định không chịu hay sao ? » Tang Đại nói : « Chắc không dám chịu. » Phi Vân công chúa nói rằng : « Như không thuận thì coi cặp song chùy ! » Tang Đại nghe nói liền đâm một kích. Phi Vân niệm thần chú làm đâm, Tang Đại cũng ngắt cả thân mình, tay chơn như đá, cứ ngồi trên ngựa đưa kích ra hoài, co tay lại không động !

Phi Vân công chúa liền bỏ cặp đồng chùy, nhảy xuống ngựa lại bồng Tang Đại, rồi giả té ngồi, ôm Tang Đại trong lòng ! Tang Đại tuy nói và cục cựa không động, chớ biết hết mọi điều. Ngồi trong lòng Phi Vân, nghe mùi hương thơm ngát ! Ngó mặt Phi Vân công chúa chẳng khác phù dung, thấy càng thêm mê mẩn, muốn đứng dậy mà chạy, ngắt tay chơn tê cứng như khúc cây ! Trong lòng lấy làm lạ lùng, không biết phép gì mà kỳ dị vậy.

Còn Phi Vân công chúa nói nhỏ bên tai rằng : « Thiếp thương chàng hết lòng, sao chàng không trông thiếp ? Ấy là oan gia tội báo của tôi ! Như tướng quân biết ăn năn, chịu trăm năm kết tóc thì tôi xả phép như thường ; bằng chẳng khứng tình, tôi đưa một trái chùy đi về âm phủ. » Tang Đại nghe nói nghĩ thầm rằng : « Mình lúc này như bó tay chơn, nếu không thuận thì uổng mạng. Nay người đã có lòng thương trông, ta đâu chắc dạ đá vàng ? Vả lại Tiều quân sư có dặn rằng : Nữ tướng có nói chi cũng phải nghe, chẳng nên từ chối. Hay là mình với nó có duyên nợ chi chẳng ? Sao người khác nó không thương, cứ đeo đuổi theo mình như vậy ? Thôi thôi, mình hãy chịu đỡ, rồi sau sẽ kiến cơ. » Nghĩ rồi nhìn mặt Phi Vân, bày mọi yêu dấu. Phi Vân công chúa biết ý, liền hỏi gào rằng : « Thế tướng quân đã chịu hay sao ? » Tang Đại ngó và cười chồm chồm, lại gượng gạo gặt đầu. Phi Vân công chúa mừng rỡ nói rằng : « Chàng đã bằng lòng, thiếp lo xả phép. » Nói rồi niệm chú, Tang Đại cử động như thường, liền nói với Phi Vân công chúa rằng : « Tiều

sanh mang ơn công chúa hậu tình, lẽ nào không cảm cảnh ? Song tôi giao ba chuyện, như chịu hết mới kết tóc lới già. Nếu không chịu đủ ba điều, có giết cũng bằng lông nhắm mắt. » Phi Vân công chúa nói : « Xin chàng cắt nghĩa cho rõ, chẳng những là ba chuyện, dầu ba mươi chuyện tôi cũng vâng, chẳng hề dám cãi. » Tang Đại nói rằng : « Có một chuyện khó lắm, nên tôi không muốn nói ! » Phi Vân nói : « Chuyện chi xin tướng quân nói cho rành, rồi sẽ thương lượng. » Tang Đại nói : « Thứ nhất, công chúa hàng đầu thì sánh đôi mới đáng ; thứ nhì, trả bốn tướng về thành ; còn chuyện thứ ba tôi không lẽ nói, nàng cũng chẳng nên nghe, vậy biết thương nghị làm sao cho đáng. » Phi Vân công chúa nói rằng : « Xin cắt nghĩa cho rõ ràng, thì thương nghị mới tiện ? » Khi ấy Tang Đại ngồi ngẫm nghĩ rồi nói rằng : « Nay nàng với ta đã bằng lòng yêu nhau rồi, song còn người ấy, mới bỏ đẹp đi đâu ? Nếu bảo người ấy đi kiếm vợ khác, chắc là chẳng chịu, vì không lẽ đánh dăng vợ tôi cho người ta ? Nếu đem người ấy về Trung quốc thì khó chịu biết dường nào ! Nàng nghĩ thử coi khó dễ ? Nếu nàng có chước chi cho lưỡng toàn vô hại thì mới nên đôi. » Phi Vân công chúa nghe nói ngẫm nghĩ rằng : « Chuyện này phải làm như vậy... như vậy... rồi sau sẽ cho Tang Đại hay, thì lẽ nào chàng không chịu ? » Nghĩ rồi nói rằng : « Hai chuyện trước dễ lắm, tôi đã hứa rồi ; còn chuyện sau tôi cũng biết ý tướng quân nữa, xin đừng lo việc ấy, tôi bề nào cũng tính lưỡng toàn. » Tang Đại nói : « Đáng như vậy tôi cảm ơn biết chừng nào ! Xin chờ tính đi rồi tính lại. » Phi Vân công chúa mừng rỡ đáp rằng : « Nay giờ chuyện vẫn đã lâu, binh lính theo gần kịp ; thôi, tướng quân lên ngựa cho mau. Chừng tôi tính xong việc sẽ báo tin, xin chàng đừng phụ. » Xảy thấy binh theo gần tới, hai người lên ngựa, giả bộ đánh lộn một hồi. Phi Vân công chúa trá bại về dinh, Tang Đại thân binh về ải.

Tang Đại vào thành thừa sơ phần nửa việc ấy, nói tới mấy chỗ tình tự thì mắc cỡ ngập ngừng ! Lý ngưa soái hỏi :

« Sao nói nữa chừng lại nín ? » Tiêu quân sư cười rằng : « Tang hiền đệ hồ thẹn nỗi gì ? Tại có tay hồng nhan nên lời đầu cũng mắc gổc. Ấy là nợ ba đời còn thiếu một ít, phải trả cho xong. Hãy nói thiệt cho nguơn soái rõ. » Lý nguơn soái càng nghi lắm. Sỡ phó soái nói : « Tang hiền đệ thuở nay hay nói thiệt tình, chẳng hề giấu giếm, sao bây giờ lại làm thói đồn bà ! Vả lại quân sư đã tiên tri, còn giấu làm chi vô ích ? » Tang Đại thấy ba người hỏi mãi, túng phải thuật chuyện đủ đều, rồi nói rằng : « Tôi không có bụng đó, tại nàng ấy làm quá, lại thêm có phép lạ lòng, nên phải tung quyền mà chữa mình và cứu bốn tướng. » Ai nấy nghe vậy đều cười reo. Lý nguơn soái cười rằng : « Ấy là công thứ nhứt của Tang hiền đệ. Nếu công chúa đến hàng đầu, bốn soái sẽ lo đám hoa chúc. » Đoạn truyền dọn yến đãi đãi, ăn uống rồi đồng nghỉ.

Nói qua Phi Vân công chúa chạy về dinh, Mễ hoa Thanh hỏi thăm thắng bại. Phi Vân công chúa châu mày râu rầu : « Con ra trận đánh với Tang Đại, bởi nó sức mạnh quá cộp, nên con bại trận về đây, thiệt là hồ thẹn lắm ! » Mễ hoa Thanh nói : « Tuy trận này con thua, chớ trận trước bắt luôn bốn tướng. Vậy thì để mai cha đem binh ra trợ chiến với con. Còn bây giờ đây con đã mỏi mệt, hãy lui về trường nghỉ ngơi. »

Phi Vân công chúa về phòng nằm không an giấc, cứ mơ tưởng Tang Đại luôn luôn, nên ngồi đứng không yên, nằm rồi lại dậy. A luôn ngó thấy như vậy, không biết tư tưởng chuyện chi, song không dám hỏi.

Khi ấy phó mã Cửu lý Hồng giải lương đến, ra mắt Lang chúa xong rồi, thê nữ liền chạy vào báo với Phi Vân công chúa rằng : « Phó mã vận lương đã tới, giao lĩnh xong xã, đã gần vào phòng. » Phi Vân công chúa nghe nói nổi giận nạt rằng : « Phó mã tới thì tới, mi báo tin làm chi ? Hay là báo ta nghinh tiếp ? » Thê nữ không dám trả lời.

Giây phút Cửu lý Hồng bước vào phòng. Phi Vân công chúa thấy mặt chồng xấu xa, càng nhớ mặt trai xinh tốt, lúc

thì nổi giận, gương mặt đầm đìa, cặp con mắt ngó lơ lơ, không thêm nói chuyện.

Cửu lý Hồng thấy vậy, liền bước lại hỏi rằng : « Công chúa có chuyện chi chẳng vui, hay là giận bần quan đi vận lương đến trễ, khiến nên công chúa chẳng bằng lòng chăng ? Nếu không phải chuyện ấy, sao bần quan về đến đây, công chúa chẳng chào cũng không đứng dậy, lại trợn mắt mà ngó lơ lơ, vì có lẽ nào vậy ? » Phi Vân công chúa nổi giận hét lớn rằng : « Khéo nói trây không ? Sao chẳng lấy kiếm mà soi, coi có phải nửa cái mặt giống yêu, nửa cái mặt giống quỷ hay không ? Đã chẳng biết thân, lại nói hơi qui già ! Đừng tưởng sự người đến trễ mà ta buồn, nói thiệt dầu mười năm chẳng thấy mặt người, ta cũng không màng tới. Chuyện này ta chẳng trách ai, tức vì phụ vương ta đã gả cho người, thiệt mặt ngọc sánh đôi với qui sứ ! Ta trong này không có chuyện chi mà đàm đạo, người hãy ra ngoài, đừng có theo ta mà nhiễu hại ! » Cửu lý Hồng nghe nói trái, nổi trận lôi đình.

Hồi thứ hai mươi bảy

*Phụ nghĩa giết chồng thờ giặc,
Nhớ lời tha tướng về thành.*

Khi ấy Cửu lý Hồng bị Phi Vân công chúa nhục mạ, tức mình hét lớn rằng : « Chắc là người ra trận thấy tướng Minh trào xinh tốt, nên mới sanh chuyện như vậy ! Chớ thử nay không có nói những lời kiêu cách. Bần quan là kẻ trượng phu, lẽ nào cho đồn bà buông lời vô lễ ! Nếu muốn sanh sự thì đến trước phụ vương xử đoán công bình. » Phi Vân công chúa nghe nói, càng nổi giận hơn nữa, liền xô ghế, diềm mặt Cửu lý Hồng mà mắng rằng : « Người đừng xưng là kẻ trượng phu, ta lấy làm hồ người lắm. Tiếc thay bọc hoàng cô là nhánh vàng lá ngọc, mà sánh với đứa lỗ mãng là mặt gấu đầu

Từ. Dầu ta coi tướng Minh trảo, cũng không can chi đến người, người lại làm sao ta đo ? » Cửu lý Hồng giận quá mắng rằng : « Khen cho mày dạn mặt dày, không biết hổ thẹn còn xưng chức hoàng cô !!! Từ xưa đến nay, có công chúa nào mà xem trai như vậy chăng ? Người lại cả gan chịu ngay, chẳng hề giấu giếm ! Người phải biết, ta với người là tình nghĩa vợ chồng, chớ cây gươm này không biết vị ai hết. Bao quân nhành vàng là ngọc, ta chặt đứt làm hai đoạn cho mà coi ! »

Phi Vân công chúa nghe hăm, sợ lửa cháy chỗ đầu, liền vỗ bàn mắng lớn rằng : « Ta bảo người nín, đừng có nói nhát ta ! Người đã có gươm linh, ta há không bừ kim ? Nếu người cậy tài hay sức giỏi, thì đánh với ta, ai đỡ thì phải chết ? » Cửu lý Hồng không lẽ nhịn, liền rút gươm ra. Phi Vân công chúa nổi nóng, cầm gươm hét lớn rằng : « Cửu lý Hồng ! Ta quyết sanh tử với người, phen này đã hết tình nghĩa ! » Nói vừa dứt tiếng, liền chém một gươm. Cửu lý Hồng trở tay không kịp, bị vợ chém văng đầu ! (Thương ôi ! Cửu lý Hồng chẳng tội chi, vì xấu tướng vợ chê mà chết ! Oan thay ! Úc thay ! Thấy chuyện này cũng nên ăn năn, xấu không nên kiếm vợ xinh, yếu chẳng nên ham vợ mạnh !)

Khi ấy Phi Vân chém Cửu lý Hồng trong lòng mới hết tức. Những cung nga thê nữ đều kinh hãi sợ run. Phi Vân công chúa nạt rằng : « Chúng bây sợ nỗi gì ? Ta giết phò mã thì ta chịu tội, chẳng liên can mà lo. Chúng bây hãy đóng cửa cho chắc, đừng sợ lậu chuyện này, để mặc ta toan liệu. » Thê nữ đồng vàng lời. Phi Vân công chúa truyền thê nữ đào đất dập thây phò mã. (Chôn thây chớ không chôn thủ cấp !)

Xong rồi Phi Vân công chúa nói với các thê nữ rằng : « Hồi này phò mã hôn chiến với ta, cùng chẳng đã nên ta phải giết. Tuy là chôn thây mặc lòng, song sợ ngày mai phụ vương hay ra, chắc là khó lắm ! Chi bằng chúng ta qua đầu Minh trảo, đã khỏi tội mà lại vinh hiển. Nếu các người nghịch

mạng, thì ta giết tức thì. » Lũ thê nữ sợ như sợ cọp, đồng quì xuống thưa rằng : « Chúng tôi biết công chúa mà thôi, chẳng hề biết ai hết, công chúa dạy lẽ nào, chúng tôi cũng theo như vậy. » Phi Vân công chúa nói : « Chúng bây đã chịu hàng đầu, thì lên dẫn bốn tướng Minh vào đây, đừng ta nói chuyện kin. » Thê nữ vâng lời, đến tù xa thuật chuyện với bốn tướng, rồi mở tù xa đem bốn tướng vào phòng. Phi Vân công chúa nghinh tiếp nói rằng : « Tôi chào bốn vị tướng quân, xin chờ chấp chuyện củ, bởi ngày trước đương chiến tranh, ai vì chúa này, nên phạm đến oai hùm. Nay phò mã Cửu lý Hồng buông lời sỉ nhục, lại đánh với tôi, rồi lỡ tay chém chết phò mã. Tôi sợ vua cha hay ra thì làm tội. Nghĩ lại Lý ngươn soái tinh thông đồ trận, bề nào tiêu quốc cũng phải thua, nên tôi quyết đầu Minh, ngắt không người tiến dẫn. Tôi muốn cạy bốn tướng dắt tôi, đem thủ cấp phò mã nạp cho Lý ngươn soái mà hàng đầu. Chẳng hay bốn vị đại tướng chịu tiến dẫn cùng chăng ? » Bốn tướng nghe nói đều chưởi thăm rằng : « Đàn bà bội phu, giết chồng mà đầu giặc ! » Tuy không ưng bụng, song phải nói đỡ rằng : « Công chúa vì chữ trung với Thiên tử, mới giết chồng mà quì thuận về Minh trào, lẽ nào chúng tôi không tiến dẫn ? Song phải tính cho mau, nếu để lâu ra thì khó lắm ! » Phi Vân công chúa nói : « Tướng quân luận như vậy rất hiệp ý tôi ! Tôi cũng tính đi bây giờ, chẳng nên trì hoãn. » Nói rồi lấy thủ cấp Cửu lý Hồng, và dẫn các thê nữ, mỗi người mỗi ngựa, đồng theo bốn tướng. Bốn tướng lên ngựa dẫn đường.

Nguyên Tiêu quân sư buổi chiều có nói với Ngươn soái rằng : « Tôi coi quẻ rồi, canh năm này bốn tướng bị bắt sẽ dẫn Phi Vân công chúa về đến cửa dinh. Vậy xin bảo Tang Đại đêm nay phải thức mà nghinh tiếp Phi Vân công chúa. Chẳng những bốn tướng về đặng mà thôi, Phi Vân công chúa lại giết đại tướng bên Phiên nữa ! Cái công này là nhờ Tang hiền đệ, tuy việc nhơn duyên chẳng bao lâu, song phải động phòng mới xong chuyện. » Lý ngươn soái hỏi : « Hay là nhơn

duyên xấu lắm chăng ? » Tiều quân sư nói : « Bây giờ nguơn soái chẳng nên hỏi làm chi, không bao lâu cũng rõ. Hãy lo nghinh tiếp công chúa mà thôi. » Lý nguơn soái y lời.

Đến canh năm, nghe quân báo rằng : « Bốn vị tướng quân đã về ai. » Lý nguơn soái mừng rỡ đòi vào. Bốn tướng ra mắt, rồi thuật chuyện vắn vắn. Lý nguơn soái truyền Tang Đại đi nghinh tiếp. Tang Đại nghe nói giữ mình, lại thêm hồ thẹn, nghĩ thầm rằng : « Thiệt xưa nay chưa nghe đàn bà nào bắt nghĩa như vậy ! Hôm trước mình ngỡ là nói gắt, cho nó tỉnh lui, nào hay nay nó độc lòng, làm ra thế ấy ? Nay không lẽ từ chối choặng ? Nếu không tiếp đãi thì phạm tội cãi lệnh, bằng rước người bất nghĩa, thì chẳng an lòng. » Lý nguơn soái thấy Tang Đại dự liệu thúc rằng : « Sao hiền đệ không đi nghinh tiếp ? » Tang Đại lúng phải bước ra, Phi Vân công chúa mỉm cười mà rằng : « Tướng quân giao ước đều thứ ba, tôi cũng y như lời dạy. Nay nạp đầu phò mã, cho tướng quân rõ lòng tôi. » Nói rồi đưa thủ cấp. Tang Đại xem thấy động lòng, mừng rưng nước mắt vái thầm rằng : « Cứu phò mã chớ khác ta, ta chẳng hề muốn vợ mà khiến hại chồng. Bối vợ người lang tâm, ta kiếm lời buộc cho phải bỏ ; không dè nói chơi mà sanh thiệt, ta ăn năn việc đã lỡ rồi. » Phi Vân công chúa nói rằng : « Tướng quân đừng hồ nghi, thiệt là đầu tư lý Hồng, xin tướng quân đem dâng cho nguyên soái xem xét rõ ràng, dâng tôi vào ra mắt. » Tang Đại nói : « Công chúa đi một lượt với ta cũngặng. » Phi Vân công chúa xuống ngựa đi theo. Tang Đại dâng thủ cấp, Lý nguơn soái xem xét xong rồi, Phi Vân công chúa liền ra mắt.

Hồi thứ hai mươi tám

*Kẻ đa tình, hóa kẻ bạc tình,
Duyên hữu hạnh, thành duyên bất hạnh.*

Lý nguyên soái thấy Phi Vân công chúa nhan sắc như hoa, song coi bộ phong tình lắm ! Sở phó soái nói : « Công chúa hương trời sắc nước, lại thêm cái lồi đầu Minh, thì Tang tiên phuông may phước biết chừng nào, mà nhà nước cũng có phước nữa. Chẳng hay công chúa xuân thu đã dặng bao nhiêu ? » Phi Vân công chúa đương nhắm hình dung Lý nguyên soái, càng phục oai nghi, xãy nghe tiếng hỏi, liền ngó qua, thấy Sở phó soái dung nhan hơn Lý Quảng và Tang Đại, thì lấy làm lạ nghĩ rằng : « Minh ngở trong đời có một Tang tướng quân là tốt trai, không dè người này lại xinh hơn nữa. » Nghĩ rồi thưa rằng : « Thiếp mới mười tám tuổi. » Nói rồi liếc Sở phó soái. Tang Đại xem thấy nghĩ rằng : « Con này khi trước phải lòng mình nên giết chồng mà trốn, nay thấy Sở Vân cũng muốn nữa, thiệt là mê nhan sắc quá chừng ! Nếu làm vợ chồng với nó chỉ cho khỏi sau mê người khác mà giết mình. » Xãy nghe Lý nguyên soái nói rằng : « Bây giờ công chúa đã hàng đầu, cũng nên định hôn duyên, nếu dè lâu thì trễ việc chinh chiến ! Nay nhằm ngày tốt, lo cuộc hoa chúc cho xong. Vậy thì quân gia phải dọn phòng cho công chúa, và dắt nàng với thế nữ, đi về phòng mới nghỉ ngơi. » Phi Vân công chúa vâng lệnh, liền bước vào phòng.

Khi ấy Lý nguyên soái bảo Tang Đại sửa sang. Tang Đại thưa rằng : « Nếu đại ca ép tôi việc ấy, thì ngặt quá chừng bởi Phi Vân là gái bất nghĩa giết chồng, lẽ nào tôi sánh đôi cùng nó ! Vả lại tôi có bốn vợ rồi, nếu dặng con này, thì bất tiện lắm. Huống chi tánh dữ lòng độc, thế nào sau cũng muốn người khác mà giết tôi. Ấy là anh mượn gươm nó mà chém tôi đó ! Còn có luật cấm không cho cưới vợ trong lúc

hành hình, anh cũng rõ biết, sao lại ép tôi làm đều trái phép ? Nếu anh thương tôi, xin thôi việc ấy, tôi đợi ơn trọn đời.» Lý nguyên soái cười rằng : « Hiền đệ nói còn sai lắm ! Rất đời chim còn chọn cây mà đậu, tôi lựa chúa mà thờ, lẽ nào làm gái mà chẳng chọn lựa hay sao ? Nay Phi Vân có công với triều đình, nếu sau ban sư thì ta tâu với Thiên tử, chẳng những là vô tội, lại thêm phong chức và thưởng ban. Còn bốn vợ thuận hòa thêm một nàng cũng vô hại. Vả lại hiền đệ đã giao ước ngoài trận, hẹn ba đều mà nàng chẳng sai lời. Nay lẽ nào phụ phản, nỡ đi nuốt lời nói ? Nếu chuyện này mà thất tín, sau thiên hạ không tin. Hiền đệ chẳng đáng chối từ, để ta sai bốn anh em đưa vào động phòng huê chúc. » Vân bích Nhon, Từ văn Lượng, Trương Giác, Trương Báo đồng ra phụng mạng, áp đưa Tang Đại đến phòng. Rồi đó anh em đồng vây tiệc. Xảy có giấy nguyên soái truyền cấm rằng : « Trong tiệc này không động điều cột như ngày thường, nếu cãi lệnh thì xử trảm. » Trương Giác le lưỡi lắc đầu, không dám nói pha lửng.

(Xem tiếp tập 8)

Mới vừa in xong :

Tây-Du (4 cuốn).		68\$00
Tam hạ nam đường (2 cuốn).		20.00
Bạch xà Thanh xà (1 cuốn).		8.00
Phi Long	(3 cuốn).	51.00
Bắc Tống	(2 —)	20.00
Thập nhị quả phụ	(1 —)	10.00
Anh hùng nào	(1 —)	18.00
Hậu anh hùng	(1 —)	18.00

Đang in :

Phong thần, Vạn huê lâu, Ngũ hồ bình tây,
Ngũ hồ bình nam.

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Còn Tang Đại nhập phòng, vào uống rượu với Phi Vân công chúa. Tang Đại bung rượu nói phỉnh rằng : « Cám tỉnh khanh yêu dấu mười phần, không biết lấy chi báo đáp, xin dùng cạn một chén. » Phi Vân công chúa mỉm cười bung rượu uống rốc. Tang Đại nghĩ thầm rằng : « Như vậy thì xong lắm ! Mình cứ phục rượu cho nó say vui, thì khỏi việc loan chung phụng chạ, một là khỏi lỗi, hai lạiặng danh. » Nghĩ rồi rót rượu nói rằng : « Nếu nàng thương tình ta, xin uống luôn ba chén. » Phi Vân công chúa cũng vàng lời, uống luôn ba chén nữa. Tang Đại lấy chén lớn rót rượu, ngồi vịn vai công chúa mà nói rằng : « Vậy thì khanh uống với ta ba chén lớn cho vui, đừng đi ngủ kéo khuya quá. » Phi Vân công chúa đã xoàng rồi, song vị tình phải uống rần. Tang Đại thấy mắc kễ, liền rót thêm một chén lớn nữa, vịn vai và kễ chén rượu vào miệng công chúa, chuồm chim môi rằng : « Thôi khanh uống thêm một chén này, đừng vầy duyên cá nước. » Nói rồi đổ vào miệng. Phi Vân công chúa ráng uống cho vừa lòng, uống rồi say vui nhắm mắt như ngủ. Tang Đại mừng rỡ, bồng công chúa đỡ nằm xuống giường, truyền thê nữ dọn dẹp, rồi biểu chúng nó đi ra ngoài mà ngủ. Thê nữ vàng lời. Tang Đại liền đóng cửa phòng, đoạn trở vào ngồi một bên công chúa, thấy da mặt trắng đỏ, tay chơn dẹt dẹt, động lòng đem xuân cũng muốn nằm chung một gối, song nghĩ lại rằng : « Nó là gái bất nghĩa giết chồng, thiệt là nhan sắc chừng nào, thì ác đức

chừng nấy ! Còn mình thuở nay thấy bông búp đào non còn chẳng động, lẽ gì hoa tàn nhụy rữa mà lại mé ! Nếu mé nó thì dẫu củ bấy lâu đã hư hết thấy ! Nghĩ lại nó giết Cửu lý Hồng rất oan, nếu dùng nó lẽ nào không quả báo ? » Nghĩ rồi day mặt ra ngoài, đoạn nghĩ lại rằng : « Tuy nó làm điều trái lẽ cũng tại thương mình, nếu phụ phản thì tội nghiệp lắm ! » Dằn lòng không động, liền than rằng : « Chuyện này cũng tại gương mặt ta xinh tốt. Phải chi trời sanh diện mạo mình như Cửu phò mã, thì chẳng ai thêm phải lòng ; sao đến nỗi Cửu phò mã thác oan như vậy ! Cũng tại cái mặt phong lưu của ta mà hai chúng phải tồn đưc ! » Rồi nghĩ lại rằng : « Ừ ! Mình là đại trượng phu, đời trời đấp đất, lẽ nào làm trái lẽ như vậy ? Thà chém nó một gươm cho rồi đời, nếu để trêu người thì khó chịu lắm ! » Suy xét rồi, liền rút gươm quyết chém Phi Vân công chúa.

Hồi thứ hai mươi chín

*Hét nhơn-dạ-yên, hồn quỷ vãn-vương,
Trả thủ-cấp, vua Phiên cảm cảnh.*

Khi ấy Tang Đại xách gươm giá lên, thấy Phi Vân công chúa tốt tươi, động lòng thương tay chơn bủn rủn ! Liền than thầm rằng : « Nàng vì mình mới đến đây, lẽ nào phục rượu mà giết lên ! » Nghĩ đến điều ấy, càng thêm bủn rủn hai tay, cây gươm rớt xuống đất ! Tang Đại giựt mình vội lấy gươm cầm trong tay ngồi sững ! Xảy nghe trống trở canh ba, Tang Đại giựt mình nghĩ rằng : « Nếu mình không tính cho mau, để nó tỉnh rượu thì khó lắm ! Nó là đứa sát phu, tội đáng xử tử, mình giết chẳng lỗi gì. Cửu lý Hồng cũng cảm ơn, vì thế cho người mà báo oán. Thêm động danh chánh trực, khỏi tiếng muốn vợ mà giết chồng ; như vậy thì nên lắm ! » Quyết ý rồi giơ gươm lên, chẳng ngờ tay chơn yếu ợt ! Tang Đại làm gan, để gươm trên họng Phi Vân, rún hết sức chém

cũng không dặng, chẳng hề trầy trụa chút nào ! Tang Đại tức mình than thầm rằng : « Thế gì mà dở như vậy ! Rất dỗi một đứa đờn bà say bất tỉnh, còn giết chẳng dặng thay, nếu ra trận đánh với tướng hùm sao nổi ? » Xảy thấy gió con trốt ở dưới giường hốt lên, Tang Đại càng thêm kinh hãi ! Chẳng ngờ Phi Vân công chúa tỉnh giấc, nói rằng : « Say quá ! Say quá ! » Miệng thì nói, hai tay thì bịn cây gương mà kêu rằng : « Tang lang ! Tang lang ! Hai đứa mình vậy duyên, cho phi linh ao ước ! » Và bịn cây gương như ôm Tang Đại, ôm riết một cái đã đứt họng chết tươi ! Té ra chưa dặng ấp yêu cho phi nguyên một trứng, mà lại chết cách dữ dằn ! Chắc là hồn Cửu lý Hồng vẫn vít, ấy cũng bởi lưới trời thưa mà chẳng lọt, quả báo nhân tiền !

Khi ấy Tang Đại kinh hãi nói rằng : « Công chúa ôi ! Ấy là tại nàng ôm gương tự vận, không phải tại ta giết mà phiền ! » Nói rồi tay chơn mạnh lại như thường, không yếu đuối như hồi nãy. Tang Đại lỗ bề, phải cắt đầu Phi Vân công chúa, bêu trên mũi gương, mở cửa buồng bước ra ngoài, thấy bốn anh em còn đánh từa. Tang Đại kêu lớn rằng : « Bốn anh em khoan uống rượu đã, đi với tôi đến nguồn soái có chuyện gấp bây giờ. » Bốn người lấy làm lạ hỏi rằng : « Có việc chi mà đến nguồn soái chừng này ? » Tang Đại chưa kịp trả lời, bốn người ngó thấy thủ cấp trên ngọn gương, hãi kinh hỏi lớn rằng : « Vậy chớ đầu ai đó ? » Tang Đại nói : « Ta đã giết đứa sát phu, đem nạp đầu cho nguồn soái. » Bốn người đồng khen rằng : « Như vậy mới thiệt là chí khí trượng phu, tánh tình hào hiệp, đã không mê sắc, lại xử đoán phân minh ; anh em chúng tôi đồng kính một chén rượu. » Tang Đại uống rượu rồi, liền đi với bốn tướng.

Nói về Lý nguồn soái, Sở phó soái và Tiêu quân sư còn uống rượu chưa ngủ. Sở phó soái nói : « Thuở nay đại ca xử đoán công bình, nay làm chuyện này có hơi trái lẽ. Đầu Tang Đại có sa đấm Phi Vân, đại ca cũng gián can mới phải, nỡ nào ép tri biên ưng đứa sát phu, cho liên phường

mang tiếng bất nghĩa? Tôi thiết chẳng bằng lòng.» Lý nguơn soái cười rằng : « Bồn soái biết ý Tang hiền đệ chẳng hề kết tóc với Phi Vân, nên ép cho訂 danh lành, chớ chẳng phải làm cho mang tiếng bất nghĩa. » Sở phó soái nói : « Sở không dặng như lời anh nói. Tuy anh có ý như vậy, nhưng e Tang Đại khó cầm lòng. Vì từ xưa đến nay chỉ có một ông Liễu hạ Huệ không hao sắc mà thôi, chớ không nghe ai dặng như vậy. Huống chi Tang Đại có tánh phong lưu, chắc dằn lòng không nổi, nên tôi chẳng dám tin lời. » Lý nguơn soái nói : « Bối hiền đệ chưa rõ, ta bữa nay ngó thấy mặt Tang Đại có màu sát khí, chẳng những không thuận việc lứa hường, lại e Phi Vân bị khốn nữa. » Sở phó soái không tin, cứ cãi lẽ mãi. Tiêu quân sư cười rằng : « Thôi thôi, hai vị đừng cãi lầy làm chi, hãy làm tờ cam đoan với nhau, ai thua thì phải đổi phần thoa son, làm nữ nguơn soái, có tôi làm chứng công bình. » Lý nguơn soái nói : « Ngu huynh chẳng nuốt lời, chịu làm tờ đoan cuộc. » Sở phó soái nghe nói giựt mình, nghĩ thầm rằng : « Chắc là Tiêu tử Thế biết mình giả trai, nên nói ý như vậy. Ta từ đây sắp sau chẳng nên nói nhiều chuyện trước mặt người này, sợ va tở thiệt ra thì khó lắm. » Nghĩ rồi cười rằng : « Chuyện người dẫu phải quấy, cũng không can phạm đến tôi ; song thấy việc giữa đường thì luận bàn, can cớ chi mà đoan cuộc ? »

Giây phút quân vào báo rằng : « Có Tang tiên phuông và bốn vị tướng quân xin vô ra mắt. » Lý nguơn soái đòi vào, Tang Đại bước vô dặng thủ cấp Phi Vân và thuật chuyện lại. Lý nguơn soái và Tiêu quân sư đồng khen ngợi. Sở phó soái nói rằng : « Đại ca liệu việc như thần, tôi hết lòng kính phục. Nếu đoan cuộc thì tôi đã thua rồi. » Lý nguơn soái nói : « Tang hiền đệ trọng danh tiếng hơn vàng, đáng bực anh hùng hào kiệt. Để mai truyền quân đem thầy Phi Vân và thủ cấp Cứu lý Hồng mà trả lại bên dinh Phiên, dặng chúng nó biết ta nhơn từ, và sợ người chí khí. » Nói rồi đãi rượu, mãn tiệc mới nghỉ ngơi.

Rạng ngày dạn quân đem thầy và thủ cấp qua bên Phiên, phải nói như vậy... như vậy...

Nói về Lang vương hay tin phò mã bị giết, thì nổi giận, mắng con và khóc rữa, xây nghe quân báo rằng : « Có quân bên Minh khiêng thầy công chúa và thủ cấp phò mã đem trả lại và thuật chuyện, vân vân ; lại nói Lý nguơn soái bảo bệ hạ viết sớ hàng đầu, đình giao hòa như cũ. » Mễ hoa Thanh khen rằng : « Nguơn soái Đại Minh hơn nghĩa, làm cho coa ta khỏi thất tiết, lại trả thầy về, thiệt đáng kính phục lắm. » Bèn truyền quân liệm hai thầy vào hai quan tài, khóc phò mã một hồi, mắng Phi Văn một lúc, rồi nói rằng : « Nhăm cuộc chiến chinh dai lắm, không chắc hơn thua, chỉ bằng viết biểu hàng đầu, y như lời Lý nguơn soái. » Ba đưa gian thần nghe nói kinh hãi, chắc là tới số một ngày. Phi Phi đạo nhơn tâu rằng : « Sao bệ hạ tính lạ lùng như vậy ? Lý Quảng là người gian trá, giả hơn nghĩa mà làm nhục nước mình. Nếu đại vương hàng đầu thì ai nấy đều chê mắc kổ. Như đại vương không muốn chiếm đoạt Trung quốc thì thôi, tôi không dám ép ; nếu quyết lòng thâu về một mối thì chẳng nên nói việc thối chí, e binh tướng ngã lòng. Tôi chẳng phải khoe tài, dầu cho Lý Quảng ba mặt sáu tay, tôi dùng phép mầu cũng chết hết binh tướng. » Mễ hoa Thanh nói : « Trăm nhờ có quân sư cất nghĩa, không thì đã trúng kế rồi. Xin quân sư dùng phép chi mà trừ Lý Quảng ? »

Hồi thứ ba mươi

*Trận Hồn-nguơn, Đạo-nhơn thử phép,
Cờ Lạc-hồn, hào-kiệt mang lai.*

Phi Phi đạo nhơn tâu rằng : « Tôi lập một trận Hồn nguơn, cho Lý Quảng đến phá. Trong trận ấy có cờ Lạc hồn,

dầu tướng mạnh mẽ nào, bị rung cờ cũng mê sang, nội mười ngày chắc chết chẳng sai. Có bức họa đồ đây, xin ngự xem thì rõ. » Mễ hoa Thanh xem rồi phán rằng : « Quân sư đã bày trận ấy, chắc biến hóa vô cùng, xin lập cho mau mà bắt tướng. » Phi Phi đạo đạo nhưn tàu rằng : « Xin treo miến chiến bài ba ngày, đợi tôi lập trận, dầu tướng Minh khêu chiến cũng đừng ra. »

Bên kia quân vào báo với Lý Quảng rằng : « Dinh Phiên treo miến chiến bài. » Lý nguyên soái nói : « Không phải vì sự trê thấy mà treo bài miến chiến, chắc là nó tính mưu chi đó ! Phải sai quân thám thính cho rõ. » Tiều quân sư nói : « Chẳng thám thính làm chi, ba bữa nữa thì biết. Ấy là Phi Phi đạo nhưn đạo lập trận là, song là khó thắng chánh. Xin nguyên soái đừng lo. »

Nói về Phi Phi đạo nhưn lập trận ba ngày xong xă, mời Lang chúa ra xem. Mễ hoa Thanh xem rồi mừng rỡ, vuốt lưng Phi Phi mà cười rằng : « Trẫm lấy dạng cơ nghiệp Đại Minh thì phong quân sư làm chức Quân đại pháp sư, mà đến công khó nhọc. » Khen rồi về thâu miến chiến bài, viết chiến thư sai sứ đem dâng cho Lý Quảng. Lý nguyên soái đề bốn chữ sau chiến thư rằng : « Ngày mai phá trận. » Sứ tạ ơn đem về.

Khi ấy Lý nguyên soái hỏi Tiều tử Thế rằng : « Cứ theo trong chiến thư, nói lập trận Hồn nguồn, song sách binh thư không có tên trận ấy, chắc là trận của tả đạo chẳng sai. Bốn soái định ngày mai phá trận, quân sư truyền sắp đặt làm sao ? » Tiều quân sư nói : « Tuy trận có tả thuật mặc lòng, song cứ sao lại phước sai của nguyên soái. Xin nguyên soái loan liệu mà thôi. » Lý nguyên soái ngó Sở Văn mà nói rằng : « Mai phá trận không phải tâm thường, hiền đệ phải trợ chiến mới được. » Rồi truyền rằng : « Tang Đại, Từ văn Lượng đem ba ngàn binh phá cửa Đông ; Lạc Chiêu, Văn bích Nhưn đem ba ngàn binh phá cửa Tây ; Sở phó soái và Quảng Minh

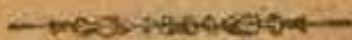
dẫn ba ngàn binh phá cửa Nam. Chúng ta đồng phá một lượt cho thành công. » Các tướng vâng lệnh. Tiêu quân sư than thầm biết số các tướng mắc nạn bấy bữa.

Rạng ngày Lý nguyên soái dẫn binh tướng tới trận.

Nói về Fang Đại, Từ văn Lượng kéo binh vào cửa Đông gặp Tát lý Đông bèn hỗn chiến. Đánh ít hiệp Tát lý Đông bại tầu, hai tướng rượt theo, bực tha thiên ám địa hôn, nghe vượn hú chim kêu như trên núi. Hai người biết là tà thuật, liền hét lớn đuổi nà. Giây phút trời minh bạch như thường, thấy Tát lý Đông chạy trước, hai tướng hỗn chiến đâm chết tươi, rồi dẫn binh đến trung ương. Phi Phi đạo nhơn rung cờ Lạc hôn, hai tướng và ba ngàn binh đồng té nhào hôn mê bất tỉnh nhơn sự.

Lạc Chiêu, Văn bích Nhơn dẫn binh phá Tây môn, gặp Tát lý Tây hỗn chiến. Vừa dạng ít hiệp, Tát lý Tây liền chạy, hai tướng theo đuổi cũng bị thiên hôn địa ám, giây phút sáng ra, Lạc Chiêu đập Tát lý Tây một chùy chết tốt ! Hai anh em dẫn binh đến trung ương. Phi Phi đạo nhơn rung cờ Lạc hôn, tướng binh đều mê sáng !

Sở phó soái và Quảng Minh dẫn binh vào phía Bắc. Tát lý Bắc ra đón lại, Quảng Minh hỗn chiến một hồi.

Hồi thứ ba mươi mốt

Trương-Giác cứu Nguơn-nhung ra trận,

Cầm-Bình vâng sự mạng xuống nạn.

Khi Quảng Minh đương đánh với Tát lý Bắc, Sở phó soái ở sau lưng xem thấy nghĩ thầm rằng : « Cũng nên giết Phiên nô cho rãnh ! » Nghĩ rồi lấy cung tên, bắn nhằm Tát lý Bắc té nhào xuống ngựa. Quảng Minh chém đứt làm hai, Sở phó soái thừa thắng kéo binh phá trận. Xảy thấy tư bề

như biển ; nước vắng trắng già, sóng bủa loi ngoi ! Sở phò soái và Quảng Minh đều lấy làm lạ lùng, hải kinh thất sắc !

Giây phút gió thổi một trận, biển già biển mất, thấy đất liền như xưa. Hai người mừng rỡ, kéo binh vào trung ương, cũng bị cò Lạc hồn, hồn mê như các tướng !

Còn Lý nguơn soái và Trương Giác đồng dẫn binh vào cửa Nam, gặp Tát lý Nam hỗn chiến. Lý nguơn soái vớt một siêu đao, Tát lý Nam hóa làm hai đoạn ! Lý nguơn soái và Trương Giác thừa thắng kéo binh tới. Xây đầu lửa cháy tư bề, hai người đánh liều xông vào trận giữa. Thấy yêu đạo đương đốt bùa niệm chú trên pháp đài. Lý nguơn soái nổi trận lôi đình, giục ngựa tới chém một đao, pháp đài sập hết một góc ! Phi Phi đạo nhơn kinh hãi nhảy trái, giựt cò Lạc hồn rung ngay mặt Lý nguơn soái. Lý nguơn soái sốt mặt, ngã xuống nằm mê, bao nhiêu binh cũng đều bị một thể.

Khi ấy Trương Giác thất kinh biển mất, thót lên trên không. Bởi Trương Giác có túi Càn khôn, nên cò ấy thấu hồn không dặng. Trương Giác ở trên cao dòm xuống, ngó thấy dưới trận tối đen, thần kêu quĩ khóc, thì nghĩ rằng : « Nguơn soái còn hồn mê, huống chi là các tướng ! Tính phải cứu Nguơn soái về trước, ngật tối đen, nên không thấy ở đâu ! »

Xây thấy hào quang chiếu lên một ngọn, Trương Giác ngó xuống theo ngọn hào quang, thấy Lý nguơn soái nằm trên cây siêu, nhắm mắt như ngủ. Trương Giác mừng rỡ, nghĩ rằng : « Như vậy thì mình nương theo ngọn hào quang này, xuống thỉnh Nguơn soái vào túi Càn khôn mà đem về thì tiện lắm. » Chợt thấy dòng môn cũng có hào quang như vậy. Trương Giác đến xem rõ, thấy Từ văn Lượng nằm dưới trận ngũ mê, con ngựa lại còn tỉnh, đứng một bên Văn Lượng. (Hào quang ấy là nhờ có mào cửa tiên cho chiếu ra, chứ không phải hào quang của Từ văn Lượng và Lý Quảng, còn con ngựa cũng của thần tiên, nên không mê, không té).

Trương Giác bước xuống phía Nam, bỏ Lý nguơn soái vào túi Càn khôn, vác trên vai nhảy lên khỏi trận, rồi tung dẫu theo ngọn hào quang qua hướng Đông, bỏ Từ văn Lượng vào túi, rồi vác trên vai mà nhảy lên. Con ngựa thấy có người cứu chủ rồi, nó cũng nhảy lên trên không, bay theo Trương Giác.

Nói về các tướng đương đứng ngóng, có ý trông trận loạn, đang ứng tiếp hôn chiến. Xảy thấy Trương Giác về trước, con ngựa đăm của Từ văn Lượng theo sau, các tướng đồng kinh hãi, hỏi thăm rằng : « Sao có một mình Trương tướng quân ở lại, còn Nguơn soái ở đâu ? Vì cớ nào mà con ngựa của Từ tiên phuông về đó ? » Trương Giác chau mày nói rằng : « Các anh đừng hỏi làm chi, hãy lo rút binh vô ải, tôi sẽ thuật chuyện cho mà nghe. » Các tướng y lời, thâu binh vào thành. Trương Giác thừa hết mọi việc cho Tiêu tử Thố nghe. Tiêu quân sư rằng : « Số các tướng phải mắc nạn như vậy, song chẳng hề chi. Hiền đệ hãy đem Nguơn soái và Từ hiền đệ ra, định đồ thuốc cho tỉnh lại. » Trương Giác y lời, mở túi Càn khôn, đem hai người ra, để nằm trong trướng, rồi đổ nước nấu gừng.

Một chập, Lý nguơn soái mở mắt, thở dài một hơi, rồi nhắm lại ; giây lâu mở mắt ngó tả hữu, lấy làm lạ lúng, lại thấy Trương Giác ngồi dựa bên mình, thì hỏi rằng : « Trương hiền đệ, ta mới phá trận, bắt xây xâm hôn mê, làm như hình hạ mã. Vì cớ nào nay ở trong màn ? » Trương Giác thuật mọi việc. Lý nguơn soái liền hỏi rằng : « Chẳng hay các tướng phá trận, có bị hôn mê như ta chăng ? » Trương Giác đọc đủ đầu đuôi. Lý nguơn soái nghe nói Sở Văn cũng bị hôn mê trong trận, thì hải kinh, la lớn rằng : « Trời giết ta rồi ! » Liền há miệng ra, mửa một búng máu ! Các tướng đều thất sắc. Tiêu quân sư khuyên rằng : « Xin Nguơn soái đừng nóng nảy. Tuy năm tướng hôn mê trong trận, song chẳng hề chi. Bất quá mắc nạn bấy này, sẽ có người phá trận giải cứu. »

Lúc đó Từ văn Lượng đã tỉnh dậy, hỏi ra mới rõ trước sau, liền tạ ơn Trương Giác. Xảy thấy quân vào báo rằng : « Có tướng Phiên kêu phá trận. » Lý ngươn soái nổi giận, muốn đi đánh nữa, Tiên quân sư can rằng : « Xin huynh trưởng đừng giận mà thêm bệnh, nếu không nhìn chuyện nhỏ, chắc khó định mưu cao. Xin anh dưỡng tinh thần, để mặc em toan liệu. » Nói rồi truyền Mộc Lâm rằng : « Mộc tướng quân hãy ra trả lời với nó ; định bảy ngày nữa sẽ phá trận. » Mộc Lâm vâng lời bèn ra giao ước như vậy. Tướng Phiên nghe nói cười ngất trở về thuật chuyện vãn vãn. Phi Phi đạo nhơn nữa mừng nữa buồn ; mừng các tướng Minh bị trận, buồn bốn tướng ruột bỏ mình ! Liền đến bốn phía coi tướng Minh ra thế nào ; xem rồi kinh hãi nói rằng : « Lạ này ! Rõ ràng tám tướng đều bị cô Lạc hồn mê mẩn, sao bây giờ còn có sáu người. Binh vậy bị hùng không lẽ Lý Quãng, Từ văn Lượng đẳng vãn mà trốn ! Nếu chúng nó biết đẳng vãn dọn thổ, thì chắc còn đánh một trận nữa rất dai ! Mình đã klao tài với Lang chúa, quyết bắt cho đặng Lý Quãng ; nay nó trốn khỏi, biết nói làm sao. Chỉ bằng bỏ qua mã tâu dối rằng : nó bị trong trận, nội bảy ngày thì chết hết, chẳng bắt ra chém giết làm chi. » Nghĩ rồi truyền quân liệm thầy bốn tướng từ trận vào quan tài, đưng động tới Minh tướng làm chi nội bảy ngày chúng nó cũng chết.

Khi ấy Phi Phi đạo nhơn vào dinh tâu rằng : « Tuy bốn anh em Tắt lý Đông tử trận, song các binh tướng Nam trào đã bị mê hồn, nội bảy ngày cũng chết hết. » Mê hoa Thanh nghe nói rất buồn, truyền quàng thầy bốn tướng, đợi về nước sẽ ban thưởng cho vợ con mà đền công.

Còn Lý ngươn soái rầu vì sự các em bị hãm trong trận, nhất là thương nhớ Sở Văn kìm.

Đến bữa thứ năm, Lý ngươn soái hỏi Tiên tử Thế rằng : « Quân sư nói : bảy ngày có người phá trận cứu năm tướng, nay còn hai bữa nữa thì đến kỳ, sao chẳng thấy

ai tới đình mà thương nghị trợ chiến ? Như vậy e năm
lương phải khổn chẳng ? » Tiều quân sư khuyên rằng :
« Xin bầy trưởng đừng lo, chẳng phải dám khoe khoan,
trong một đời này nữa thì có người phá trận. » Lý ngươn
soái gật đầu, song cũng không lấy làm tin, sợ lãng què thì
năm em đi một lượt !

Đến ngày thứ sáu, nhằm hai mươi tháng chín, Lý
ngươn soái đương cần răn Tiều quân sư, xảy thấy quân vào
báo rằng : « Có năm vị đạo cô ở trên non mới xuống, xin vào
thương nghị với ngươn soái bây giờ. » Lý ngươn soái chưa
kịp trả lời. Tiều quân sư mừng rỡ nói lớn rằng : « Quận
chúa xuống đó thấy không, kéo aah nói tôi coi lãng què ! »
Lý ngươn soái giật mình hỏi rằng : « Quận chúa nào vậy ? »
Tiều quân sư thưa : « Đại ca quên người ở một xóm sao ? »
Từ văn Lượng vội vàng cất tiếng hỏi : « Hay là Cầm Bình
quận chúa đó chẳng ? » Tiều quân sư cười mà nói rằng :
« Phải, thiệt phải để nhớ dai lắm, chẳng hề quên tên ! Vậy
tôi phiên này đi ra nghinh tiếp. » Từ văn Lượng mừng
rõ, phụng mạng đi liền, chẳng mặc cỡ chi hết. Các anh
em xem thấy đều cười.

Còn Lý ngươn soái thềm phục Tiều quân sư, vui lòng
chẳng xuất, đương ngồi chờ đợi tin lành.

Nói về Từ văn Lượng ra cửa đình, thấy Sư cầm Bình
ăn mặc đồ đạo cô, song nhan sắc càng xinh hơn trước, liền
cười chum chim nói rằng : « Quận chúa bấy lâu sức
khỏe thế nào ? Tôi vàng lĩnh ngươn soái, rước Quận chúa
vào ai tức thì. » Sư cầm Bình thấy mặt Từ văn Lượng,
thì hổ thẹn trăm bề, gương gao đáp rằng : « Thiếp chào
Tư nhị công tử. Bởi thiếp vàng lĩnh thầy mà xuống gây sẽ
công tử nghinh tiếp làm chi cho nhọc. » Từ văn Lượng
nói : « Tôi cảm ơn Quận chúa, chẳng nài ngàn dặt trường
đây, đáng lẽ tôi đón rước xa mới phải. Nay nghìn
trẻ, xin rộng lượng thứ dung. » Sư cầm Bình đáp : « Vạn
tử đừng khiêm nhượng, xin vào bẩm rằng : Thiếp kính
lời thăm ngươn soái. »

Vừa đầu Trương Giác bước ra, bái quận chúa, cười chúm chím và nói : « Tôi cách mặt quận chúa đã lâu không đề ngày nay mà đặng gặp, xin mời quận chúa vào trướng cho mau, nguơn soái tôi đã ra khách. » Sử cầm Bình nói thăm rằng : « Không đề gặp con quỉ này nữa ! » Tung phải đáp lễ rồi đi theo.

Hồi thứ ba mươi hai

*Tiêu-lữ-Thế cầm quyền sai tướng,
Sử-cầm-Bình phá trận trừ yêu.*

Sử cầm Bình vào bái Lý Quảng, Lý nguơn soái đáp lễ và mời rằng : « Quận chúa hãy ngồi đàm đạo. » Sử cầm Bình ngồi xuống và thưa : « Gia nghiêm tôi phạm tội đại nghịch, đáng giết chín họ, chẳng những là một mình mà thôi. Song tôi mắc ở trên non, không hay việc nước. Nay tôi vâng lệnh thầy, xuống trừ yêu phá trận, đến đây mới rõ việc này. Như vậy tôi là con kẻ phạm thần, nhờ Nguơn soái rộng dung chút đỉnh. » Nói rồi ngồi châu mày, rưng rưng nước mắt. Tiêu quân sư nói : « Quận chúa đừng phiền muộn làm chi, xin ra sức phá trận trừ yêu, đến lúc ban sư, Nguyên soái sẽ tâu với Thiên tử, chẳng những Quận chúa khỏi tội mà thôi, lĩnh tôn cũng bị phạt cách nhẹ nhàng nữa. Vậy thì bây giờ Quận chúa hãy nghỉ sau dinh, đợi mai bần đạo điểm tướng điểm binh, sẽ đi phá trận với Quận chúa. » Sử cầm Bình vâng lệnh, ra kêu bốn nàng tỳ tất là Yến Liễu, Như Sương, Kinh Hồng, diệu Túy, đồng vào ái nghỉ ngơi.

Sáng ngày, Lý nguơn soái ra khách, các tướng và Cầm nhĩ đồng đứng hầu. Tiêu quân sư nói : « Các tướng nghe rõ : Nay yêu đạo lập trận Hồn nguơn, mấy bữa rày chưa phá đặng, là vì năm tướng mắc nạn bấy ngày. Nay Quận chúa đến đây, nhằm ngày phá trận. Vậy các tướng phải y theo hiệu

lệnh, rán sức cho thành công, nếu trái lệnh, ta không tư vị. » Các tướng đồng thưa rằng : « Chúng tôi xin hết lòng rán sức, chẳng dám cãi lời. » Tiều quân sư bèn truyền lệnh rằng :

1.) Phú bích Phương, Mộc Lâm, hai tướng lãnh ba ngàn binh mã, đều đội ngà khô, mang bạch giáp, cầm cờ trắng vào phá trận hướng Đông. Bởi màu trắng thuộc kim, khắc màu xanh thuộc mộc.

2.) Tả Hồ, Hồ Qui, hai người dẫn ba ngàn binh, đội thiết khôi, mặc thiết giáp, cầm cờ đen, vào phá trận phía Nam, màu đen khắc màu hồng, gọi là thủy khắc hỏa. »

3.) Trịnh cửu Châu, Tả Long, hai tướng dẫn ba ngàn binh đội hồng khôi, mặc hồng giáp, cầm cờ đỏ vào phá trận phía Tây, ấy là hỏa khắc kim, vì màu đỏ khắc màu trắng.

4.) Từ văn Lượng, Trương Giác, hai tướng dẫn ba ngàn binh, đội kim khôi, mặc kim giáp, phất cờ vàng, vào phá trận Bắc môn ; bởi màu vàng khắc màu đen, gọi là thổ khắc thủy. »

5.) Cam Ninh, Hồng Cầm, hai tướng dẫn ba ngàn binh, đội thanh khôi, mặc thanh giáp, phất cờ xanh, vào phá trận trung ương ; dùng màu xanh phá màu vàng, gọi là mộc khắc thổ. » Sau rồi kêu Sĩ cầm Bình mà truyền rằng : « Quận Chúa đem bốn con đòi, vào trận trung ương mà đánh với yêu đạo, và chia bốn nàng ấy, mỗi nàng một cửa mà tiếp với các tướng. »

Tiều quân sư lại dặn chúng tướng rằng : « Các tướng quân vào cửa trận nào, thì đồn binh lại trận đó, chẳng khá vô trung ương ; chờ Quận chúa trừ yêu đạo rồi, sẽ xông vào giữa một lượt, đều thấy phép là cũng đừng sợ, vì có Quận chúa trị xong. Còn Ngươn soái cũng đợi chừng ngày ấy sẽ dẫn Trương Bảo, Thụ Côn và tam quân lướt vào ứng tiếp. Quyết đánh một trận cho toàn thắng mà ban sư. » Các tướng vâng lệnh lui hết.

Còn Sĩ cầm Bình đứng ngoài, chờ các tướng ra rồi, liền vào quì lạy Ngươn soái mà tâu rằng : « Gia ngi

trốn chúa đầu Phiên, tội đáng tru lục. Xin Ngươn soái và Quân sư lấy lòng trời đất, mở lượng hải hà, cho tôi phá trận mà chuộc tội gia nghiêm. Nếu phá chẳng được thì tôi chết đã đành, bằng phá được rồi, chắc gia nghiêm bị bắt. Như ngươn soái và Quân sư hứa chắc, sẽ xin tội cho gia nghiêm khỏi chết, thì tôi nguyện thế tử cho cha. Bằng Nguyên soái và Quân sư cứ giữ luật mà làm, không dung chế được, thì tôi xin đứng đầu dưới trướng bây giờ. Tuy không được chữ trung, cũng chẳng mất chữ hiếu, chớ như tôi phá trận cho đến đời gia nghiêm bị bắt mà chết, thiệt tôi chẳng đành lòng. » Nói rồi và lạy và khóc. Tiều quân sư khen rằng : « Quận chúa biết dụng kinh dụng quyền, thiệt toàn trung toàn hiếu ! Chuyện này tôi đứng lãnh cho, nếu mà Phiên tặc nó chưa giết lệnh tôn, thì khi phá trận rồi tôi sẽ rước về trong ải, bao nhiêu tội trước tôi sẽ bảo tấu, chắc khỏi gia hình. Xin Quận chúa đừng phiên nào làm chi, hãy phá trận lập công mà cứu cha cứu chúa. » Sứ cầm Bình nghe nói như vậy liền lạy tạ ra đi, tưởng chắc là cha khỏi chết.

Còn Lý ngươn soái hỏi Tiều tử Thế rằng : « Quân sư hứa với Cầm Bình như vậy thiệt là thất luật, vì tội phản quốc thì quân không công chi mà trừ được, sao dám chắc ý mà chịu bảo tấu cho Sứ hồng Cơ ? » Tiều quân sư cười rằng : « Bởi anh không rõ, chớ tôi đã coi quẻ rồi, nếu phá trận xong, thì Sứ hồng Cơ bị Phiên giết, còn sống đâu mà về kinh. Bởi biết trước như vậy, mới chịu phước cho rồi, đừng Cầm Bình ra công phá trận, chớ tôi mà sửa luật được hay sao ? » Lý ngươn soái nghe nói rất mừng, rồi để một mình quân sư thủ thành, còn mình thì dẫn Trương Bảo, Thụ Côn đồng đem binh đi ứng tiếp.

Nói về Sứ cầm Bình cùng bốn con thế nữ và mười vị anh hùng dẫn binh vào các cửa. Cửa ải Toán là đại tướng bên Phiên, thấy mười vị anh hùng phá trận nhằm phép, song

là một đều là ai phá cửa nào thì ở thủ cửa này, không áp vào trung ương.

Nói về Phi Phi đạo nhơn đứng trên pháp đài thấy vậy thì nghĩ rằng : « Chuyện này không phải như trước, chắc có người cầm cốt chẳng sai. » Tức thì niệm chú, trời đất tối tăm, gió bụi như hết ; thần rên quĩ khóc, đá chạy cát bay. Binh tướng bên Phiên đồng hét lớn rằng : « Tướng Minh hàng đầu cho mau ! Nếu trễ nãi thì chết hết ! » Nói rập một tiếng vang trời như vậy. Khi ấy Sử cầm Bình giục ngựa đến pháp đài, hét lên một tiếng, trời tỏ rạng như thường, gió bụi không bay nữa. Binh tướng bên Minh mừng rỡ mười phần, cứ thủ trận như cũ. Đoạn Sử cầm Bình chỉ Phi Phi mà nói lớn rằng : « Người dùng phép là mà dọa người phạm tục ! Có biết tiên cô đây chăng ? » Phi Phi đạo nhơn xem thấy một người đạo cô, lại nghe nói như vậy, thì giựt mình nghĩ thầm rằng : « Chắc nàng này không phải tầm thường, nên phá phép ta mau lắm. » Coi lại cho kỹ thì nàng ấy đội mào đuôi cá, mặc áo bát quái trắng, lưng nịt dây vàng, mình cỡi ngựa hồng, tay cầm gươm báu, dung nhan xinh tốt như tiên. Phi Phi đạo nhơn nghĩ thầm rằng : « Minh bắt sống nàng này về phòng, dầu có chết cũng không tiếc mạng. » Nghĩ rồi lấy cờ Lạc hồn đưa ngay mặt Cầm Bình cũng không biết mấy cái, binh tướng các trận cũng dùng mình, gần sa xuống ngựa ! Sử cầm Bình nạt rằng : « Khen cho người múa búa trước cửa Lỗ Ban, muốn thâu hồn các tướng ! » Nói rồi lấy trái châu Định hồn trong túi đưa lên, hào quang chiếu sáng lòe, các tướng tỉnh hồn như cũ. Phi Phi đạo nhơn nổi giận, hét lớn rằng : « Nếu ta không bắt con này mà bằm to bằm nhỏ, thì không phải làm người. » Nói rồi nhảy xuống pháp đài chém đại. Sử cầm Bình cưỡi và hét lên một tiếng, cây gươm đã rớt xuống đất, rồi hăm rằng : « Nếu ta để người sống thì không phải tiên cô ! » Phi Phi đạo nhơn thất sắc, chỉ trên mây niệm chú, tức thì gió bụi tối trời. Sử cầm Bình cười rằng : « Yêu đạo hết phép rồi, nên làm túng như vậy ! » Nói rồi chỉ và hét lên một

tiếng, sấm nổ vang tai, gió lộng trời thanh. Năm tướng bị mê trận trước, nghe tiếng sấm cũng giựt mình, đều tỉnh hồn như cũ. Phi Phi đạo nhọn tính thế cự không lại, lo phương trốn cho êm. Sứ cầm Bình biết ý nói trước rằng : « Người muốn trốn mà trốn sao khỏi, bởi thời đã hết rồi ! » Nói dứt lời liền niệm chú lâm đàm, trời sét một tiếng, đánh Phi Phi nhào hót. Sứ cầm Bình nhảy xuống lấy đầu.

Các tướng thấy Sứ cầm Bình chém yên đạo rồi, cùng nhau đều mừng rỡ. Năm tướng mới tỉnh cùng hiệp với các tướng phá nát vòng binh, giết không biết bao nhiêu mà kể ; máu tuông như nước nổi, thấy chất tợ gò cao. Phó soái Cửu ân Toán thấy quân sư tử trận, liền chạy ra ngoài, rồi gặp Tướng Báo kéo binh tới, hét lên một tiếng, đập Cửu ân Toán một giãn chết ngay ! Lý nguyên soái kéo binh vào nữa.

Nói về Mê hoa Thanh ở trong dinh nghe pháo nổ binh ỏ, thì biết Nam trao phá trận, song chưa biết thắng bại thế nào, xảy thấy quân vào báo rằng : « Quân sư và Cửu phó soái tử trận rồi, các tướng cạnh chết vô số ! Các tướng Minh kéo đến phá dinh, xin Bệ hạ chạy vô cho mau kéo khốn. » Mê hoa Thanh nghe nói hãi kinh, ngã lăn chết giắc. Lưu Cần, Sứ hồng Cơ, Hoa Cầu cũng điển hồn. Các tướng Phiên đồ thuốc và kêu Lang chúa tỉnh dậy. Mê hoa Thanh thở ra than rằng : « Trăm hao binh tổn tướng, mặt mũi nào mà về nước cho chúng cười, thà tự vận cũng còn khí khái. » Nói rồi rút gươm ra, Tát nha Xa nắm tay can rằng : « Chúa công đừng liêu mình, việc thắng bại là thường sự, tuy quốc sư đã tử trận, song còn có chúng tôi, bề nào cũng bảo giá về nước, sẽ lo việc báo cừu. »

(Xem tiếp tập 9)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XÃ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

SAIGON

Điện thoại : 20.678

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Hồi thứ ba mươi ba

*Minh tướng phá tan ác trận,
Phiên-vương nạp biều hàng đầu.*

Xây thấy binh tướng Minh kéo vào dinh, Tát nha Xa phò Lang chúa lầu thoát. Lưu Cần, Sử hồng Cơ, và Lưu Bưu chạy theo sau. Sở nguyên soái đuổi tới, hét lớn lên rằng : « Lưu tặc tử chạy đâu cho khỏi. » Nói rồi hốt nhiên il hiệp, đâm Lưu Bưu một giáo chết tươi. (Báo tiền cừu đã dặng,) Tát nha Xa nổi xung đón lại cự chiến. Còn Lưu Cần thấy con nuôi bị chết đâm, đau lòng như cắt, và khóc và chạy theo Mễ hoa Thanh.

Còn Sở phó soái đương đánh với Tát nha Xa, liền lên rút gươm phóng trên mặt nó. Tát nha Xa, trảng một cái, mũi gươm trúng nhằm chũ vai, thất kinh bại tẩu. Lý nguyên soái giục ngựa tiếp theo, vớt Tát nha Xa một siêu đứt làm hai đoạn. Sở phó soái mừng quá nói rằng : « Vậy thì hiệp bĩu rồi theo, giết chúng nó cho tuyệt. » Lý nguyên soái lắc đầu nói rằng : « Binh lính tội chi mà sát phạt cho lắm ? » Nói rồi kêu rằng : « Các binh Phiên nghe cho rõ : Bởi Lang chúa người nghe lời sàm nịnh, dấy việc can qua, nay yêu đạo chết rồi, trận đồ rã hết, Phiên vương cũng bị bắt bây giờ. Các người không tội chi, ta chẳng nỡ giết, muốn hàng đầu

thì đứng lại một bên, bằng chạy thì uổng mạng. » Binh Phiên nghe nói, chịu hàng đầu hết phần nữa, quãng khi giới quì xuống hơn ba muôn, còn bao nhiêu chạy theo Mễ hoa Thanh. Lý nguyên soái minh kim thâu binh về ai.

Tiêu quân sư nghinh tiếp cười rằng : « Mừng cho nguyên soái thắng trận, lo việc ban sư. » Lý nguyên soái và các tướng đều hôn hờ, có một mình Sử cầm Binh buồn lắm. Lý nguyên soái khuyên rằng : « Quận chúa phiên muốn làm chi, nay lập công cao, đủ trừ tội nặng. Chừng lĩnh tôn đến đây, bốn soái sẽ kiếm cơ tha tội mà đền ơn. » Sử cầm Binh vui lòng lạy tạ, rồi đem bốn thể nữ ra đình. Còn Lý nguyên soái ghi công cho các tướng, về dọn tiệc khao binh.

Nói về Mễ hoa Thanh hao binh hết hai phần, còn có một mớ, mới điếm tướng lại cũng mất hết nhiều, như : Điều Long, Ngạc Hồ, Tát nha Xa, Lý thiên Càn, Trương bác Bá, vân vân. Sử Quì là con Sử hồng Cơ cũng khiếm diện nữa ! Sử hồng Cơ khóc Sử Quì, Lưu Càn kể Lưu Bưu, Hoa Cầu động lòng cũng rơi lụy. Mễ hoa Thanh nghe khóc rập và kể lẽ lời thôi, liền nổi nóng hét rằng : « Trẫm tức vì chẳng nghe lời Lâm thừa tướng, mới làm kể các người, đến nỗi hao binh tổn tướng, giá gì một đứa con nuôi, và một thằng tàn tật, mà khóc kể rầy tai, nói vậy các binh tướng của trẫm là đồ vô dụng lắm sao, nên không nhắc tới ? Các người phải đi cho khuất mắt, đừng có chọc giận trẫm mà khốn giờ. » Ba người nghe nói hồ người, ra chỗ vắng rút gươm đâm họng. (Bề nào trước sau cũng chết, nên truyện « Du long hí phụng » xử trước cũng xong).

Còn Mễ hoa Thanh đồn binh tại Phi nhạn cốc, ngồi sầu thăm dầu dầu. Thừa tướng Lâu Anh tâu rằng : « Bệ hạ hãy xét lại, thiệt không lòng chiếm đoạt Trung huê, nay ra có sự như vậy, là cũng bởi tại ba đứa phân thân muốn lập kể báo cừu riêng, nên nói vô nhiều thứ ; còn Tát nha Xa cũng ỷ mạnh tham công. Phi Phi lại khoe tài cậy phép,

nay hai người ấy đã thắc, Bệ hạ cũng nên truyền trối ba
đứa phần tặc, đem nạp cho Lý Quang mà chịu hàng, ắt
hai nước giao hòa như cũ. Nếu Bệ hạ muốn chinh chiến
nữa, thì ngày nào cho dứt can qua ; như chẳng biết ăn
năn, càng hao binh tổn tướng. » Mễ hoa Thanh phán rằng :
« Khi trước trăm chẳng nghe lời thừa tướng can gián,
mới thất lợi như vậy, lẽ nào nay chẳng biết ăn năn, lại
cãi lời sao phải. Y theo khanh tấu, bắt ba tên phần tặc
cho mau. » Quân Phiên vâng chỉ, đi kiếm một hồi, về báo
rằng : « Lưu Cẩn, Sử hồng Cơ và Hoa Cầu không biết ba
người tự vận hồi nào, thấy còn nằm ngoài bụi. » Thừa tướng
Lâu Anh đi khấn, thiết quả như lời ; truyền cắt ba đầu,
đựng vào một giỏ, viết hàng thư xong xă, chờ ngày mai đem
nạp ả Minh.

Rạng ngày, Lý nguơn soái diêm binh, quyết đi đánh nữa.
Tiêu quân sư cười rằng : « Nguơn soái còn chính phạt làm
chí, hãy sai người thám thính, vì tôi kể chắc, giờ ngọ này
có dâng hàng thư. » Lý nguơn soái nói : « Quân sư bàn
luận như thần, song e chúng nó hay làm quỷ. Nếu đề lâu
sợ Mễ hoa Thanh về nước rồi kéo binh qua nữa, chắc là
không dứt can qua. Chi bằng tính ra tay trước. Nay quân
sư đã bàn như vậy, bõn soái đợi quá giờ ngọ, mà nếu tướng
Phiên không nạp hàng thư thì sẽ kéo binh truy nã. Ấy là :
Đánh cờ thì chiếu tướng, dẹp giặc phải bắt vua ; thà bắt
dặng mà tẩu về, thì nó mới chịu phục. » Đến giờ ngọ, xăy
thấy quân vào báo rằng : « Có thừa tướng Lâu Anh xin vào
ra mắt, và vâng lệnh Lang chúa, đem nạp ba thủ cấp phần
thần và dâng hàng thư. »

Hồi thứ ba mươi bốn

*Vâng lệnh chúa, Lâu-Anh nạp hàng,
Thấy đầu cha, Cầm-Bình chết giấc.*

Lý nguyên soái mừng rỡ, truyền cho Phiên sứ vào thành. Lâu Anh quì dưới trướng thưa rằng : « Tôi là Lâu Anh làm thừa tướng nước Phiên, xin nạp hàng thơ cho nguyên soái. Tiểu bang không lòng xâm loạn, bởi Lưu Cảo, Sử hồng Cơ và Hoa Cầu làm phản không nên việc, qua bị nạn bên nước tôi, lại muốn báo cứu tư, giục lòng Lang chúa ; chúa tôi làm kể chúng nó, lại thêm Phi Phi đạo nhọn nói vô, nên sanh ra sự lỗi ; nay mới biết Thiên tử phước lớn, nguyên soái tài cao, chúa tôi tồn tướng hao binh ăn năn không kịp. Bây giờ ba tên phản thần đã tự vận, chúa tôi truyền lấy ba thủ cấp ấy đem nạp theo hàng thơ, xin nguyên soái rộng dung thứ tội cả nước tôi đều mang ơn. » Nói rồi lay mái. Lý nguyên soái giả giận vỗ ghế nạt rằng : « Chúa người muốn phản đã lâu, nên vắng cống sứ. Thiên tử bỏ qua chẳng vấn tội chúa người, mà chúa người còn cả gan xâm loạn, muốn lấy Trung huê. Nay thất cơ mới làm kể thói binh như vậy, bọn soái không biết hay sao ? » Lâu Anh thấy Lý Quăng hành hung, hồn vía bay mất, cứ lay và năn nỉ hoài.

Khi ấy Sở phó soái, Tiêu quân sư cố ý khuyển giải một hồi. Lý nguyên soái cũng chưa chịu. Lâu Anh thưa rằng : « Nếu nguyên soái rộng lượng cho nạp hàng, thì nước tôi thường năm cống sứ. Bằng không thì tiểu quốc phải lụy tới muôn dân. » Nói rồi lay nữa. Lý nguyên soái, bớt giận nói rằng : « Thôi, người đã cầu khẩn hết lòng và phó soái quân sư giải khuyển nhiều tiếng, vậy thì hãy dâng ba thủ cấp, bọn soái xem rõ ràng rồi sẽ thương nghị. » Lâu Anh y lời dâng ba thủ cấp. Lý Quăng xem rõ rồi nói rằng : « Thôi, người về tâu với Lang chúa sắm lễ cống sứ cho mau, nếu trễ nãi ta cất binh qua Đại giang đập nước người thành bình địa. » Lâu Anh mừng rỡ lay tạ lui về.

Còn Lý ngưon soái sai quân ra sau cửa dinh mời Sử cầm Bình đến mà than rằng : « Thừa tướng Phiên qua nạp hàng thơ cho bốn soái nói sự rủi ro như vậy : lĩnh tôn, Lưu Cần và Hoa Cầu đều tự vận nên Lang chúa lấy ba thủ cấp đem nạp mà cầu hòa. Vậy bốn soái không phải là thất ngôn, bởi số trời đã định nên mời quân chúa cho thấy mặt cha. Cũng bởi hiểu tâm mới dạng như vậy chẳng nên thâm thiốt làm chi, vì tự vận nhẹ hơn xử trăm. » Nói rồi truyền quân đề ba thủ cấp trên bàn. Sử cầm Bình nghe nói chết điếng, lại ôm đầu cha và kêu một tiếng cha ôi ! Tức thì ngã xuống chết giắc. Các tướng hải kinh, song không lẽ lại đỡ. Từ văn Lượng nóng ruột quá lại xốc Cầm Bình dậy, đỡ ngồi trong lòng, cứ kêu quân chúa tỉnh lại. Ai nấy tức cười nôn ruột. Thương Cầm Bình chừng nào cười Văn Lượng chừng nấy. Từ văn Lượng sợ Cầm Bình chết cứ việc kêu hoài kêu đến đổi thất thanh cũng không thấy tỉnh, ngồi rưng rưng nước mắt kẻ miệng bên tai kêu hoài, tai nấy rồi đổi qua tai khác. Bốn con đòi chạy tới đứng trước mặt mà nhìn. (Chớ còn lỗ tai nào ở đầu mà kêu nữa ! !) Từ văn Lượng kêu gàn lặc tiếng, Sử cầm Bình mới tỉnh lần, nhắm con mắt mà khóc kể rằng : « Cha ôi ! thiệt là con bại cha đó ! » Các tướng, ngưon soái và quân sư thấy Cầm Bình tỉnh lại, ai nấy đồng giải khuyên... Sử cầm Bình tỉnh lần, biết mình ngồi dựa một người sau lưng, ngỡ là bốn con tử tất, đến khi mở con mắt, ngó thấy bốn con ấy đứng trước mặt mình, lấy làm lạ, ngó ngoái lại mới biết là Từ văn Lượng (Phải chi thiếu một đũa, chắc là Từ văn Lượng dạng đỡ lưng hoài). Sử cầm Bình mắc cỡ quá chừng, nhảy một cái cách hơn tám thước ! Từ văn Lượng ngồi sau lưng sút tay té ngựa, ai nấy đều bụng miệng cười thắm. Từ văn Lượng hồ ngưoi chờ dậy đi xuôi một nước.

Còn Sử cầm Bình đem đầu cha để trên bàn, rồi rút gươm nuồn tự vận. (Phải còn Từ văn Lượng ở đó chắc nhảy

lại giết giuom) Bốn con tĩ tất, đưa thì nắm tay, đưa thì
gõ cây guom. Nguơn soái, quân sư và các tướng đồng
khuyên giải, Sữ cầm Bình cũng quyết liều mình, nhờ có
bốn con đòi kéo lại, nếu không chắc cũng đập đầu. Sữ
cầm Bình cứ khóc mãi, bốn con đòi khuyên rằng : « Quận
chúa ôi ! y như lời thầy dặn, thì nay cổ còn ở trong am
phải lo phụng dưỡng. Nếu quận chúa liều mình, ấy là cãi
lời thầy, lại bỏ cổ nữa, e mang tội bất hiếu chăng ? Vả
lại quận chúa có công phá trận, sau tâu với Thiên tử
xin chôn ông theo mộ tổ tiên, như vậy đã vẹn chữ trung
lại toàn chữ hiếu. Nếu liều thân thì việc ấy cậy ai ? »
(Cây Tử văn Lượng cũng đứng !) Lý nguơn soái nói tiếp
rằng : « Bốn nàng luận phải lắm ! Như tội phản thần, tru
di tới cừu tộc, nay quận chúa có công phá trận, đề ban
sư bốn soái sẽ tâu với Thiên tử, xin cho chôn linh hồn
theo mộ ông bà. Nếu quận chúa liều mình e Bệ hạ thấy
quận chúa mất rồi, sợ gia hình tới linh tổ mẫu. Xin quận
chúa suy xét phải chăng ? Nếu bằng lòng thì bốn soái sai
quân qua dinh Phiên, kiếm thầy linh hồn đem về, may
với thủ cấp cho liền mà tâu liệm, đợi ban sư sẽ chôn về
Kinh. » Sữ cầm Bình nghe nói như vậy mới an lòng
không tính bề liều mạng nữa. Lý nguơn soái truyền quân
kiếm thầy tâu liệm xong xă. Sữ cầm Bình cũng quảy đồ
tang. Các tướng vị tỉnh cũng đi điều đi tế, nhất là Tử
văn Lượng thì làm đủ lễ hơn mọi người ; chỉ còn thiếu
một điều đồ chể. Sữ cầm Bình thấy vậy cũng thương.
(Thương cũng đáng).

Còn Tử văn Lượng cậy Sở phó soái nói giùm với Lý
nguơn soái, chừng ban sư, sẽ tâu giúp cho xong việc
nhơn duyên. Lý nguơn soái cũng hứa chắc chắn. Từ đây
ngày ngày đều ăn tiệc luôn luôn, đợi Mễ hoa Thanh qua
dâng lễ cống, lại viết sớ về tâu trước cho vua hay.

Hồi thứ ba mươi lăm

*Phiên-vương dâng lễ, Ngươn-soái lui binh,
Thánh-chúa sắc phong, anh-hùng lên chức.*

Đến ngày mồng một tháng mười, quân vào báo rằng : « Phiên vương xin vào nạp lễ cống. » Lý nguyên soái dẫn các tướng ra tiếp nghinh, nói rằng : « Bẩm soái chào Lang chúa. » Mễ hoa Thanh bái và thưa rằng : « Tiều vương là tôi phạm tội, nhờ công nguyên soái tiếp nghinh. » Nói rồi muốn lạy. Lý nguyên soái can rằng : « Tuy Quân hầu phạm tội mắc lòng, song cũng làm vua một nước, lễ nào quí gối làm chi? » Nói rồi mời vào thành. Các quan Phiên đều ra mắt Lý nguyên soái, Lý nguyên soái đáp lễ đủ đều. Mễ hoa Thanh nói việc xin lỗi, đoạn dâng lễ cống và văn biểu hàng đầu, lại có bạc vàng khao binh đẳng khác. Lý nguyên soái thân các lễ, truyền dọn yến đãi đẳng, khuyên lơn và an ủi vài lời. Mãn tiệc chúa lồi đồng giả từ. Lý nguyên soái giao các binh Phiên hàng đầu và mấy nàng thế nữ của công chúa Phi Vân, cho Mễ hoa Thanh đem về nước.

Cách ít ngày Lý nguyên soái ban sư, Hàng tuần phủ và các quan đưa đón. Sĩ cầm Bình phó linh cửu theo sau. Còn Lý nguyên soái truyền quân giữ gìn thủ cấp Lưu Cẩn, Hoa Cầu cho kỹ lưỡng. Đi dọc đường, Hồng Cầm gặp hai đứa cừu nhơn là Diêu Thị với Phi Ngũ đương ngồi trong kiệu. Hồng Cầm chạy lại hỏi lớn rằng : « Phi Ngũ, người còn nhớ mặt ta chăng, đồ chạy đầu cho khỏi. » Nói rồi nắm cổ kéo ra. Diêu Thị quên Hồng Cầm, ngỡ là đứa giết đồ, liền mắng rằng : « Người thiệt lớn mặt, dám ăn cướp ban ngày. » Nói chưa dứt lời, bị Hồng Cầm nắm đầu nĩa, cặp nách hai vợ chồng Phi Ngũ, chạy về thuật chuyện với ngươn soái, vân vân. Lý nguyên soái truyền đóng trại, hỏi hai vợ chồng Phi Ngũ rằng : « Vợ chồng bây giờ giết Hồng phư nhơn và ban Hồng tiều thơ làm sao, phải khai cho thiệt. » Ban đầu

hai đứa còn chối, Lý nguơn soái truyền vả miệng, tưng phả khai ngay... Lý nguơn soái truyền xử trăm đủ cặp. Vậy mới biết lười trời minh mông, tuy thừa mà chẳng lọt.

Cách ít ngày, ban sư gần tới để đô, vua Chánh Đức hay tin bèn khiến hai vị Thừa tướng là Trịnh Phong và Phạm kỳ Loan ra đón ngoài mười dặm mà nghinh tiếp. Lý nguơn soái nghe quân báo, liền xuống ngựa đi với các tướng đồng đến trường đình, trước hỏi thăm vua, sau tạ ơn hai vị Thừa tướng mà nói rằng : « Tôi có tài đức chỉ làm cho nhọc sức hai ngài đón rước. » Phạm kỳ Loan và Trịnh Phong đáp : « Ấy là lễ trọng đãi công thân, xưa nay có lệ, huống chi vàng chỉ đi tiếp nghinh. Vậy thì nguơn soái và các tướng hãy đóng trại nghỉ ngơi, đợi hai tời tàu lại rồi có chỉ đòi sẽ ra mắt. » Nói rồi từ giả lui về.

Rạng ngày vua Chánh Đức lâm triều, cho đòi Lý nguơn soái và các tướng vào chầu. Lý nguơn soái vào trước tàu hết các việc và dâng hàng thơ với lễ cống. Các tướng cũng đều ra mắt. Vua Chánh Đức truyền chỉ dâng bộ công lao, xem rồi phán rằng : « Lý Quăng hai mươi tuổi, có tài làm nguơn soái, cầm binh thắng trận, lại lấy đăng thủ cấp phả thần, nay trăm phong làm Anh vũ vương, con cháu nối đời hưởng lộc ; lại phong cho mẹ làm Thái vương phi, vợ làm Vương phi, truy tặng cho cha cũng vương tước ; ngoài ra thưởng một ngàn lượng vàng, một trăm cây gấm. Thôi, giao ấn nguyên soái cất vào kho, còn gươm thượng phương mang hoài như cũ ; nếu gặp gian thần nghịch tử, đăng phép chém trước tàu sau. Sở Văn làm phó soái, có công giết tướng cũng nhiều, trăm gia phong làm Trung tông vương, con cháu nối đời hưởng lộc ; phong mẹ làm Thái vương phi, truy tặng cha làm Vương tước. Còn vợ phong làm Vương phi, lại ban sổ và bằng sắc tạc chữ son, ghi công cứu giá khi trước. Tiêu tử Thế mưu cao kế nhiệm, chước quĩ mưu thần, thắng nhiều trận cũng nhờ công điều độ, Trăm gia phong làm Hộ quốc công quân sư, ăn lộc theo Vương tước. Trăm ban chỉ cất dinh gần đền, đăng

bàn việc kiết hung cho tiện. Tang Đại có tài đáng thưởng, thấy sắc chẳng mê, lập công cao nên tiếng cả, trăm phong làm Định quốc công. Từ văn Lượng gia phong làm Anh quốc công. Trương Giác có công cứu hai tướng, phong làm Trấn quốc công, sau có vợ cũng làm nhứt phẩm, và cho một đứa con thế chức. Các tướng nào đã phong chức công cũng vậy. Các vị vương công đều dâng thưởng năm chục cây hàng giề và năm chục lượng vàng. Văn bích Nhơn, Lạc Chiêu, Hồng Cầm, Phú bích Phương, Tướng Báo đều phong chức Liệt hầu. Mộc Lâm, Hồ Qui, Tả Long, Tả Hồ, Cam Ninh, Trịnh cứu Châu, Thụ Côn đều gia phong Nhứt phẩm Đại tướng quân, con cháu nối đời thế chức, cha mẹ và vợ đều phong chức Nhứt phẩm như mình. Còn Quảng Minh phong chức Bảo quốc thiền sư. Đồng cho mỗi vị trăm lượng vàng và mười cây hàng giề. » Mấy anh em đều tạ ơn.

Đoạn vua Chánh Đức truyền quan Binh bộ xuất năm ngàn lượng bạc chia cho quân lính, còn các tướng cạnh đều dâng gia phong một cấp luôn luôn; rồi truyền đem ba thủ cấp phần thần bêu lên mà răn loài bội chúa. Khi ấy Lý Quảng liền quì tâu rằng : « Cúi xin bệ hạ nhậm lời tâu. » Vua Chánh Đức phân hỏi « Khanh muốn tâu việc chi ? » Lý Quảng tâu rằng : « Sứ cầm Bình là con gái Sứ hồng Cờ, trước khi chưa phá trận có năn nỉ nhiều phen, cậy tôi bảo tâu mà xin tôi cho cha. Lúc ấy tôi đương dụng Cầm Bình phá trận, nên phải hứa cho xuôi. Đến khi phá trận rồi, Sứ hồng Cờ sợ hành hình nên tự vận. Sứ bên Phiên đem thủ cấp qua nạp, Sứ cầm Bình xem thấy thâm thiết, muốn liều mình; song tôi chẳng nỡ lòng, đã nhiều phen khuyên giải, lại trộm xét lòng bệ hạ hơn từ như trời đất, nên tôi có hứa về triều sẽ tâu. Bởi vậy nên tôi đã tư lịnh cho Cầm Bình liệm thầy Hồng Cờ vào quan tài, điệu về kinh hầu chỉ. Nay tôi cúi xin Bệ hạ xét công Sứ cầm Bình giúp nước mà rộng dung cho nàng toàn hiếu toàn trung, cho phép nàng chôn cha theo mã tổ phụ, và tha bà nội là Lưu thị khỏi tội tru di. Vả lại Lưu thị chẳng có lòng phản nghịch,

khí còn ở Hàng châu, Sử hồng Cơ có sai người về rước mẹ. Lưu thị hỏi ra duyên cớ thì giận lắm mắng với Hồng Cơ một hồi, nhiếc rằng: Nghịch lử, phản thần, vong ân, phụ quốc! Rồi đi tự ái, nhờ thế nữ cứu sống lại, tức mình vào chùa Hàng châu, tu theo các vãi. Xin bệ hạ rộng lượng thứ tha.» Vua Chánh Đức nghe rõ phán rằng: «Cứ theo lời khanh tâu, thì Sử hồng Cơ thật là đại nghịch, song mẹ nó biết ơn biết nghĩa, còn con nó vẹn thảo vẹn ngay, thật đáng khen lắm! Vậy trẫm tha Lưu thị khỏi họa. Còn Sử hồng Cơ tội nặng quá chừng, nếu cứ theo luật thì không phép giảm nặng, song nghĩ công lao của con nó, nên trẫm cho chôn theo mã ông bà. Chẳng hay Sử cầm Bình bây giờ ở đâu? Khanh hãy đòi vào ra mắt.» Lý Quăng vàng lệnh, ra ngoài thuật chuyện với Cầm Bình. Cầm Bình mừng rỡ mười phần, liền vào điện lạy và tung hô, xưng rằng: «Tội nữ Sử cầm Bình kiến giá.» Rồi lạy tạ ơn thế cho bà, cho cha. Vua Chánh Đức thấy Cầm Bình ăn mặc theo đạo cô, mà dung nhan xinh tốt, trong dạ khen thầm. Sử cầm Bình tâu rằng: «Cha tôi phạm luật triều đình, lẽ thì kéo ngay trị tội. Nay nhờ ơn bệ hạ ân xá, tôi dầu nát thân ra tro bụi, đền cũng chưa đủ ơn trời. Song trộm xét theo luật triều đình không lẽ đổi đời, tôi dám cầu may cho khỏi. Tuy nhờ ơn thánh chúa dung thứ, lại e không có gương trước mà ngăn cấm kẻ sau. Cúi xin bệ hạ cho tôi thế tội gia nghiêm, y luật điều hình phòng răn người khác.»

Hồi thứ ba mươi sáu

Sử-cầm-Bình nhờ ơn kết tóc.

Vân-bích-Nhơn làm kế thữ em.

Vua Chánh Đức nghe tâu khen thầm rằng: «Không dè cha dữ nặng con hiền, thật là cây đắng sanh trái ngọt!» Nghĩ rồi phán rằng: «Cha thì tội nặng, con lại công cao, lẽ nào bắt con hiền, thế tội cho cha dữ! Nếu thưởng phạt chẳng

công, thì người không phục, lấy chỉ làm gương trước, mà
trị kẻ sau, cứ việc trung quân ái quốc, thì cũng đủ mà
chuộc tội cho cha người. Nay trăm phong người làm chức
Trung hiền bá, đừng kẻ sau xem đó làm gương. » Sứ cầm
Bình mừng rỡ tạ ơn. Lý Quảng tâu rằng : « Tôi còn xin một
việc nữa. Nguyên Anh quốc công Từ văn Lượng buổi trước
là tù tã tại Hàng châu, ở một xóm với tôi, sau bị tể sông biệt
tích. Lúc Sứ cầm Bình gần dẹp lời dài, Từ văn Lượng ở
trên mây sa xuống, thí võ với Cầm Bình bắt được nàng trên
tay, rồi kẻ cháy lời dài, liền rước nàng về núi. Từ văn Lượng
khi té xuống sông, nhờ Lữ tiên ông cứu về dạy võ, lại nói
sau kết tóc nhơn duyên với Cầm Bình. Bởi có ấy nên Từ văn
Lượng giữ theo lời thầy không chịu cưới vợ. Tôi xét lại gửi
traí không lẽ trao tay, mà Từ văn Lượng ôm Cầm Bình trên
tay, thì chẳng khác chi vợ chồng. Vả Lữ tiên ông có dặn
như vậy, xin bệ hạ ban ơn gả Cầm Bình cho Văn Lượng thì
thuận theo phong hóa, chẳng phụ tất thành. » Vua Chánh
Đức phán rằng : « Nếu khanh không tâu thì trăm không hay
việc lời dài như vậy. Chẳng luận tiên sư có dặn cũng không,
phàm con gái đồng trinh bị trai động đến mình, không lẽ còn
gả cho ai nữa. Huống chi Từ văn Lượng có lòng chờ đợi,
trăm cũng khá khen, vậy thì trăm làm mai gả Sứ cầm Bình
cho Từ văn Lượng, phong làm Anh quốc phu nhơn ; hãy tuân
thi cho chỉ trăm. »

Từ văn Lượng nghe phán mừng rỡ vô cùng, các anh em
cũng mừng giùm nữa. Có một mình Sứ cầm Bình hổ người
giận Lý Quảng hay bày nhiều chuyện liền khóc mà tâu rằng :
« Tôi là con kẻ có tội, lẽ nào dám sánh với Anh quốc công !
Xin cho tôi nuôi dưỡng bà nội tôi đến mãn phần, tôi sẽ về
núi. Xin bệ hạ y tấu, tôi cảm đức đời đời. » Vua Chánh Đức
không đẹp, liền phán rằng : « Người tuổi nhỏ mà quyết chí
tu hành, lấy làm trái lẽ lắm ! Lại dám cãi chỉ trăm, không
sợ tội hay sao ? Đáng lẽ cứ luật nghịch chỉ mà xử, song trăm
xét lại : người còn thơ ấu, chưa hiểu luật triều đình ; nên bỏ

qua không chấp. Nếu còn nghịch chữ nữa, thì định tội như cha ngươi. Ví bằng muốn nuôi bà nội ngươi, thì rước về cũng được. Vậy mới là trung hiếu lưỡng toàn. Trẫm cho Phạm thừa tướng nuôi Cầm Bình làm nghĩa nữ, và ban năm ngàn lượng bạc, sắm sửa nữ trang. Mấy đứa thê nữ của Cầm Bình cũng cho làm tiên tỉnh Văn Lương. » Sứ cầm Bình tưng phải tạ ơn. Từ văn Lương cũng lạy tạ nữa.

Rồi đó, vua Chánh Đức đòi Sở Văn mà phán rằng : « Tháng trước ngự đệ Ngọc thành vương muốn cái dinh của khanh lắm ! Trẫm muốn cất dinh khác cho khanh ở, chẳng hay khanh bằng lòng nhường nhà cũ của Lưu Cần cho ngự đệ chăng ? » Sở Văn tâu rằng : « Cái thân tôi còn thuộc về Bệ hạ, huống chi là lâu đài, Bệ hạ khiến tôi ở chỗ nào, tôi cũng tuân chỉ. » Vua Chánh Đức phán rằng : « Vậy thì các khanh về nghỉ ngơi, mai trẫm sẽ đãi yến. »

Bãi châu, Phạm kỳ Loan đem Sứ cầm Bình và bốn thê nữ về dinh, sửa soạn năm bộ nữ trang, chọn ngày tốt gả cho Văn Lương. Việc ấy nói tặc cũng đủ. Còn các tướng ai về dinh nấy, thăm gia quyến mừng rỡ muôn phần.

Rạng ngày dự tiệc xong rồi, Sở Văn xin dọn đồ về dinh cựu thừa tướng Trương Thông. Bởi Trương Thông khi trước phạm tội, nên dinh ấy nhập về cửa triều đình, mà cũng ở gần dinh Lý Quảng. Sở Văn báo quan công bộ tu bổ lại xinh tốt hơn xưa. Từ ấy sắp sau, hằng tới lui đàm đạo với Lý Quảng. Ít ngày Hồng thị vương phi sanh đẻ một trai, Lý Quảng cất mừng, anh em đều khánh hạ.

(Xin quý ngài miễn chấp, để kêu đích danh cho dễ hiểu, nếu kêu theo chức phận thì nghe lạ lỗ tai, vì sợ đổi đời khó nhớ.)

Bây giờ nói qua Văn bích Nhơn từ đứng phong hầu, Văn thái phu Nhơn mừng lắm, song thấy con trai vinh hiển chừng nào, thì nhớ con gái lạc loài chừng nấy ! Văn bích Nhơn thấy vậy thưa rằng : « Con có thấy tin, vì mẹ nói Tần Nương có bớt son tại ngón tay út bên tả, hôm trước con dự tiệc,

thấy ngón tay út bên tả của Sở Văn có bớt son, nhìn mặt thiết giống em con lắm ! Con cũng gan đục lòng trong, dò cho ra mối, song còn ngại một điều, nếu quả em con già trai, sao lại cưới vợ, như thiết con gái, sao chồng vợ thuận hòa ? Bởi vậy nên con không dám chắc. » Vân thái phu nhơn nghe nói, mừng rỡ đáp rằng : « Nếu quả bớt son như vậy, chắc là nó già trai. Con hãy dùng kế cho hay, thì chắc dò ra mối. » Vân bích Nhơn vâng lời tính kế.

Bữa sau, Vân bích Nhơn qua dinh Sở Văn. Sở Văn đương ngồi coi sách, ngó thấy Vân bích Nhơn vào, liền đứng dậy nghinh tiếp mời ngồi, rồi hỏi rằng : « Vân huynh có chuyện chi mà đến sớm dữ vậy ? Vì cơ nào, mặt không vui trông hình có vẻ buồn rầu ? » Vân bích Nhơn đã có ý làm bộ sầu thảm, nay thấy Sở Văn hỏi như vậy, thì trúng kế mình, nên làm bộ thối ra mà đáp rằng : « Sở là hiền đệ chưa rõ, ngu huynh có một việc khó xử, nên xin giúp chút kế lành. Bởi thuở nay gia mẫu nhớ xá muội cũng tâm thương, từ ngày ngu huynh đăng phong hầu, gia mẫu lại nhớ xá muội gia bội, đến đôi ăn không ngon, nằm không ngủ, cứ than thở khóc hoài, lại sai ngu huynh đi kiếm tìm choặng. Ngu huynh có thừa lại như vậy : Chuyện em con bạc tin mười mấy năm nay, kiếm hết sức cũng không ra mối, dầu đi cho mòn giày sắt kiếm cũng không ra. Gia mẫu nghe nói mấy lời ấy, nổi giận hét lớn rằng : « Mi biết có vợ, không biết có em, chẳng thương một gốc liền nhánh, đành bỏ trôi sông lạc chợ. » Ngu huynh làm thinh không dám nói nữa. Hồi hôm này gia mẫu cũng nhắc chuyện ấy nữa, ngu huynh cắt nghĩa rằng : « Chuyện em con biệt tin mười mấy năm, chắc đã bỏ mình xứ khác, xin mẹ đừng trông đợi làm chi, đã có con dâu phụng dưỡng cũng như con gái. Nói cùng, có kiếm được em con về đây, cũng phải gả cho người tử tế, không lẽ ở đời với mẹ hoài. » Nói chưa dứt lời, gia mẫu mắng ngu huynh một cặp, rằng : « Mi đành đoạn không chịu kiếm em, sợ đem về mắc sấm đồ nữ trang hao tổn ! » Mắng một buổi cũng chưa

người, đánh năm roi chưa hết giận. Ngu huynh nghĩ là để gia mẫu mắng và đánh cho hả hơi bớt tức, nào hay đâu ngồi khóc nửa đêm, ai ngủ cũng không đặng hết ! Qua canh tư, gia mẫu mới đi nằm, tưởng khóc khuya rồi ngủ, ai dè nóng lạnh năm liều tới rạng đông mới bớt, bây giờ còn ngủ trong phòng. Song xét lại ngu huynh bị rầy oan cũng là tiểu sự, lo một điều gia mẫu nhớ quá mà sanh bệnh. Ta không biết xá muối ở xứ nào mà đi rước về, nếu tìm không đặng, e bệnh một ngày một thêm, chắc là phải khó ! Như gia mẫu có bề nào, thì xá muối tội bất hiếu nặng lời muôn phần ! Vì nếu xá muối còn sống, sao không hỏi thăm quê quán mà về, ví dầu có thác đi nữa, cũng hiện hồn cho thấy chiêm bao, kéo gia mẫu trông đợi thương nhớ. Có lẽ nào sống không tìm về, cũng không gởi thư cho hay tin tức. Thác không ứng mộng cho mẹ biết, để nhớ con sanh bệnh như vậy ! Nên ta trách xá muối là độc lòng, sống thác cũng không khỏi lỗi. Vậy nên hồ nghi không nhứt định, khó bàn sự mất còn. Hiền đệ là bậc đại tài, xin đoán quyết một lẽ cho gia mẫu hết nghi, thì uống thuốc mới mạnh. »

Hồi thứ ba mươi bảy

Nghe lời phỉnh, thương tình mẹ,

Uống lợ rượu nồng, mắc kể anh.

Khi ấy Sở Văn nghe Bích Nhon nói nhiều điều cay đắng làm những sắc thâm sâu, thì đau lòng rung rung nước mắt, than thầm rằng : « Mẹ ôi ! thiệt là con bất hiếu, làm cho mẹ bệnh cơ ; tuy bị anh rầy oan ức không nói làm chi, sợ mẹ mang bệnh ốm o mới là đáng tội ! Nếu mẹ bị thất tình mà khó sống, thì con về thập điện cũng khôn đến ! Mẹ ôi ! ngặt con đã tới bậc phong vương, nếu lậu sự giả trai thì phạm tội khi quân phải bị xử tử, chừng ấy mẹ thấy con chết cách

thăm thiết, càng thêm đau ruột hơn lúc này ! Dầu cho Thiên tử rộng dung, cho về ở với mẹ thì con chưa từng giời phẫn thoa son. Vả lại hồi nhỏ đã hứa gả cho Lý huynh, chắc Thiên tử từ hôn như trước ; nếu ra thế ấy, thì anh em biếm nhẽ, thiên hạ chê cười ! Bởi nhiều sự khó như vậy, nên con không dám nhìn mẹ. Nguyên cùng trời đất, sau sẽ đầu thai làm con của mẹ, mà đền tội bất hiếu đời này. » Nghĩ tới càng đau lòng, liền rơi nước mắt.

Vân Bích Nhơn xem thấy mừng thầm, chắc là em mình, mới động lòng rơi lụy ; song không hiểu vì cớ nào nó chẳng chịu thiệt cho rồi. Đương nghĩ nghĩ xảy nghe tiếng cười lớn hỏi rằng : « Vân huynh vì chuyện chi mà đến sớm dữ a ! Nói chuyện gì với Tần khanh đó, hay là bắt chước đại ca chăng ? » Vân Bích Nhơn và Sở Văn giựt mình ngó ra, thấy Từ văn Lượng và Trương Giác vừa đi vừa nói. Sở Văn gương cười và mừng rằng : « Hai người đã tới bực phong hầu, còn quen thói nói xàm như con nít. »

Còn Vân Bích Nhơn đứng dậy giả từ. Sở Văn cầm ố uống rượu, Vân Bích Nhơn kiêu rằng : « Xin ngày khác sẽ hầu, bữa nay lo về rước thầy thuốc coi mạch cho gia mẫu. » Sở Văn nghe nói càng đau lòng, liền nói xuôi rằng : « Cầm phiền anh về nói tôi gởi lời thăm bác, bữa sau tôi đến viếng chẳng sai. » Và nói và theo đưa Bích Nhơn khỏi cửa ngõ. Khi trở vào lại thấy Từ văn Lượng và Trương Giác nói chuyện vui cười. Song Sở Văn có sự buồn trong lòng nên ngồi dựa một bên làm thỉnh ử mặt. Giây phút kiếm cớ nói rằng : « Tôi bữa nay trong mình chẳng an, bần thần quá, ngồi lâu khôngặng ; xin lỗi cho tôi nằm. » Và nói và nằm dựa chông, lấy khăn đắp mặt lại, làm bộ người đau. Trương Giác bước lại ngồi dựa chông, cười và nói rằng : « Tần khanh sao bữa nay buồn bực như vậy ? Hay là giận chúng tôi đến làm rộn, không cho anh hầu tần tần đó chăng ? » Hối hoải, Sở Văn không thêm nói lại, Trương Giác thấy Sở Văn giả diếc làm lẳng không trả lời thì cười rằng : « Tần khanh, anh không ưa tôi nên

làm thỉnh cũng phải, sao lại đắp mặt làm thói mỹ nơn ? Tôi là Trương lang, không phải tình riêng như đại ca, hòng làm bộ mà chờ đồ ? » Sở Văn vùng ngồi dậy, xô Trương Giác nhào xuống mà nói rằng : « Không biết người ta sâu thăm việc chi, cứ theo diều mồi ! Đi về cho rảnh nà ! » Trương Giác lồm cồm chờ dậy, muốn lại níu Sở Văn. Từ văn Lượng thấy Trương Giác trầy quá, liền dứt rằng : « Còn theo khuấy mãi muốn xô một cái nữa hay sao ? Thôi thôi, chúng ta hãy đi về, kéo trễ nải việc tư mà người ta giận giờ ! » Nói rồi kéo Trương Giác ra khỏi cửa. Còn Sở Văn nằm đầu đầu, nhớ mẹ chừng nào càng khóc chừng nấy.

Nói qua Văn bích Nhơn về phủ, thuật hết các việc cho mẹ nghe. Văn thái phu nơn mừng rỡ nói rằng : Vậy thì chắc là Tần Nương không sai một mảy. Nó đã động lòng rơi lụy, sao nó không chịu thiệt cho rõ ràng ? Mẹ biết ý nó rồi ; sợ mất trước vương, nên không nhìn mẹ ! Đã vậy thì chớ, lại làm hại Tiền tiền thơ ! » Nói rồi làm mặt giận. Văn bích Nhơn thưa rằng : « Mẹ ới, đừng giận làm chi con đã biết rõ rồi ; sẽ làm kế cho nó chối chẳng dặng, phải nhìn mẹ lúc thời. » Văn thái phu nơn nghe nói, liền sanh một kế, rồi mừng rỡ nói rằng : « Mẹ nghĩ như vậy, để nói nhỏ con nghe thử. » Văn bích Nhơn cúi đầu, nghiêng tai Văn thái phu nơn nói nhỏ, rồi hỏi rằng : « Con tính làm kế ấy dặng chẳng ? » Văn bích Nhơn thưa rằng : « Như vậy thì hay lắm ! Song phải để một đôi ngày, chớ làm gấp không dặng. » Văn thái phu nơn hỏi : « Vì cớ nào vậy ? » Văn bích Nhơn thưa rằng : « Nếu mai đi mời Sở Văn, chắc là nó sanh nghi, vì không lẽ mẹ mau mạnh như vậy. Để cách vài ngày, thì nó mới chẳng hồ nghi chi hết. » Văn thái phu nơn khen phải.

(Xem tiếp tập 40)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XÃ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

SAIGON

Điện thoại : 20.678

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Cách vài bữa, Văn bích Nhơn viết thiệp, sai người qua mời Sở Văn ngày mai qua uống rượu. Sở Văn thấy trong thiệp nói : « Hôm trước tôi qua thăm, mà không ở nán lại uống rượu, là vì mẹ tôi đang bệnh, nên chưa dám dạo cho hết lời. Nay mẹ tôi đã khá rồi, nên trong lòng vui vẻ ; vậy ngày mai tôi dọn tiệc ăn mừng, xin mời hiền đệ qua vui say với tôi một bữa, mà đàm đạo cho phỉ lỉnh. » Sở Văn xem rồi trả lời rằng : « Người về bẩm lại với hầu gia rằng : Ngày mai ta sẽ đến. » Người đi thiệp về học đủ mọi điều, Văn bích Nhơn mừng rỡ, thưa lại cho mẹ hay. Văn thái phu nhân lòng mừng khắp khối.

Bữa sau, Văn bích Nhơn truyền quân dọn tiệc sẵn sàng, đến trưa Sở Văn mới tới. Văn bích Nhơn mừng rỡ rước vào thư phòng. Sở Văn hỏi thăm rằng : « Bà mẫu tuy là mạnh, song chưa rõ ăn uống đặng như thường chăng ? » Văn bích Nhơn nói : « Gia mẫu tuy ăn uống chưa đặng như xưa, song đã chịu thuốc, nhắm chẳng hề chi. » Sở Văn nói : « Như vậy thì uống thêm thuốc và ép bác ráng dùng cơm ít ngày cho thiệt mạnh. » Văn bích Nhơn nói phải, liền mời Sở Văn uống rượu. Thấy có thơ đồng của Sở Văn là Bạn Lan theo hầu, Văn bích Nhơn truyền gia đình mời Bạn Lan ra ngoài uống rượu.

Khi ấy Văn bích Nhơn rót một chén lớn, đưa cho Sở Văn mà nói rằng : « Bữa nay gia mẫu đã nhẹ, ngu huynh rất vui

lòng, vậy thì chúng ta ăn uống vui say một bữa. » Sở Văn
ơ hồ ngỡ thiết, nên chẳng từ nan, vả lại nghe mẹ đã mạnh
rỏi, nên vui lòng uống rốc rượu. Văn bích Nhơn uống ít mới
nhiều, Sở Văn vị tình uống say quá. Văn bích Nhơn mừng
thăm, đứng dậy nói rằng : « Vậy thì anh em mình uống một
người ba chén lớn nữa, rồi sẽ ăn cơm. » Sở Văn nói : « Tiều
đệ đã say quá rồi, uống không nổi ba chén nữa, xin chịu lỗi
với anh. » Văn bích Nhơn nói : « Ngu huynh quyết uống cho
say một bữa mới thôi, nếu hiền đệ từ ba chén này, thì ta
buồn quá ! Vả lại hiền đệ cũng chưa say mấy, giá gì ba chén
này mà để cho tôi năn nỉ ! » Sở Văn thấy Bích Nhơn ép quá,
vị tình uống hết ba chén rượu nữa, lòa con mắt đứng chông
vẽng chơa. Văn bích Nhơn mừng rỡ, hỏi thăm rằng : « Hiền
đệ say thiệt hay sao ? » Sở Văn cười hoài mà không nói lại.
Hờ cơ Bạt Lan bước vào, thấy chủ say quá, liền bầm răng :
« Vương gia tỉnh đi bây giờ hay đợi ngủ một giấc cho
tỉnh rượu ? » Sở Văn làm thinh cười mãi. Văn bích
Nhơn nói rằng : « Hiền đệ bây giờ nằm ngủ một hồi cho tỉnh
rượu, chừng chờ dậy sẽ về, chớ đi gấp bây giờ sao được !
Vả lại gió bắc lạnh lùng, đương lúc say rượu chớ nên
cho nhiễm. » Sở Văn nghe nói không bằng lòng, vì chẳng
muốn ngủ nhà chúng. Song đầu nặng như treo đá, giở
cẳng không lên, buồn ngủ quá, làm biếng nói chuyện nữa.
Xảy thấy Bạt Lan bước lại bầm răng : « Hầu gia cầm
Vương gia ngủ cho tỉnh rượu, sao Vương gia không trả lời ?
Chớ tôi xét lại phải nghỉ một hồi, tỉnh dậy về mới được. » Sở
Văn ngăm nghĩ rồi gặt đầu, vì buồn ngủ quá. Bạt Lan thấy
chủ bằng lòng, liền đỡ lại chông. Sở Văn vừa đặt lưng xuống,
vừa đã đi chơi. Bạt Lan đắp mền cho chủ, rồi trở ra ngoài.

Khi ấy Văn bích Nhơn mừng rỡ mười phần, bước ra
ngoài khóa cửa lại, rồi vào nhà thưa cho mẹ hay. Văn thái
phu nhơn mừng rỡ, liền dắt Ngọc Bội, Kim Chi, đồng đến
thư phòng làm kẻ.

Hồi thứ ba mươi tám

Lậu sự tích, cỗi hia nhìn mẹ,

Nhớ nhơn duyên, uống rượu luận tình.

Nói về Văn thái phu nhơn dắt hai con dâu nhỏ tới thờ phòng, Văn bích Nhơn mở cửa, Văn thái phu nhơn bảo hai con dâu đứng ngoài mà đợi, kể hai mẹ con đồng vào thờ phòng thấy Sở Văn ngay chơn ra ngoài chổng Văn thái phu nhơn ra dẫn, bảo Văn bích Nhơn cỗi hia. Văn bích Nhơn lại kêu : « Tần Khanh ! Tần Khanh ! ! » Không thấy nói rằng ừ hử chi hết. Văn bích Nhơn biết say quá liền cỗi một chiếc hia, nắm vớ còn mềm như độn vải. Văn thái phu nhơn ra dẫn bảo cỗi vớ, Bích Nhơn không dám cãi lời ; cỗi vớ rồi, thấy vải trắng vẫn theo bàn chơn cột ràng như nhợ, Văn thái phu nhơn xem thấy, liền khoát Bích Nhơn ra, Văn thái phu nhơn bước lại mở dây nhợ tháo hết vải trắng ra, bỏ dưới chơn cả đồng, rõ ràng bàn chơn nhỏ xiêu. Văn thái phu nhơn mừng rỡ, giấu vải trắng và nói thầm rằng : « Con cái thiệt cả gan lớn mật quá ! ! Dám giả trai cho tới phong vương ! » Liền bước tới ké miệng vào tai Sở Văn mà kêu rằng : « Tần nương ! Tần nương, hãy tỉnh dậy, có mẹ ở đây bớ con ! ! »

Khi ấy Sở Văn đương mê, nghe tiếng kêu tên tộc giật mình mở mắt ra thấy rõ ràng là mẹ, song còn nghi là giấc chiêm bao ! Liền chống tay chờ dậy, thấy chiếc hia rớt dưới đất, dòm dưới chổng thấy vải trắng cả đồng, thất kinh hồn vía lên mây ! Biết anh mình làm mưu phục rượu nên đã lậu sự rồi ; bề nào cũng phải nhìn mẹ, liền bước xuống chổng, quì lạy thưa rằng : « Mẹ ôi ! Con giả trai tám năm nay bởi tại anh con mới lậu sự ! Con không nhìn mẹ cho sớm, tội bất hiếu đã đành, khiến nên mẹ nhớ thương sầu thảm ! » Nói rồi nước mắt tuông như xối, song không

dám khóc lớn, vì sợ người ngoài hay. Vân thái phu nhân nửa mừng nửa tủi, rơi lụy đầm đề, đỡ con dậy và nói rằng : « Con ôi ! Từ khi con thất lạc đến nay, ngày nào mẹ cũng trông, đêm nào mẹ cũng nhớ ! Sao con bền lòng chắc dạ, gặp mẹ mà không nhìn, thiệt tình tưởng mẹ nuôi không đoái hoài mẹ ruột ! » Sở Văn khóc và thưa rằng : « Con mang tội bất hiếu mười phần, xin mẹ xét lòng dung thứ. Từ khi con gặp mẹ, tức vì nhìn không đúng bởi giả trai đã lâu, lại làm quan đại thần, nếu lậu ra thì mang tội khi quân theo luật phải bị xử tử ! Con chết chẳng nói làm chi, lại e mẹ thăm sầu hơn trước. Như vậy thì đề bụng cũng còn hơn chớ ngày đêm nào mà con không nhớ mẹ ! » Vân thái phu nhân nghe cũng phải, liền hỏi rằng : « Con vì có nạn mà làm con nuôi họ Sở ? » Sở Văn thuật chuyện lại rồi thưa rằng : « Cũng tại ông bố bất nhơn, nên con lìa mẹ ! Nhờ gặp đường mẫu yêu dấu như con, nên tôi giả trai, là sự cùng chẳng đã ! » Vân thái phu nhân nói : « Con ôi ! Nếu sự lậu sự ra mà có tội, thì giả trai tội chết hay sao ? Con lỡ bề chẳng nói làm chi, sao lại cưới Tiền tiểu thư, hại nó cũ đời mang khổ ! Huống chi xưa mẹ đã hứa gả con cho Lý Quăng, nay kiếm thể ra mặt cho ý lời giao ước ngày xưa. » Kể Vân bích Nhơn bước vào nói rằng : « Gả em tôi cho Lý Quăng, thì trọn nghĩa thĩ chung. Vả lại Anh võ vương tài trí trên đời, thiệt xứng đôi với nữ anh hùng lắm. » Sở Văn làm thinh, lấy vải vấn chơn cột ràng chắc chắn, mang hia vào rồi thưa rằng : « Xin mẹ xét lẽ cho con, Tiền tiểu thư cũng là oan gia kiếp trước, mới khiến ưng con ; mẹ hai đảng cũng quyết ý, nên con phải tùng quyền, chớ kiếp sau đầu thai làm con trai, sẽ vầy duyên tái sanh, mà đáp tình đồng tịch. Song nghĩ lại : con quyền cao cực phẩm, thì nàng là một vị vương phi, tuy nhơn duyên giữ mặc lòng, còn hơn có chồng hèn hạ. Còn sẵn dạ yêu hương tiếc ngọc, cớ cao chi má trách phận than thân ? Còn như tính gả con cho Lý huynh, nói ra

càng tức cười lắm ; vì năm xưa ăn tiệc mà nói chơi, chớ cũng chẳng trao cửa tin, cũng không có bằng nhưn và sính lễ, can chi mà giữ lời xưa ? Vả lại người đã có vợ con rồi, chẳng hề nhớ tới giao ước, Huống chi con đã kết nghĩa anh em với Lý Quăng, lẽ nào nay nói việc vợ chồng. Tuy con là nữ nhi chớ chí khí sánh anh hùng hào kiệt, có đâu làm đều trái lẽ, cho thiên hạ cười chê ! Vả chuyện ấy là tiền sự, xin chớ nhắc làm chi, vì e lậu việc ra, vua bắt tội khi quân, thì con bị xử tử. Trẽ chết đã đáng số, cũng chẳng tiếc thân, riêng lo mẹ ưn phiền, mà sanh thêm bịnh hoạn ! Như mẹ muốn cho con còn tánh mạng, xin đừng lậu sự này, tuy con không hầu mẹ cho thường, chớ cũng thừa cơ lên qua thăm viếng. Hai lẽ ấy xin mẹ nhứt định cho con, nếu để tới việc rồi ăn năn sao kịp ? » Vân thái phu nhưn nghe nói rất phải, mỉm cười mà đáp rằng : « Con lợi khẩu trong đời, mẹ nói không lại ! Thôi thôi, tự ý con toan liệu, cho lưỡng toàn vô hại là hơn. » Sở Vân nghe nói mừng rỡ, đứng dậy bái mẹ một cách theo con trai. Vân thái phu nhưn cười ngất nói rằng : « Thiệt con tập thói đã quen, để ai coi cho ra con gái. »

Khi ấy Kim Chi, Ngọc Bội, đứng ngoài nghe rõ cũng nức cười, đồng bước vào lạy Sở Vân mà thưa rằng : « Chúng tôi ra mắt Tiểu thư. » Sở Vân sững sốt đỡ hai nàng ấy dậy mà hỏi mẹ rằng : « Thưa mẹ, chẳng hay hai người này là chi ? » Vân thái phu nhưn nói : « Kim Chi, Ngọc Bội là hai đứa hầu của anh con, bởi chị dâu con ghen tương khắc khổ, nên mẹ bảo hai đứa nó tùy tùng, kéo lớn bé rầy rà khó chịu. » Sở Vân khen rằng : « Thiệt hai người như chuỗi ngọc với nhánh san hô, nên để hiệu Ngọc Bội, Kim Chi xưng lắm ! Nức cười cho anh tôi sợ Hà đông sư tử, cam tâm làm kẻ bạc tình. » Nói rồi ngó ngoài lại Bích Nhưn mà trách rằng : « Đồi tôi làm anh, thì anh coi tôi, cất một lầu vàng chứa hai người ngọc, bao quản Hà đông sư tử, sá chi gà mái gáy mai. » Vân thái phu nhưn nghe nói nức cười, Bích Nhưn

hồ người gục mặt ! Sở Văn day lại thưa với mẹ rằng :
« Con xin từ giả đi về, mẹ cũng lui vào ngồi nghỉ. Bữa khác
con sẽ qua thăm ; xin mẹ dặn hai chị hầu đừng nói lậu ra,
nếu họa đến ăn năn vô ích. » Nói rồi liền kêu Ban Lan vào,
còn Văn thái phu nhân dặn hai nàng dâu nhỏ trở lại nhà sau.

Kể Ban Lan bước vô thư phòng, Sở Văn truyền đem
kiệu, kiệu Bích Nham rồi trở về nhà.

Rạng ngày Sở Văn ngồi trong thư phòng sầu thảm, e
lậu sự khó lòng. Xảy nghe báo rằng : « Có Anh võ vương ra
mất. » Sở Văn liền rước vào. Lý Quang thấy khí sắc buồn
bực, liền hỏi rằng : « Sao hiền đệ giảm sắc, hay là hôm qua
uống rượu say quá chăng ? Xót lại rượu ngon tuy hừng chí,
song uống quá thì hại mình, khuyên hiền đệ từ này sắp sau,
chẳng nên uống quá say mà sanh bệnh. Thánh nhân có nói :
Duy tiêu vô tượng bất cập loạn. Tuy rượu nhiều cũng không
quá độ. » Sở Văn nghe nói càng cảm tình riêng, nghĩ thầm
rằng : « Không ai tình nghĩa như chàng này ! Uống thay kết
nghĩa anh em không lẽ sánh đôi chồng vợ. Họa là kiếp khác
kết hôn duyên trả nợ lại sanh. » Nghĩ đến chuyện ấy càng buồn
càng thẹn, gượng gạo nói rằng : « Anh đã dạy đều phải, lẽ
nào em dám cãi lời. Song em không phải bị rượu, cũng không
phải cảm mạo phong hàn, bởi có việc nên muốn phát bệnh. »
Lý Quang nói : « Sự ấy mới lạ ! Đã đến bực phong vương,
còn tức mình chuyện chi ? » Sở Văn nói rằng : « Anh nói lạ
lùng lăm, nếu phong vương mà không việc chi tức tối, thì
mấy người nghèo khổ họ chẳng là tức chết còn chi ? » Lý
Quang hỏi : « Chẳng hay em trong lòng sở bực lắm sao, xin
nói cho anh rõ, họa may có phương thế giảiặng ít nhiều
chăng ? »

Hồi thứ ba mươi chín

*Nói nữa ngày, anh em giấu giếm,
Ăn đầy tháng, chủ khách vui chơi.*

Khi ấy Sở Văn sợ Lý Quang nghi thấu, nên nói trở
rằng : « Tâm sự của tôi chắc anh giải khôngặng ; song

không lẽ giấu nhau, như vì em có hai con đòi, là Hoa Hương và Ngâm Vịnh, hai đứa ấy có duyên lắm, em muốn dựng làm hầu, ngặt chiếc kính cả tánh ghen tương, nên em không muốn chọc giận. Song tánh em hay yêu hoa xởi ngọc, thấy dễ xiêu lòng ! Thăm nghĩ mình cũng một vị vương, muốn một đôi nàng hầu mà không được, biết ngày nào cho phi nguyện bình sanh ? Anh nghĩ đáng tức hay không ! » Lý Quang nghe nói cười ngất, đáp rằng : « Hiền đệ thiệt kỳ quái lắm, chuyện nhỏ mọn như vậy cũng gọi là tâm sự mà thở than ! Dầu thiềm có ghen tương, khuyên giải một đôi lần cũng sửa nết, tội gì phiền muộn cho ồm o ! Nếu vậy việc ấy làm việc ưu phiền, thì ta xét tâm sự ta, biết ngày nào cho người được ? » Sở Văn hỏi : « Anh có tâm sự chi, mà ưu phiền khó giải ? » Lý Quang nói : « Sao lại không có ! Luận ra thì bằng mười tâm sự hiền đệ. Nguyên khi trước ngu huynh còn nhỏ, cha mẹ đã giao ước hứa cưới Tần Nương, nào hay Tần Nương lạc loài hơn tám năm nay, biệt tin biệt tức ! Ý ngu huynh muốn đi tìm kiếm, ngặt Bích Nương không nói lời, nên anh khó hồ rằng, vì miệng người biếm nhẽ. Việc này anh tủi thầm buồn trộm, không dám than thở với ai. Nay thấy hiền đệ hỏi thăm đến, nên anh tỏ thiệt sự tình ; một mình em hiểu mà thôi, đừng cho ai biết, e người khác không phải tri kỷ như em, sanh nhiên đều nghị luận. Chuyện ấy anh lấy làm thâm khổ trong lòng, không giờ khắc nào cho người được ! » Sở Văn nghe nói nghĩ thầm rằng : « Như vậy thì chàng này tình nghĩa mười phần, lỗi tại ta khi trước làm bằng hữu, bây giờ khó nổi tới lui ! » Nghĩ rồi chống cằm làm thinh ngồi sững ! Lý Quang nói : « Hiền đệ đừng sầu thảm làm chi, hãy đánh cờ giải muộn. » Sở Văn không muốn đánh cờ, song vì tình Lý Quang, nên bảo đem cờ ra. Trong lúc đánh cờ, Lý Quang bên trắng, Sở Văn bên đen. Bởi Sở Văn đánh vị tình, đụng đầu sắp đó, nên thua Lý Quang hết một bàn. Lý Quang ép đánh bàn khác, Sở Văn kiêu rằng : « Tôi còn thấp nước hơn anh lắm, đánh nữa thì thua thêm,

một bản cũng đủ. » Lý Quảng thấy Sở Văn không vui, nên chẳng dám ép. Nói chuyện giây phút rồi từ giả lui về.

Đến ngày hai mươi lăm tháng mười một, con trai Lý Quảng đã đầy tháng ; còn vợ Từ văn Tuấn là Bạch thị cũng sanh đặng con trai đã ba ngày. Tục bên Tàu, ba ngày tắm cho con cũng ăn tiệc như ăn đầy tháng. Bởi có ấy nên Lý Quảng thương nghị với Từ văn Tuấn rằng : « Nếu chúng ta dọn hai tiệc riêng hai nhà, thì mấy anh em đi sao cho đủ mặt, không lẽ chia làm hai tốp. Chi bằng bày hai tiệc chung lại một nhà, thì lấy làm tiện lắm. » Từ văn Tuấn y lời, giờ ngọ bữa ấy đồng mời bá quan dự tiệc. Có Ngọc thanh vương đến ngồi cỗ thứ nhất. Ăn uống rồi, Ngọc thanh vương bảo bông con Lý Quảng ra đứng xem thử thể nào. Lý Quảng dạy bà vú bông con ra, Ngọc thanh vương bông nựng nịu và khen rằng : « Hình dung giống tạc Lý vương huynh, thiệt dễ thương lắm ! » Khen rồi lấy miếng kim bài có chạm tám chữ nhỏ « *Phủ quý vô cực, phước thọ song toàn* » (1) đeo cho đứa nhỏ, và hỏi Lý Quảng rằng : « Lý vương huynh đặt tên nó là chi ? » Lý Quảng thưa : « Tên nó là Lân Nhi. » Ngọc thanh vương khen tốt và nói rằng : « Ta không đem vật chi quý báu, để ta đeo cho nó một cái kim bài. » Lý Quảng tạ ơn. Ngọc thanh vương nói : « Thôi, bà vú hãy bông cháu vào phòng, đừng cho cảm hơi gió. » Đoạn bảo Từ văn Tuấn bông con ra, cũng cho một miếng kim bài rồi truyền đem vào phòng. Từ văn Tuấn cũng tạ ơn. Khi hai người vú bông hai đứa nhỏ vào, đi ngang qua các tiệc, bá quan đều cho đồ báu, đeo đủ chật tay.

Bá quan đồng khen hai đứa nhỏ, và nói rằng : « Cha cộp sanh con cộp, mẹ rồng đẻ trứng rồng. » Nhiều lời chúc mừng khen Lý Quảng và Từ văn Tuấn có phước. Lúc ấy Trương Giác ngó Sở Văn mà nói chơi rằng : « Tôi coi ai nấy đều lộng chường, sao lâu lâu không có điềm chi hết, hay là Sở huynh học chưa đặng phép chăng ? Nếu không phải hai mái

(1) Giàu sang không xiết, phước thọ trọn đời.

gặp nhau, lẽ nào mấy năm cũng một cặp ? » Sở Văn nghe nói giục mình nghĩ thầm rằng : « Hay là Trương Giác đã rõ chuyện kín của mình chăng ? Nếu mình chẳng nói cho hẳn hoi, chắc anh em nghi ngại. Vả lại có Ngọc thanh vương là người không trung hậu, nghĩ nan thì sanh việc khó lòng ! » Nghĩ rồi làm mặt giận, ngó Trương Giác mà hỏi rằng : « Sao hiền đệ biết chiếc kính không thấy điểm chi hết thấy ? Ta nói thiệt cho mà nghe : chiếc kính đã nhâm thần hai tháng, đương thêm chua tanh cả hơi cơm. Hôm trước rước thấy chần mạch đoán rằng : Chắc chiêm bao thấy gấu, nên mạch ứng con trai. Vậy thì hiền đệ phải nhớ cho rành : thang bảy năm sau sẽ thấy thạch lân trở mặt. Tuy chẳng sau thời trước, dầu chẳng kịp thời chầy, chớ không phải như hiền đệ nằm phòng vắng một mình, ngó chừng người lạ mà nhều nước miếng ! » Ai nấy nghe nói đều cười vang ! Tang Đại nói dăm rằng : « Thiệt Tần khanh nói trây lăm ! Dầu vợ có thai đi nữa sao dám chắc là lộng chương ? Cả tiếng khen vang không biết hồ thẹn ! » Sở Văn day lại nói với Tang Đại rằng : « Tang huynh nói còn sai lăm ! Xưa nay hễ sanh con thì đề nổi việc hương lửa, chớ hồ thẹn nổi gì ? Như gọi việc ấy rằng hồ thẹn, thì hai vị tâu tâu đã lộng chương một lượt rồi đó chẳng là hồ thẹn biết dường nào ? Ai nấy một vợ sanh một con, còn Tang huynh thì lộng chương cả cặp ! Năm nay Tần thị tâu tâu và Ân thị tâu tâu đã lộng chương, chắc sang năm Lạc thị tâu tâu và chị ả Tổ Cầm tử-tử-như-phu-nhơn (1) sanh thai nữa chẳng biết Tang huynh hồ hay không ? » Ai nấy nghe nói đều cười ngất.

Khi ấy Ngọc thanh vương hỏi Sở Văn rằng : Như vậy thì vương tâu đã thấy gấu rồi, ta lo sắm đồ qua tháng bảy sang năm cho cháu. Song nghe Sở vương huynh nói một việc rất lạ tai : giống gì mà chị ả Tổ Cầm tử tử như phu nhơn ta chưa hiểu nghĩa ? Cứ theo lời ấy : như phu nhơn là tên Tổ Cầm, nguyên trước là tử tất phải chăng ? Sao lại còn thêm

(1) Như phu nhơn là vợ bé của quan lớn.

tiếng chị ả đứng trước ? Xin cắt nghĩa câu xưng hô ấy cho rành. » Tang Đại sợ Sở Văn khai các án cũ, liền nói hót rằng : « Sở là Đại vương chưa rõ : Nguyên thiệp của tôi tên Tổ Cầm, khi trước là lý tất ; còn tiếng chị ả là Trung đông vương nói biếm cho mặt nòng, bởi tánh người thuở nay không nhin thua ai, lời nói chông gai khó chịu lắm ! » Ngọc thanh vương bỏ qua không hỏi thăm nữa. Uống rượu rồi ngồi nói chuyện và một hồi Ngọc thanh vương day lại không thấy Sở Văn, xem kỹ thì Văn Bích Nhon cũng vắng mặt nữa.

Hồi thứ bốn mươi

*Luận thái giám, Sở vương nói thiệt ;
Động tình riêng, Ngự đệ bày mưu,*

Ngọc thanh vương liền hỏi các quan rằng : « Sở vương với Văn hầu đi đâu mất ? » Quan tâu rằng : « Tôi thấy Sở vương gia dắt Văn hầu gia về Sở vương phủ. » Ngọc thanh vương nghĩ rằng : « Chắc Sở Văn thấy đông người chào rào nên lên về phủ mà nghĩ, Văn Bích Nhon cũng đi theo. Vậy thì ta qua dò chuyện trò cho thanh vắng. » Nghĩ rồi cũng đi lên một mình qua Sở vương phủ.

Nói về Văn Bích nhon khi nầy nghe Sở Văn nói liều mạng rằng Tiền thị có thai thì giữ mình thăm, song cũng ráng mà làm tình. Lúc mãn liệc, ra dẫu kêu Sở Văn, Sở Văn liền đi theo anh về dinh mình. Văn bích Nhon nói : « Hãy vào thư phòng, anh nói chuyện riêng một chút. » Sở Văn y lời và truyền quân giữ cửa ; nếu có ai tới trước thì phải báo trước, chằng nên để vào ngang. Dẫn rồi ngồi xuống hỏi : « Anh muốn tổ việc chi ? » Văn bích Nhon nói rằng : « Em quên mình là con gái hay sao, mà dám nói bắt từ rằng vợ nhà có ghen ? Đến tháng bảy năm tới không sanh sản có phải là thiên hạ nghi nan hay chằng ! Từ nầy sắp sau phải giữ gìn,

đừng có nói như vậy nữa ; nếu còn nói như vậy, nhiều người nghe nhiều lần thì sau khó chối lằm.» Sở Văn nghe rõ, tức mình vô ghẽ nói rằng : « Thế anh điên rồi, nên mới nói như vậy ! Em muốn đặt chuyện làm chi ? Vậy chớ anh không nghe Trương Giác nói : hai mới gặp nhau mấy năm cũng một cặp, đó sao ? Bởi em sợ lộn sự, mới đặt đều cho nó khỏi hồ nghi, và hết nói chơi cách ấy. Còn việc tới ngày tháng mà không sanh sản, nếu chẳng ai nhắc tới thì thôi, bằng chúng hỏi thăm, thì trả lời rằng : Khi nghén ba tháng rồi động thai, ít ngày liền tiểu sản. Nói như vậy thì nào có tội chi ? Anh là người thông minh, sao không xét tới điều ấy ! Nghĩ lại mà coi, trong lúc đó nội trí cũng đường, bắt đắc dĩ phải uốn lười cho người tin em há quên mình mà nói lộng ! Sao anh không suy xét, mà quở trách em nhiều lời ! » Văn bích Nhơn mắc cỡ cười rằng : « Tuy em từng quyền biến hóa cũng khá khen, song từ rày sắp tới phải giữ gìn đừng nói chơi với Trương Giác lằm.» Sở Văn liền dạ.

Nói nhắc lại : Ngọc thanh vương thuở nay hay tới dinh Sở Văn như ăn cơm bữa, nên truyền chỉ cho kẻ môn công tiều sử (là quân giữ cửa) trừ mình ra, đừng vào báo mất công vô ích, hễ đi đến thì thẳng vào thư phòng mà thôi. Song bữa nay Ngọc thanh vương đi thẳng đến thư phòng thì có tiều sử quì tâu rằng : « Xin Vương gia đừng gót, đừng tới vào bẩm lại với chủ tôi, sẽ ra tiếp giá.» Ngọc thanh vương nói : « Ta thuở nay đã dặn chủ người rồi không cho làm rộn ràng như vậy đã lâu, sao bây giờ có bày lễ cũ. » Tiều sử tâu rằng : « Chủ tôi mới dặn tức thì, nếu có khách phải vào báo trước. » Ngọc thanh vương hỏi : « Có Văn hầu ở trong phòng chẳng ? » Tiều sử tâu rằng : « Văn hầu gia đương đàm đạo với chủ tôi. » Ngọc thanh vương nói : « Thôi, người đừng báo làm chi, để ta vào thư phòng, Sở vương gia có quở người thì ta nói lại. » Đoạn đi thẳng vào, đứng ẩn bình phong nghe lén, nên mấy lời Sở Văn nói đều lọt vào tai Ngọc thanh vương !

Ấy là :

Cách tường tu hữu nhĩ ; song ngoại khởi vô nhơn ?

Giải thích :

Còn có tại dựa vách, há không kẻ ngoài song ?

Khi ấy Ngọc thanh vương nghe rõ, mừng thầm : « Thiệt là con gái rõ ràng, nếu con trai lẽ nào lịch sự như vậy ? Mình sẵn góa vợ, trời xui gặp mỗi chữ hồng ! Tuy chẳng nên nói lậu làm chi, song phải lên tiếng cho nó hết chối. » Nghĩ rồi khoát rèm hỏi rằng : « Tần khanh, vì cớ nào mà trốn về trước ? Đã vậy thời chớ, lại dắt Bích Nhơn đi theo ! Vậy thì chúng ta qua Lý vương phủ coi hát cho vui, nó đương giống trống đỏ ! Cha chả ! Đã trốn về, lại sai người canh cửa, may là ta đi thường mới gặp, phải như kẻ khác, đời nào kiếm cho ra ! Thôi thôi, đi coi hát cho mau kéo trễ ! » Hai người bị ép lăm phải đi qua Lý phủ. Các quan mừng rỡ nghinh tiếp mời ngồi, Lý Quảng truyền nhưng đem sổ các lớp tuồng cho bá quan chấm lớp nào thì hát lớp nấy. Ngọc thanh vương chấm lớp Bình Nam, lớp Hồng Ngọc gặp anh. Sở Văn chấm lớp Hồng môn hội yến. Các quan kẻ chấm lớp nầy, người chấm lớp khác vân vân. Đến khi bắt lớp « gặp anh », Sở Văn lên hỏi thăm ai chấm lớp ấy, khi rõ là Ngọc thanh vương, trong lòng càng thêm sợ hãi ! Hát tới tối mới thôi, các quan từ giả về hết.

Rạng ngày Sở Văn thức dậy nghĩ chuyện cũ thêm buồn. Xảy thấy quân vào báo rằng : « Có thái giám đem thiệp mời, giờ Ngọ này Ngọc thanh vương thỉnh Vương gia dự tiệc. » Sở Văn báo ra hỏi lại cho rõ : trong tiệc có mời những ai, và tên họ mấy người ấy là chi. Quân vào bẩm rằng : « Thái giám nhớ tên không hết, song cũng mấy vị công hầu. » Sở Văn nói : « Thôi ra nói với thái giám rằng : Giờ Ngọ có ta đến. »

Qua giờ Ngọ Sở Văn lên kiệu đi tới vương phủ. Ngọc thanh vương nghe báo mừng thầm rằng : « Chắc trúng kế rồi ! » Liền ra nghinh tiếp, đãi trà xong xă, Sở Văn thưa rằng : « Các ông dự tiệc nầy, sao chưa thấy ai tới ? » Ngọc thanh vương nói : « Không mời ai hết, muốn đàm đạo với

Sở vương huynh mà thôi ! Xin uống cho say một bữa. » Sở Vân nghĩ rằng : « Không mời ai chẳng nói làm chi, sao không thỉnh Lý huynh dự tiệc, chắc là làm kể như anh mình ! » Nghĩ rồi thưa rằng : « Tôi thuở nay ít uống rượu lắm, vả lại hồi hôm cảm mạo chưa an, song đại vương đã dạy, tôi chẳng dám từ, xin uống hầu một đôi chén. »

Hồi thứ bốn mươi mốt

Ngự-đệ làm ngang bị mắng

Sở Vân cãi lẽ chối hoai

Khi ấy Ngọc thanh vương không dám ép, uống rượu với Sở Vân đôi ba tuần, ngó thấy Sở Vân có hơi rượu, má đào càng chói, mặt ngọc thêm duyên. Ngọc thanh vương nhìn không nháy mắt, liền nói với Sở Vân rằng : « Ta xin lỗi trước đặng hỏi khanh một lời. Vả ta cố nghe thiên hạ nói như vậy : Khanh với các anh hùng tuy bề ngoài kết nghĩa chi lan mà thiệt kết niềm loan phụng. Ban đầu ta còn ngại, ngày nay mới hết nghi. Ta tuy bất tài mặc lòng, như khanh không phụ tình ta, có lòng thương đến, xin đêm nay kết nghĩa đồng tâm, chốn cung cấm không ai mà ngại ! » Sở Vân nghe nói, hồn vía lên mây, tức mình nghĩ thầm rằng : « Ôi thôi ! Công gìn giữ tám năm nay, một mai đã bị người biết rõ ! Không trách ai hết, trách anh ta chẳng nghĩ tình em ! Nay coi mời Ngọc thanh vương cũng làm kể như Lưu Bưu ngày trước ! Tuy vậy song phải cự hẳn mới xong ; bằng không chẳng những bị bạn cười mà thôi, mặt mũi nào ở đời cho đặng ! » Nghĩ rồi làm mặt giận nói rằng : « Xin thiên tuế phải coi mình là trọng, chẳng nên giàu có theo tục thường ! Chớ tôi ở với bạn đồng minh, chẳng hề thất lễ. Vả chẳng thiên tuế là là ngọc nhánh vàng, dòng rồng giống phụng, những lời như nhóp dưng ấy, lẽ

nào hỏi đến tôi ! Tuy tôi phạm lèn cũng đứng dự đại thần, dầu thân vương cũng không phép nói nhục đại thần như vậy. Nếu thiên tuế không dãi tôi là bực thần, vậy tôi xin kiêu. » Nói rồi đứng dậy đi liền.

Ngọc thanh vương mắc cở, chạy theo kéo Sở Văn lại mà nói rằng : « Xin khanh bớt giận, năn lại cho ta nói cặn lời. Việc ấy chẳng phải đặt đều, bởi ta rình nghe khanh nói chuyện với Bích Nhon trong thư phòng ; khi ấy cũng muốn bước vô mà chào, ngặt ngại có Văn hầu nên không nỡ. Sau ta chấm lớp tường « gặp anh » là có ý tỏ cho khanh biết. Nay với khanh đến mà tỏ việc tâm can, khanh nỡ nào ghét ta mà cở từ như vậy ! Nếu khanh bắt lỗi ta nói nhục đại thần là đáng tội, còn khanh giả trai tới phòng vương, lại đi cưới vợ, có mang tội khi quân hay chẳng ? Ta không phải kẻ vô tình muốn vầy đại nghĩa, bởi chánh phi đã qua đời nên ta đương kén chọn. Khanh có tài sắc, ta sẵn giàu sang, lấy làm xứng đôi lắm, lẽ nào khanh lại phụ ta ? Nói cũng như khanh muốn giả trai hoai ta cũng bằng lòng nữa xin khanh xét lại lẽ nào ? Ta sẵn lòng xót ngọc yêu hương không phải kẻ vui son phải phấn. Nếu khanh không vì mặt đừng trách ta vô tình. » Sở Văn trợn mắt nói lớn rằng : « Thiên tuế nín đi, đừng nói dần lãn ! Nghĩ nào mượn cớ giả trai mà hiếp người đến thế ! Tôi chẳng phải ý công cao mà ngỗ nghịch, song xét lại công trận như tôi, dầu thiệt gái cũng vô tội, huống lựa là trai. Đã biết thiên tuế là ngư độ mặc lòng, song chẳng phải muốn chiặng nấy dầu ! Nói cùng thiên tuế có quyết hại cho dạng, tôi cũng đập đầu mà chết giữa sân chầu. Thôi tôi xin kiêu về, sửa soạn mà chịu tội. » Nói rồi giũ tay áo ra khỏi cửa cung, không ai dám cản trở. Sở Văn về tới thư phòng nghĩ rằng : « Bữa nay mình nói nặng nhiều đèn chắc Ngọc thanh vương thù oán, sao ngày mai cũng cáo trước đèn. Nếu vua hỏi anh ta, anh ta sợ tội chắc là thú thiệt ; chỉ bằng viết thư dặn anh ta ngày mai cáo bệnh cho khỏi đi chầu ; để một mình ta cãi lẽ hoai, bề nào cũng liều chết, chớ không chịu là gái như vậy

thì Hoàng đế cũng không lẽ giết ta. » Nghĩ rồi viết thơ phong kín sai Bạn Lan lên đem cho Bích Nhon. Vân Bích Nhon xem thơ hãi kinh thất sắc liền bỏ thơ vào túi áo, bảo Bạn Lan rằng : « Người về thưa lại nói ta đã hiểu rồi, song bảo chủ người chẳng nên tự ý quá lẽ ! » Bạn Lan về thuật lại vân vân.

Rạng ngày Thiên tử lâm triều, bá quan tung hô xong xă, Ngọc thanh vương quì lạy dâng biểu. Bá quan kinh hãi, không biết Ngọc thanh vương tâu cáo chuyện chi, có một mình Sở Vân đã hiểu trước. Vua Chánh Đức xem sớ rồi phán rằng : « Lạ lắm ! Ngự độ xét quả như vậy chăng ? » Ngọc thanh vương tâu : « Trong sớ chẳng tâu gian một câu nào, bằng vu oan thì tôi chịu tội. » Vua Chánh Đức phán rằng : « Nếu quả như lời, Trẫm lấy làm khó xử, vì chưa đủ cơ mà dám tin. Vậy thừa tướng hãy xem sớ mà xét lẽ. » Phạm thừa tướng xem sớ, kinh hãi tâu rằng : « Trong sớ Ngọc thanh vương tâu xin cưới Trung đông vương là Sở Vân, vì ngài chắc rằng Sở Vân già trai thiệt là em ruột Vân Bích Nhon. Cứ theo trong sớ ấy cũng có lẽ hồ nghi ; vả Vân Bích Nhon là cháu, nó có một con em ruột tên là Tân Nương, hồi mười tuổi bị chúng bắt mất đi, nay đã tám năm kiếm không ra mối, chẳng biết mất còn. Nên tôi ngại lòng chưa dám tâu quyết, xin Bệ hạ hỏi Vân Bích Nhon thì rõ hơn. » Vua Chánh Đức phán rằng : « Bích Nhon có bệnh, xin phép mười ngày, không ai làm chứng sự này, vậy thì Trung đông vương hãy xem sớ cho rõ ràng, cứ thiệt tâu ngay, Trẫm sẽ tùy cơ chuần chẽ. » Sở Vân liền lấy biểu xem qua. Các quan nào theo phe ngự độ, đều lấy làm lạ và mừng thầm cho người. Có một mình Lý Quăng nữa mừng nữa sợ ; mừng là mừng Tân Nương ra mối, sợ là sợ ngự độ rước êm ! Các anh em đồng minh đều trợn mắt, giận Ngọc thanh vương ý quyền cao chức lớn, đặt đều kêu ngạo bạn mình. Duy có Sở Vân quyết ý chối hoài thà đập đầu giữa sân châu, chớ không chịu thú tội ; nên coi sớ rồi ngồi giận, đưa lại cho nội thị đoạn quì xuống tâu rằng : « Ngọc thanh vương tâu dối, không trúng lý lời nào, tôi xin kêu nài

cho rõ : Vẫn tôi quê ở Giang ninh còn Văn bích Nhơn quê ở Hoài an, sao gọi là anh em ruột ? Đã biết rằng : em ruột Văn bích Nhơn bị chúng bắt hồi mười tuổi, đến nay chưa rõ mặt còn, cũng không tin tức chi hết, lấy cớ chi mà dám chắc tôi là em Bích Nhơn. Vả lại mẹ đẻ tôi hồi còn, và tôi đã có vợ, nếu tôi thiệt là con gái, hồi còn cưới vợ làm chi ? Giấu là giấu người ngoài, chớ giấu vợ nhà sao đặng ? Còn như Văn bích Nhơn thuở nay kêu tôi bằng em cũng thường, vì thấy giống nên kêu chơi như vậy. Vả chẳng lời giấu cợt là lẽ thường, người giống người cũng chẳng lạ ; lẽ nào gọi sự nói chơi làm thiệt nếu vậy thì chỉ người lạ gọi là bà con cũng đặng sao ? Những lời ấy bắt bóng, chụp giồng, bực thân vương không lẽ nói tôi ! Lại nghe nói Văn bích Nhơn có người em gái là Tần Nương, khi nhỏ đã hứa gả cho Anh võ vương Lý Quang, chẳng những tôi không phải là gái, dầu cho thiệt Tần Nương đi nữa, thì là vợ Lý Quang, lẽ nào Ngọc thanh vương muốn cưới, chẳng là phạm tội quân đoạt thân thể, nghĩa nào Ngọc thanh vương nói vu oan cho tôi phạm án khi quân, như vậy chẳng là không nghĩ công lao, muốn giết người vô tội. Tôi tuy nhờ ơn thánh rất dày, song chẳng dám ra công khuyến mãi nữa. Xin bệ hạ rộng lượng cho tôi nạp chức, lui về quê quán làm ăn, kiếp sau sẽ đền ơn thánh chúa ! Nói rồi giờ mảo để lên long án.

(Xem tiếp tập 11)

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN DỨC THU' XÃ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại : 20.678

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Hồi thứ bốn mươi hai

Anh-hùng vì Tần-Ngọc kèn oan.

Thiên-tử phú Kỳ-Loan tra rõ.

Vua Chánh Đức thấy Sở Văn xin từ chức, cũng động lòng, chẳng nỡ quở phạt, liền phán rằng : « Sở khanh đừng làm như vậy ! Dầu ngự đệ vu oan đi nữa, trăm cũng không đoán quyết sự giả trai, chuyện gì mà trả mả ? » Phán rồi truyền nội thị đội mả cho Sở Văn, Ngọc thanh vương thấy vậy lâu rằng : « Sở Văn cậy mình có công, nên nói lớn tiếng giữa triều. Vả lại biết lặn sự rồi, chắc không khỏi tội, nên kiếm cớ từ chức qui điện, xin bệ hạ xét cho rõ cái ý xảo quyết của Sở Văn. » Các anh hùng đều nổi giận, đồng qui lạy mà tâu rằng : « Trung đông vương Sở Văn kết nghĩa với chúng tôi đã lâu năm, ăn một mâm nằm một chỗ, nếu giả trai lẽ nào chúng tôi không biết ? Chẳng rõ vì cớ nào mà Ngọc thanh vương chắc là con gái, nay nói Sở Văn giả trai dựng, ngày sau nói chúng tôi là gái lại khó gì ? Có khi Ngọc thanh vương hờn giận Sở Văn, nên vu oan như vậy. Xin bệ hạ xét công mà nghiệm lẽ, kéo đại thần mắc án hàm oan. Nếu bệ hạ tưởng lời phi lý mà chẳng nhậm ngôn, cứ theo lời cách vách làm chắc, thì chúng tôi xin từ chức theo Sở Văn. » Vua Chánh Đức thấy đồng người tâu, không lẽ làm tội hết.

Còn Ngọc thanh vương giận lây, muốn cho vua làm tội các anh hùng theo Sở Văn mới ưng bụng. Các anh hùng thấy Lý Quảng ngồi làm thỉnh, không bảo tấu cho Sở Văn, ai ai cũng ngó lờm lờm, có ý trách Lý Quảng không có tình với bằng hữu. Lý Quảng lại riêng lo các anh em không rõ giã chơn, rồi cho Sở Văn mà mắc tội liên can nữa.

Khi ấy vua Chánh Đức nghe tâu rộn ràng, trong lòng không nhứt định, song thấy một mình Lý Quảng không rồi, chắc là rõ việc Sở Văn, liền phán hỏi rằng : « Anh võ vương, các quan đều rồi cho Sở Văn, làm chứng chắc không phải là gái, sao khanh lại làm thỉnh ? Hay là rõ biết cội rễ, nên chẳng dám bảo tấu chẳng ? Nếu khanh rõ thì tâu ngay, chẳng nên giấu giếm ; bằng muốn xin chế việc chi, trăm cũng nhậm ngôn hết thấy. » Lý Quảng quì lạy tâu rằng : « Tôi với Sở Văn tuy là kết nghĩa nhiều năm, song không chắc gái trai, nên chẳng dám bảo tấu. Xin bệ hạ xét lại : Dầu Sở Văn là gái, cũng nên nghĩ công lao mà tha tội khi quân, thì tôi và Sở Văn đều đội ơn cả. » Vua Chánh Đức thấy Lý Quảng làm lơ, giả dò không thấy, còn Sở Văn thì tức tối mười phần, bèn phán rằng : « Thôi, Lý khanh hãy lui, Sở khanh đừng cãi lẽ. Để trăm phú cho Phạm thừa tướng xét lại ba ngày, hỏi thăm Văn bích Nhơn cho biết có phải Sở Văn là em gái hay chẳng rồi sẽ tâu lại. Như quả thiệt giả trai, trăm sẽ tùy cơ phân xử. » Phán rồi truyền bãi chầu. Sở Văn lui về thư phòng buồn rầu tức tối, song phải đến chường trước mặt mẹ mình. Sở thái vương phi thấy con bày sắc sầu thăm, hỏi nghi con mắc bệnh, nên hỏi thăm. Sở Văn tức quá, nói không đặng, liền mửa ra một búng máu đỏ tươi ! Sở thái vương phi hải kinh thất sắc, Tiên thị vương phi cũng hết hồn, mới bước lại gần, Sở Văn liền té xỉu ! Nội nhà sững sốt, kẻ thì nấu sấm, người thì hãm nước, đồ cho Sở Văn một lát mới tỉnh hồn. Sở thái vương phi liền sai rước thầy thuốc. Sở Văn vội can rằng : « Đây không có thầy hay, thà chẳng uống mà còn khá, nếu uống sai thuốc lại khốn thêm. Bởi con có

sự tức tối, mới thổ huyết thình không, dưỡng một đôi ngày cũng phải mạnh. » Sở thái vương phi nghe nói cũng nhảm lý, liền bảo đầu săn sóc mà thôi.

Còn Ngọc thanh vương về cung buồn bực, nghĩ rằng : « Rõ ràng Sở Văn là gái, song nó tráo trở hay lắm, nên vương huynh hồ nghi, lại sai Phạm kỷ Loan là cậu nó đi tra xét, chắc có tư vị, chỉ cho khỏi đỡ dần ! Vậy thì mình phải cậy mẹ mình mới xuôi việc. » Nghĩ rồi vào cung, gặp vua Chánh Đức đương bàn luận chuyện ấy với Thái hậu. Thái hậu hỏi rằng : « Vương nhi, sao con biết chắc Sở Văn là gái ? » Ngọc thanh vương tâu đủ cớ sự. Thái hậu nói : « Như vậy thì chắc lắm, song Sở Văn chối mãi, không lẽ làm sao. » Ngọc thanh vương tâu rằng : « Tuy nhờ ơn Bệ hạ sai Phạm kỷ Loan tra xét ba ngày cho ra mối, song tình nghĩa cậu cháu, lẽ nào không nói đỡ cho nhau. Xin mẫu hậu đòi Sở thái vương phi, Văn thái phu nhân vào cung mà hỏi, thì việc ấy mới rành. » Thái hậu và vua Chánh Đức đều khen phải. Thái hậu nói : « Vậy thì nội thị hãy đòi Sở thái vương phi vào trước, Văn thái phu nhân vào sau. » Vua Chánh Đức và Ngọc thanh vương đều lui hết.

Nói về Phạm thừa tướng vắng thánh chỉ, không kịp về phủ, đi thẳng qua dinh Văn bích Nhơn, nắm tay cháu mà hỏi rằng : « Cháu vì cớ nào mà giả bệnh ? » Văn bích Nhơn hồ nghi thưa rằng : « Chẳng hay bữa nay trong triều có sự chi lạ ? » Phạm thừa tướng biết Văn bích Nhơn hiền, việc ấy, liền đáp rằng : « Cậu vì chuyện ấy nên vắng chỉ đến đây, tưởng cô nó và cháu đã rõ biết. Hãy nói thiệt với ta, đừng ta về trào tâu lại ; chớ thuở nay đã phạm tội khi quân, nên bây giờ còn chối hoài, tội khi quân càng thêm nặng nữa. » Văn bích Nhơn thưa rằng : « Không phải Ngọc thanh vương đã cáo gian, song cậu phải thương lượng với mẹ tôi, lập thế mà cứu nó. » Phạm thừa tướng nói phải, liền đi với Văn bích Nhơn đến trước mặt Văn thái phu nhân cười và nói rằng : « Em ôi ! Anh không dè Tần Nương giả làm Sở

Vân, con gái lập công đến phong vương, thiết xưa nay ít có ! » Vân thái phu nhơn kinh hãi, làm bộ hỏi rằng : « Sao anh hay chuyện ấy, nếu quả như vậy, tôi mừng biết chừng nào. » Phạm thừa tướng nói : « Em còn điếc hay sao ? » Liên đọc hết các việc lại. Vân thái phu nhơn liếc bẻ giấu không động, liền thuật chuyện côi hía vân vân, rồi nói rằng : « Nếu chuyện này anh tâu lại cho vua hay, chắc Tần Nương không còn tánh mạng ! Bây giờ biết tính làm sao ? » Phạm thừa tướng nói : « Em hãy an lòng, cứ lâu ngày thì khỏi tội, và phải nói ta đã làm mai cho Lý Quăng hồi nhỏ. Ta nhắm hai người đều dày công, chắc vua không làm tội. Còn Ngọc thanh vương tuy có thể, song không phép nào vua mà cướp vợ người tôi. » Vân thái phu nhơn nói rằng : « Tuy anh nói phải, ngặt Lý Quăng có vợ con rồi, không lẽ Tần Nương làm bé, sợ việc ấy chẳng nên chăng ? » Phạm thừa tướng nói : « Em là đàn bà không biết phép, nếu Tần Nương trở lại con gái, lẽ nào ở góa, mà không gả cho ai ! Chữ từng nuốt nhĩ nhưng, đã hứa ban sơ thì phải gả cho Lý Quăng. Song phải viết thư cho Tần Nương và Lý Quăng hay trước, đừng chừng ta tâu lại với Thiên tử thì phải chịu thiệt cho khỏi tội khi quân, cứ nài cầu từng nuốt nhĩ nhưng, thì Ngọc thanh vương không lẽ đoạt. »

Hồi thứ bốn mươi ba

*Vân thái quận vâng chiếu luận bàn,
Sở vương phi kiểm lời từ chối.*

Khi ấy Vân bích Nhơn nghe qua liên vọi vả viết thư, một bức gửi cho em một phong gửi cho Lý Quăng. Giây phút Sở Vân trả lời lại, Vân bích Nhơn khai thư, xem thấy lời nói sơ lược như vậy : « Em kính y lời anh đã dạy. Song ý em đã lập rồi, không lẽ viết vào thư cho hết, chừng ba bữa vào chầu sẽ hay. » Phạm thừa tướng nói : « Tần Nương đã ưng Lý

Quăng rồi, đợi xong vụ này sẽ gả. » Nói vừa dứt tiếng, xây thấy thái giám vào bẩm rằng : « Hồi này tôi vâng lệnh Thái hậu, mời Sở thái vương phi vào cung rồi, nay vâng chỉ với Thái quận vào cung lập tức. » Nói rồi từ giả lui về, Vân thái phu nhân kinh hãi nói rằng : « Không biết đòi tôi vào cung làm chi đó. » Phạm thừa tướng nói : « Hiền muội đừng giựt mình, chắc là Ngọc thanh vương cầu Thái hậu với Sở thái vương phi và hiền muội vào cung mà hỏi chuyện gả trai. Vậy thì em mau mau vào cung, đừng làm kinh hãi, cứ thiết tâu ngay, và nói con mình đã hứa gả cho Lý Quăng. Nếu Thái hậu định đòi cho Ngọc thanh vương, thì hiền muội đừng tạ ơn, cứ nói con tôi đã có chồng rồi, không lẽ gả nữa đặng. Còn việc chi thì coi dè mà nói. Ta ở đây đợi tin coi thế nào, rồi sẽ thương nghị. » Vân thái phu nhân y lời, thấy đồ triều phục lên kiệu tức thì.

Nói nhắc lại : Sở thái vương phi đương rầu sự con dâu xây thấy thái giám đến đòi vào chầu Thái hậu, Sở thái vương phi kinh hãi, vào hỏi Sở Vân rằng : « Chẳng hay có chuyện chi trọng lắm, nên Thái hậu đòi mẹ vào cung. » Sở Vân thưa : « Con mới phạm một tội khi quân rất nặng chưa kịp bẩm cho mẹ hay. Chắc Thái hậu đòi mẹ vào cung mà hỏi vụ ấy. Nếu mẹ vào chầu, Thái hậu có ép đều chi thì mẹ cứ đồ thừa cho con hết thấy, xin đừng hứa một lời, bây giờ phải lo đi cho kịp. » Sở Thái vương phi không biết con phạm tội chi, đứng kinh hãi chết đần, Tiền thị Vương phi cũng sảng hoàng. Sở Vân nói : « Để mẹ vào chầu thì hay tin, tuy con phạm luật khi quân, mà không tới tội chết. Mẹ hãy đi cho mau ! » Sở thái vương phi nghe lời, thay đồ lên kiệu.

Khi ấy Thái giám vào báo rằng : « Sở thái vương phi đến cửa cung, còn đứng ngoài hầu chừ. » Thái hậu cho vào. Sở thái vương phi bước vô quì lạy chúc rằng : « Thần thiếp Lâm thị vào chầu, chúc Thái hậu sống muôn muôn tuổi ! »

Thái hậu truyền đứng dậy, mời ngồi trên ghế cầm đôn. Coi tác Sở thái vương phi chừng trên bốn chục tuổi, liền phán hỏi rằng : « Nay bốn cung với Thái phi vào hỏi thăm một việc, xin cứ thiệt bày ngay, nếu giấu thì mang tội khi quân rất nặng : Chẳng hay Trung đông vương Sở Văn là con đẻ hay con nuôi, hãy cắt nghĩa cho rõ ? » Sở thái vương phi kinh hãi nghĩ rằng : « Thế con mình nói tội khi quân là sự ấy chẳng ? Nếu nói giấu chắc con ta nặng tội. » Nghĩ rồi quì tâu rằng : « Năm trước tiên phu (1) làm việc tại Kinh, thần thiếp không theo phó nhậm. Còn Sở Văn không khai tội sanh, ấy là con người thiếp, khi tiên phu hưu trí đem Sở Văn về, thì nó đã mười tuổi. Sau chồng tôi và người thiếp đều thác, tôi nuôi Sở Văn như con đẻ, thiệt tình như vậy, chẳng dám khai gian. » Thái hậu mừng rỡ nghĩ thêm rằng : « Như vậy thì chắc Sở Văn già trai không sai một mảy ! » Liền phán hỏi rằng : « Vì cớ nào Sở Văn già trai, Khanh phải nói cho thiệt ? » Sở thái vương phi nghe hỏi sửng sốt, liền tâu rằng : « Thái hậu dạy đều ấy lấy làm lạ lòng, thiệt tôi không hiểu ! Tôi tuy không phải mẹ đẻ nó, song nuôi hồi nhỏ đến thành nhơn, lẽ nào con gái mà đẻ già trai cho đặng ! Chẳng những là sợ phạm phép nước mà thôi, tôi cũng chẳng chịu làm đều trai lẽ như vậy. Vả lại con tôi đã có vợ, lẽ nào con gái mà cưới vợ làm chi ? E khi ai cừu oán con tôi, nên kiếm cớ vu oan mà hại nó, xin Thái hậu xét lẽ, chớ con tôi không phải gái già trai. » Nói rồi liền lạy.

Lúc này Ngọc thanh Vương ở sau nghe rõ ràng cũng muốn chạy ra đối nại, song sợ phạm phép nên phải làm thinh, làm thinh lại sợ mẹ tin lời ấy. Trong trí tưởng thầm rằng : « Chắc là Sở Văn làm kẻ, dận Sở thái vương phi nói như vậy mà chừa mình ! » Nghĩ rồi ráng đợi coi Thái hậu phán lẽ nào cho biết. Chẳng ngờ Thái hậu nghe nói nghĩ rằng : « Như vậy thì phải lý lắm, lẽ nào nuôi con tự

(1) Chồng chết rồi kêu bằng tiên phu.

nhỏ tới lớn mà không biết gái trai, lại đi lo vợ cho con nữa? Chắc là Ngọc thanh Vương nghe thiên hạ đặt đều, bồn cung nói hiếp người sao phải? Để đợi Văn thái quận đến, coi tàu thử thế nào, rồi thương nghị mới dặng. »

Giây phút thái giám vào tâu rằng : « Văn thái quận đến cung hầu chỉ. » Thái hậu cho vào, Văn thái phu nhưn tung hô đủ lễ. Thái hậu cho ngồi ghế cầm đôn, rồi phán rằng : « Bồn cung với Thái quận vào hỏi thăm một việc ; nghe nói Trung đông vương Sở Văn là con gái của Thái quận có phải hay chăng ? Hãy tâu cho minh bạch. » Văn thái phu nhưn quì tâu đầu đuôi sự tình, không sót một điều, rồi tâu rút ít lời rằng : « Tuy Sở công là cha nuôi cũng không biết Sở Văn là gái, eo le là tại người hầu ! Còn Sở thái vương phi thấy sao hay vậy, trừ ra con đây tớ là Dư thị biết rõ mà thôi, song việc khó lòng, nên không dám nói lạn ! Sự tích ấy Sở thái vương phi chẳng hề hiển thần. Còn con tôi khi còn nhỏ ; cậu nó là Phạm kỷ Loan đã đứng làm mai, hứa gả cho Lý Quảng. Bởi tìm kiếm không ra, nên Lý Quảng phải cưới vợ. Đến nay lậu sự thì con tôi mang tội đối vua. Xin Thái hậu mở độ lượng trời đất mà tha tội khi quân, thì mẹ con tôi đội ơn đến thác. » Thái hậu nghe tâu rõ mừng rỡ khen rằng : « Sở Văn là phận gái, mà đánh giặc lập công đến phong vương, tuy Mộc Lan (1) là gái tài năng đời xưa cũng không sánh kịp. Song Lý Quảng đã có vợ có con không lẽ Sở Văn làm bé làm mọn ! Vậy thì Bồn cung tính như vậy thì tiện lắm : Ngọc thanh vương chưa lập chánh phi, Bồn cung muốn cưới Sở Văn cho Ngọc thanh vương, thì xứng đáng lắm, chẳng biết Khanh đánh gã hay chăng ? »

Ngọc thanh vương ở sau cung nghe nói mừng rỡ mười phần, chắc Sở Văn về tay, chẳng còn lo chi nữa ! Xảy nghe Văn thái phu nhưn tâu rằng : « Thái hậu đã xuống chỉ lẽ nào tôi dám cãi lời. Ngặt con tôi có chồng, thiên hạ đều hay ; nếu tôi dối dờn e không phải lý. Vả lại tuy nó con đẻ của tôi mặc lòng, nếu không nhờ Sở thái vương phi dưỡng nuôi, thì

(1) Mộc-Lan là con gái, đi lính thế cho cha.

còn đâu đến ngày nay mà gả ? Vậy xin đề cho Sở thái vương phi làm chủ tôi không dám biết chuyện này. » Thái hậu nghe nói liền phán rằng : « Văn thái quận nói cũng phải lý, tuy có sanh mà không dưỡng lẽ nào dám làm chủ ! Còn Sở thái vương phi tuy là không sanh mà có dưỡng, vậy bằng lòng làm chủ mà gả Sở Văn cho ngư đệ chăng ? » Sở thái vương phi tâu rằng : « Sở Văn không phải con đẻ của tôi, bất quá qua nuôi tu hú ! Nay tuy nhờ ơn Thái hậu truyền chỉ, song mẹ đẻ là Văn thái quận, còn không dám lãnh chỉ thay, huống chi là tôi mà dám chuyên quyền làm chủ ? Vả lại tôi còn nhiều việc đau lòng lắm, không dám nói cho cạn lời. Xin Thái hậu bảo Văn thái quận làm gốc thì thuận lắm. » Tâu rồi quì lạy mà khóc.

Thái hậu thấy hai người nhượng nhau hoài, không lẽ ép trái, tưng phắt phán rằng : « Vậy thì hai khanh lui về tính lại, bề nào đợi ba bữa Phạm thừa tướng xét rồi vào tâu, hai khanh sẽ nhứt định một lẽ. » Sở thái vương phi và Văn thái quận đồng lạy tạ lui về.

Khi ấy Ngọc thành vương ở sau nghe nói như vậy, mặt vía rụng rời ; liền bước ra tâu : « Con xem việc ấy rồi, chắc mười phần không xong hết chín ! » Thái hậu phán rằng : « Con đừng bồn chồn, đợi ba bữa coi tâu làm sao, rồi sẽ thương nghị mớiặng. Bề nào mẹ cũng tính trước với anh con, không can chi mà ngại. » Ngọc thành vương nghe nói như vậy, mới chịu lui về. Thái hậu cho mời vua Chánh Đức vào cung dặn rằng : « Đến chừng xử sẽ tính cho em một chút. »

Hồi thứ bốn mươi bốn

Lộ cơ-mưu, mẹ con than thở,

Khó chớ che, cậu cháu tâu bày.

Nói qua Sở thái vương phi về tới phủ thì lập tức vào tởm phòng, Sở Văn đương ngồi ủ mặt, thấy Sở thái vương

phi bước tới, đứng dậy bái và hỏi thăm rằng : « Thừa mẹ đã về, chẳng hay Thái hậu vẫn tội con thế nào ? » Sở thái vương phi nắm tay Sở Văn khóc ròng mà trách rằng : « Người là con oan gia bất hiếu ! Nỡ nào làm khổ cho ta ! Người là con gái, sao không nói trước cho ta hay ? Đã giấu thì thôi, lại cười con đầu hiếu đạo làm chi, mà hại nó chịu cả đời như vậy ? Thiệt người lỗi thời quá, uổng công ta hoạn đường mấy năm, lẽ ra nay cũng như không, đến cuối già biết ai mà trông cậy ? Con ôi ! Con hại mẹ thêm biết chừng nào ! » Nói rồi khóc lớn.

Khi ấy Sở Văn thấy mẹ tủi phận mà than khóc, cũng động lòng rơi lệ, quì lạy thuật lại hết sự tích thâm khổ, rồi thưa rằng : « Xin mẹ đừng phiền, dầu vua hứa gả cho ai, có chết thì chịu, chớ không vâng chỉ. Bề nào cũng ở vậy, nuôi mẹ cho trọn đời, con sẽ cạo đầu vào chùa, tu cho hết tội. » Nói rồi cúi mặt khóc òa ! Sở thái vương phi thấy con nói như vậy, liền nắm tay đỡ dậy mà khuyên lơn, Tiên thị vương phi nghe nói nổi giận, kéo Sở Văn khóc và nói rằng : « Thiếp từ nay sắp sau, hết trông cậy nữa, đã biết mình là gái, mà còn cười thiếp làm chi ? » Và giận, và khóc, và nói vang, tội tở đồng hay, đều lấy làm lạ !

Sở Văn thấy Tiên thị vương phi khóc than như vậy, động lòng rơi lệ, năn nỉ rằng : « Hiền phi ôi ! Ta chẳng trách hiền phi ! Giận hèn cũng đáng tội ! Chẳng phải ta có ý muốn cưới nàng làm chi, tại mẹ và nhạc mẫu nhứt định rồi, ta không dám cãi, cho nên liền lụy tội nàng ! Ta chẳng trách ai, thiệt trách anh ta phước rợn cõi hia nên lậu sự, làm cho mang tội khi quân ! Nay ta cũng lỗi với nàng, xin dung tình thứ tội. » Tiên phi vương phi nghe nói càng thêm tức tối, cúi đầu xuống kéo cẳng Sở Văn lên, giựt chiếc hia quăng ra xa lắc ! Rồi cời vớ bỏ xuống, thấy vải trong vẫn bao có ràng nhờ như chiếc giày coi cách thế khéo lắm ! Tiên thị vương phi mở mỗi tháo nhờ và vải trắng ra, bỏ một đồng trắng phích, coi bàn chọn nhỏ nhít như mình ! Tức quá giụa run, lên ghế ngồi tơ tơ như hình gổ !

Sở thái vương phi thấy bộ đệ kỳ liền cười ngất mà hỏi con rằng : « Tiều oan gia ! Mẹ thấy con đi hia mới, giày mới, chẳng hay ai sắm thù đồ ấy cho con ? » Sở Văn mắc cỡ, cúi mặt thưa rằng : « Giày vớ và đồ của con đều do tay Dư thị. » Sở thái vương phi nghe nói liền kêu Dư thị ra quở rằng : « Mi thiệt cả gan lắm ! Vương gia là con gái, sao không nói trước cho ta hay ? Để đến bây giờ rồi như tờ vò, gỗ sao cho đặng ? » Dư thị chưa kịp trả lời, Tiên thị vương phi giận động lây, xốc lại vãi miệng Dư thị mà mắng rằng : « Mi là con đây tớ bắt nhen, lòng độc như hùm, miệng dữ hơn rắn ! Bởi người không nói trước, nên ngày nay hại mẹ con ta đến nước này ! » Dư thị hoảng kinh quì xuống thưa rằng : « Ban sơ di hầu cấm tôi không cho nói lậu, vì muốn đặng con trai. Sau tiên đại nhen và di hầu mất rồi, tôi cũng muốn bẩm thiệt cho thái phi rõ, song lại sợ họ chiếm đoạt diên thọ, nên làm thinh cho êm ; thiệt lòng tôi tiếc gia tài ruộng đất của thái phi mới giấu giếm như vậy. Nay đã lậu sự, tôi phải khai ngay : Ban Lan cũng là gái giả trai nữa ! Bởi năm trước di hầu sợ sắm thờ đồng bất tiện nên mua con Ban Lan bắt giả trai làm thờ đồng, nên Ban Lan cũng biết vương gia là gái. » Nói rồi lay mà xin lỗi. Sở thái vương phi nghe rõ thở ra than rằng : « Ta thiệt trợn cặp mắt đui, coi hai đứa con gái hơn tám năm mà không biết ! Thôi, Dư thị hãy chỗi dậy, ta chẳng hề chấp người. Ta cũng về phòng đi nghĩ. » Nói rồi bước ra, Dư thị đi theo bên gót.

Còn Tiên thị vương phi kéo lưng anh « lại đực » và khóc và nói rằng : « Nay mình đã ra mặt rồi, chắc Thiên tử gả cho Lý Quảng ; thuở nay mình tra Lý Quảng lắm, nếu có lệnh Thiên tử từ hôn, chắc mình chịu vu qui theo Lý Quảng. Chừng ấy mình để tôi chịu một liếng oan, giữ phòng không cả đời, tôi phận biết chừng nào cho người đặng ! » Nói rồi rưng rưng nước mắt ! Sở Văn vuốt ve mà nói rằng : « Ta với Khanh đã gả tiếng vợ chồng, chung bề nệm gối, như cặp chim ở một ổ, lẽ nào chẳng yêu mến, đâu đành rẽ phụng chia loan ! Dầu Thiên tử có từ hôn cho người nào ta cũng không chịu, quyết ở với nàng tới đầu bạc : chừng nào mẹ già trăm tuổi, hai đứa mình sẽ lên núi mà tu hạnh, Khanh khứng như

vậy chăng ? » Tiên thị vương phi nghe nói hết giận, ngồi cúi mặt làm thinh. Sở Văn khuyên dỗ một hồi, Tiên thị vương phi thuận hòa như cũ.

Nói qua Văn thái phu nhơn về dinh, thấy Phạm thừa tướng còn ngồi đợi, Văn thái phu nhơn thuật chuyện lại. Phạm thừa tướng mừng rỡ dặn dò Văn bích Nhơn viết sớ cho sẵn, đợi y kỳ sẽ dâng. Rồi đó Phạm thừa tướng già từ về dinh, thuật các việc cho phu nhơn rõ, đoạn viết thơ sai Phạm Hồng lên đem cho Lý Quảng. Lý Quảng xem thơ mừng rỡ, vào thuật chuyện cho mẹ nghe. Lý thái vương phi cũng mừng quá.

Đến ngày thứ ba, Thiên tử gần lâm triều, bá quan tựu hội. Kỳ này có Tiêu tử Thế đi châu, kỳ trước biết có việc nên kiếm cớ xin phép ở nhà. Trước khi chưa vào châu, còn đứng ngoài ngọ môn, thì các anh hùng thấy Lý Quảng và Sở Văn hồ mặt, hai người không nói chuyện như thường bởi cớ ấy nên các anh hùng hồ nghi. Táng Đại bước lại hỏi rằng : « Sở huynh ai cũng nói anh già trai, như không phải là gái, xin nói thiệt tình, đừng anh em lời cam đoan bảo tấu. Bằng quả như vậy thì xin nói trước, đừng chúng tôi tính kế rồi cho. » Sở Văn cứ làm thinh coi bộ mắc cỡ. Phạm thừa tướng thấy cháu mình then mặt, Lý Quảng hồ người, thì hồ nghi hai người có tư tình trước với nhau nên sẵn lòng lựa lời tâu, xin Thiên tử từ hôn cho sớm.

Xây nghe ba tiếng trống, Thiên tử lâm triều, bá quan vào tưng hô xong xă, vua Chánh Đức phán hỏi rằng : « Cách ba bữa trước, Trẫm đã phú cho khanh tra xét việc ấy, nay là rõ hay chưa ? » Phạm thừa tướng quì lạy tâu rằng : « Tôi nay chỉ tra hỏi, thiệt Sở Văn làm gái già trai, nay Văn bích Nhơn có dâng sớ. » Văn bích Nhơn nghe nói liền đem biên dâng lên. Vua Chánh Đức xem sớ rõ hết trước sau, giật mình vỗ long án mà phán rằng : « Sở Văn là gái mà văn võ song toàn, trung quân báo quốc, thiệt xưa nay ít ai dặng như vậy, quả nhơn khá kính khá khen ; nghĩ công cứu giá chừng nào, Trẫm cũng cảm chừng nấy. » Ai nghe bấy nhiêu lời, cũng biết Sở Văn khỏi tội.

Khi ấy Sở Văn cúi mào dâng lên, quì cúi đầu chịu tội. Các anh hùng đồng hải kính, nghĩ thầm rằng : « Minh thiết có mặt mà không trông, khá khen đại ca coi người hay lắm ! » Vua Chánh Đức thấy Sở Văn quì chịu tội, liền phán rằng : « Sở khanh hãy đội mào đứng dậy, dâng trăm hồi câu này. » Sở Văn vung chỉ đứng vòng tay. Xảy có Hoàng môn quan vào tâu rằng : « Ngọc thanh vương hầu chỉ. » Vua Chánh Đức trách thầm : « Ngự đệ lạ lùng lắm ! Tuy Sở Văn là gái mệ lòng, đã hứa gả cho Lý Quảng, lẽ nào quân đoạt thân thể, ngự đệ muốn dùng sao dạng ? Dầu ngự đệ có vào đền lâu thế nào đi nữa, Trẫm cũng chẳng lẽ vì tình. Nhưng mà bởi không dám cãi lệnh Mẫu hậu, nên cũng nói thứ họa may như bá quan không cãi lễ, và Sở Văn bằng lòng thì tốt lắm, nếu không cũng chẳng ép nài. » Nghĩ rồi truyền chỉ cho vào. Ngọc thanh vương bước tới sân chầu, lưng hô xong xă. Vua Chánh Đức cho ngồi : Ngọc thanh vương cứ ngó Lý Quảng hoài, Lý Quảng cũng giựt mình, sợ Ngọc thanh vương đoạt mất bữa bởi !

Xảy nghe vua Chánh Đức phán rằng : « Sở Văn, nay khanh đã rõ việc gả trai, phạm trong phép nước, song quả hơn nghĩ công báo giá nên xá tội khi quân, xét lại khanh hồi nhờ tuy hứa gả cho Lý Quảng, mà Lý Quảng bây giờ đã có vợ con, không lẽ để khanh làm bé. Trẫm xét cho kỹ, thì nên vàng chỉ Thái hậu mà lập khanh làm chánh phi Ngọc thanh vương ; bởi khanh có công lao, nênặng hưởng phần phú quý. Khanh hãy tuân chỉ, đừng phụ ý quả hơn. »

Hồi thứ bốn mươi lăm

Tổ trình bạch, xin thử cung sa,

Vàng thành chỉ, đem về khuyến dụ.

Sở Văn nghe phán, liền cất mào quì lâu rằng : « Tội thần xin tâu rõ hồi khi tội còn nhờ mắc nạn, bắt đực đi mới gả trai, sau sợ tội với triều đình, và ngại hạn chế cười, phải dấu cho luôn thể. Tội tuy phận gái, quyết lòng giúp

nước cho trọn đời, chẳng dè rủi ro sơ lâu, lẽ nào tôi dám chối nhiều phen. Song xét lại : đầu tôi là con gái cũng không can chi với Ngọc thanh vương. Nay nhờ ơn Bệ hạ tứ hôn, lẽ thì tôi không dám từ chối. Song nghĩ lại : khi nhỏ cha mẹ tôi hứa gả cho Lý Quảng, tuy nay Lý Quảng có vợ, mà tôi há dám quên câu từng nhứt nhứt chung, bề nào cũng tiếng một đời, không lẽ còn đời đời. Chẳng như Ngọc thanh vương là đồng rồng giống phụng, thiếu chi trang sắc nước hương trời. Xin Bệ hạ mở lượng hào sanh, thaу thành chỉ lại, ban ơn cho tôi nuôi dưỡng mẫu trọn đời, rồi vào cửa Phật tu hành cho tới chết. Như vậy tôi vẹn nghĩa từng nhứt, Ngọc thanh vương cũng không phiền. Bằng Thánh chúa chẳng nhậm lời thì tôi đập đầu thác trước thềm vàng, trên trả nợ quân vương, dưới tạ lòng tri kỷ. » Tàu rồi quì lạy nước mắt rung rung !

Vua Chánh Đức biết làm mai chẳng đắc lời, không lẽ ép tri, liền phán hỏi Ngọc thanh vương rằng : « Ngự đệ có nghe mấy lời Sở Văn tâu hay chẳng ? Trẫm nghĩ Sở Văn là nguyên phối của Lý Quảng, bây giờ tứ hôn cho Lý Quảng là phải hơn. Trẫm là Thiên tử, lẽ nào bỏ phép nước mà vị tình anh em ; ngự đệ đừng nói nhiều lời nữa. Để nghe Trẫm truyền chỉ : Sở Văn chẳng chịu làm chánh phi Ngọc thanh vương, Trẫm không lẽ ép, nay tứ hôn cho Lý Quảng, trọn nghĩa thỉ chung. Còn các việc thì bỏ qua, Trẫm không làm tội. » Ngọc thanh vương tặc tặc, song chẳng dám tâu, cứ ngó vua mãi !

Khi ấy Lý Quảng mừng vua xử công bình, trong lòng cảm ơn lắm, liền quì xuống lạy, đợi coi ai nghị luận lẽ nào. Ngọc thanh vương thấy vậy xốn con mắt, liền quì tâu rằng : « Xin Bệ hạ đừng tin lời xảo trá của Sở Văn, sự hứa gả cho Lý Quảng chứng cứ ở đâu ? Chẳng như chuyện Phạm thừa tướng làm mai, ấy là cậu cháu vị tình nói dờ. Nếu Bệ hạ tứ hôn cho Lý Quảng, thiệt là mắc kế Sở Văn. Bởi vì bình thường Sở Văn với Lý Quảng chẳng rời nhau, lẽ nào không tư sự ; nay sơ lâu rồi, nên mượn tiếng hứa hôn hời nhỏ, cho vẹn lời biển hẹn non thề. Tôi chẳng hề tin rằng hai người không có tình ý. Xin bệ hạ trị tội khi quân của thừa tướng, vì đồng mưu với cháu mà dối vua. » Tàu vừa dứt

tiếng, Sở Văn hỏi lớn rằng : « Vương gia nói chuyện gì trái lẽ như vậy ? Tôi cái trang hồi nhỏ, nào ai biết sự giả trá, nếu vương gia không đi rình mà nghe lén bên tường, thì cũng chưa ra mối, sao lại dám đặt điều ô uế mà quyết nói nhục tôi ! Vương gia phải biết, giữa vòng quân còn đề lấy đầu tướng, chớ đoạt chí đưa thất phu chẳng đáng đầu ! Lẽ nào vương gia ý quyền cao, muốn nói nhục ai thì nói ! Tôi chắc mình trong như ngọc không tí, thà chịu cái đầu, chớ cướp mình không đáng ! Nếu vương gia quyết nói nhục cho đáng việc, chắc chẳng như nguyên, thà tôi liều mình với gươm linh, chẳng hề chịu thất tiết. » Phạm thừa tướng quì tâu rằng : « Ngọc thanh vương đã vu oan cho tôi là khi quân, lại nói nhục cháu tôi là xấu tiết. Thiet tôi chẳng biết ai là khi quân. Vả lại Bệ hạ tứ hôn cho Lý Quăng đăng trọn nghĩa thủy chung, chừng nào cháu tôi không tuân, thì bắt tội khi quân mới đáng. » Vua Chánh Đức phán rằng : « Trăm phong Sở Văn làm Anh võ vương phi, ngang một bậc với Hồng cầm Vân, không ai lớn nhỏ. Phải thừa tướng làm mai thế cho Trâm chọn ngày tốt vu qui. » Lý Quăng liền tạ ơn tung hô xong xă. Sở Văn tâu rằng : « Tôi nhờ ơn Bệ hạ, tứ hôn cho Lý Quăng đã hai lần, ơn thánh bằng trời, lẽ nào tôi dám nghịch chi. Song tôi bị nhục giữa trào, bá quan đồng nghe thấy. Dầu tôi chắc mình trong sạch cho mấy, thiên hạ cũng không tin. Xin Bệ hạ cho tôi một diêm Thũ cung sa (1), cho rõ trong đục. » Tâu rồi quì lạy. Văn bích Nhơn nghĩ thầm rằng : « Thế em mình tưởng Thũ cung sa là vật tầm thường, mới dám tâu như vậy ; nếu có bề nào đi nữa, ấy là muốn trắng lại thêm đen ! » Phạm thừa tướng cũng lo như vậy. Còn các quan đều khen thầm, vì vàng thiet không sợ lửa.

Nói về Sở Văn xin thử Thũ cung sa, thì vua Chánh Đức phán rằng : « Ngự đệ chẳng suy lời nói, hiền khanh đừng nộ cổ làm chi ; bởi Lý Quăng với khanh là kẻ lòng son, không phải người nết xấu ; mình biết mình chẳng thẹn thì thôi. Nay Trâm đã tứ hôn rồi, ai còn dám nói điều chi mà ngại ; khanh đừng tâu chuyện ấy nữa. » Lý Quăng quì tâu rằng : « Tôi tuy

(1) Thũ cung : Thũ là giữ, cung là cung nga chỉ nghĩa là giữ cung nga, nhớ nó mà biết trịnh khiết.

kết nghĩa với Sở Văn, song không biết là gái. Nay nhờ ơn Thiên tử tứ hôn, tuy tôi với Sở Văn tin nhau, song các quan không lẽ tin hết, xin Bệ hạ y lời Sở Văn tấu cho rõ đá vàng, nếu không, chi khỏi miệng đời nghị luận. » Sở Văn nghe tấu rất bằng lòng, liền tâu tiếp rằng : « Xin Bệ hạ chuẩn lấu như lời Lý Quảng, một là rõ trình tiết của tôi, hai là rõ chí khí của Lý Quảng. » Vua Chánh Đức vui lòng, truyền nội thị mã phán rằng : « Hãy điếm thử thủ cung sa cho Trung đông vương. » Nội thị vàng chỉ, Sở Văn đưa cườm tay ra, nội thị lấy kim vàng chích cườm tay chảy máu, vạch một điếm Thủ cung sa trong hộp, chấm vào chỗ trầy, rồi múc nước rửa và chùi cườm tay cho Sở Văn, Thủ cung sa thấm vào đồ như huyết, Nội thị cùng nga đều khen, Sở Văn đưa cườm tay cho vua xem, rồi đưa giữa thính không cho bá quan xem thử. Ai nấy đều khen, Sở Văn lấy làm toại chí. Ngọc thanh vương cũng khen thắm và then mặt. Vua Chánh Đức vỗ lòng án phán rằng : « Trung đông vương thiết tài sắc không hai, trung trinh có một ! Rõ ràng ngọc lành không bị vết, đáng bậc vương phi, Trẫm càng thêm kính phục. » Đoạn Sở Văn từ chối không chịu vu qui. Văn bích Nhơn nói : « Vậy chớ hiền muội còn tính lẽ nào ? Sao biết mẹ nuôi, mà quên mẹ đẻ ! Cha mẹ đã hứa gả cho Lý Quảng, nay lại nhờ Thiên tử tứ hôn, nếu từ chối hoài, e lệnh thánh giận, thì mẹ và anh cũng đồng tội. » Nói rồi quì tâu rằng : « Xin Bệ hạ xá tội em tôi, tôi tình nguyện lành về gả cho Lý Quảng. » Sở Văn rằng : « Anh nói lạ quá ! nếu không có đường mẫu, thì tôi đã chết, bây giờ cũng như kiếp khác, lẽ nào giữ lời giao ước mà bỏ mẹ nuôi ! Xin anh đừng dự chuyện tôi, nếu ép trí quá thì đầu tôi bể tại thêm ngọc. » Nói rồi làm mặt giận, Văn bích Nhơn lui êm ! Vua Chánh Đức phán hỏi Phạm thừa tướng rằng : « Vậy chớ ý khanh muốn làm sao ? » Phạm thừa tướng tâu : « Xin Bệ hạ đừng nhậm lời ấy, lẽ nào làm việc trái đời ! Xin giao cho tôi đem cháu về khuyên lơn, gả cho Lý Quảng. » Vua Chánh Đức mừng lòng y tấu. Phạm thừa tướng tạ ơn. Bải chầu, Ngọc thanh vương theo Thiên tử về cung. Vua Chánh Đức thuật các việc cho Thái hậu nghe ; Thái hậu phán rằng : « Sở Văn không thuận thì thôi lẽ nào ép uống, song Ngọc thanh

một mình chích bóng, hoàng nhi cũng nên chọn gái hiền đức mà lập chánh phi cho em, nếu không thì chắc nó thất tình sanh bệnh. » Vua Chánh Đức tâu rằng : « Con vâng chỉ mẫu hậu, chẳng hề để trễ việc em. » Nói rồi truyền đồ ngự đệ một đôi lời, Ngọc thanh vương cũng còn buồn bực, từ giả về phòng.

Chuyện Ngọc thanh vương về cung phiến nảo, chẳng thuật lại làm chi. Nói qua Lý Quảng về dinh, các anh em kéo theo cả dọc. Trừ ra Văn bích Nhơn, Từ văn Bình, Sở Văn, Tiêu tử Thế và Quảng Minh, năm người ấy ai về dinh này, còn mấy người khách đồng tụ hội lại dinh Lý Quảng, khen rằng : « Con mắt đại ca tỉnh thần, chúng tôi đều thua hết thấy. » Tang Đại bày dẫu nói rằng : « Đại ca có nhớ sự thế nguyên tại Duy dương chăng ? Té ra nói liếng đồng mình mà không trung tín, anh giấu chúng tôi hết thấy ? Ràng rịt với Tần khanh đã ba năm, lẽ nào anh không biết là con gái ? Nay tuy Thiên tử tở hôn mặc lòng, mà Tần khanh là bạn đồng mình với chúng tôi, không lẽ một mình anh chiếm cứ ? Xử làm sao mới gọi công bình, chớ như vậy thì ai phục ? »

(Xem tiếp tập 12)

Mới vừa in xong :

Tây-Du (4 cuốn).		68\$00
Tam hạ nam đường (2 cuốn).		20.00
Bạch xà Thanh xà (1 cuốn).		8.00
Phi Long (3 cuốn).		51.00
Bắc Tống (2 —)		20.00
Thập nhị quốc phụ (1 —)		10.00
Anh hùng náo (1 —)		18.00
Hậu anh hùng (1 —)		18.00

Đang in :

Phong thần, Vạn huê lâu, Ngũ hồ binh tây,
Ngũ hồ binh nam.

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Hồi thứ bốn mươi sáu

Trương - Lang nhiều tiếng trở trêu,

Từ - Thế một lời khuyên giải.

Trương Giác nói tiếp rằng : « Tang huynh phân phải lắm ! Tuy là cô Thủ cung Sa làm chứng mặc lòng, xét cho kỹ thì đại ca mà con mắt chúng ta hết thấy ; rõ ràng đại ca mưu lợp với Phạm thừa tướng và Văn bích Nhơn, dặng tàu cùng Thiên tử, một hai xin tứ hôn, mà che miệng thiên hạ ; nếu không phải lòng ưng dạ muốn, sao bấy lâu kể về dựa vai ? Bầy giờ Thiên tử tứ hôn rõ ràng, lẽ nào lại từ chối, có phải là làm mị hay chăng ? Nay phải cứ theo lời Tang huynh, thì mới công bình, chớ không lẽ để một mình đại ca chiếm đoạt ? Bởi vì đại ca có Hồng thị tàu tàu, còn ưe nổi chi ? Các anh em cũng đủ đời, lẽ nào say mà uống ráng ? Xét lại cho kỹ . tiểu đệ còn trực tiết phòng không, vậy thì nhượng cho tôi mới phải nghĩa ! » Từ văn Lượng nạt lớn rằng : « Trương hiền đệ đừng nói phi lý. Đại ca chung chạ với Tần khanh, lẽ nào không biết là gái ? Nay lại tuân chỉ, thiệt duyên lành trời định rõ ràng. Có đâu tu hủ lại muốn giành ồ quạ ! Dẫu đại ca mò chiu đi nữa, biết Tần Khanh ý thuận hay chăng ? Tuy đại ca là khảng khái thuở nay mặc lòng, nhằm chuyện này không lẽ bóp bụng ? Thôi hiền đệ đừng tranh trở mà mất lòng ! » Từ văn Lượng mới nói tới đó, Hồ Quí hét lớn rằng : « Thiệt tôi không biết Sở Văn quí là bực nào, khôn, phải

hình bằng ngọc mà ai nấy đều giành. Dầu chặt khúc ra, chia cũng không đủ ! Theo ý tôi xét, thì Sở Văn tuy là xinh tốt, song tánh nết kiêu hãnh, miệng lưỡi gươm đao, nếu ai thỉnh về nhà, cũng bằng xương thời khí ? Sao bằng Cam thập nhị cô của tôi, tánh tình chắc chắn, lời nói thiệt thà, tuy thua nhan sắc Sở Văn, mà biết kính chồng giữ tiết, tôi không rời một bước, nằng một bước không rời, tợ lửa bén hương như đinh đóng ván. Người chê nó là Vô Diệm, tôi mê nó như Tây Thi, chúng kêu tôi là Châu Xương, nó coi tôi như Tống Ngọc ; như vậy thì vừa tình đẹp ý, vui biết chừng nào ! Chớ ai như các người, có một mình Sở Văn, mà kẻ muốn giành, người muốn giết, đến Sở Văn là tiên nữ giáng hạ, bất quá cũng của chúng, có thú vị chi mà sa mê như vậy ? Thiệt cũng đáng nực cười ! »

Đương bàn luận chưa xong, xảy thấy Từ văn Lượng bước vào. Khi ấy Từ văn Bình đã lên chức Thị độc học sĩ (1), còn Từ văn Tuấn mới lên chức Hàn lâm. Bởi Từ văn Bình về dinh, nghe các anh em cãi lầy, thì ý muốn giải hòa, nên bước vào nạt rằng : « Các anh em đừng rầy rà, để tôi phân một lẽ công bình. » Mới nói tới đó, mấy người kia đồng cười mà nói rằng : « Chúng tôi sợ ông Hảo Hảo tiên sinh hay giảng sách lắm, chớ thuộc luật chi mà xử công bình ? » Nói chưa dứt tiếng, Từ văn Bình nổi giận đáp rằng : « Các ông phân thiệt dễ tức cười ! Há chẳng nghe lời thánh nhân dạy rằng : *Cải đạo người quân - tử, trước tại nơi vợ chồng.* Ấy vậy đạo cương thường rất lớn ! Tào khanh là nguyên phối của đại ca, thì phải vu qui theo lời xưa mới thuận phong hóa. Nếu các người tranh hành như vậy, một là lỗi nghi bằng hữu, hai là trái đạo cương thường. Có lẽ nào theo ý riêng của các người, mà rẽ cánh chim oan ương (2), chia đôi cá tể mục (3). Nếu làm như vậy chắc là trái lẽ lắm ! Vả chẳng đại ca phụng chỉ hôn hôn, ấy là bạch bích lại Triệu bang, minh châu về Hiệp phố, sao các người muốn đoạt của người ? Cứ theo ý tôi : phải nghĩa thì thôi, lấy hòa làm quý. Xét như

(1) Thị-độc học-sĩ : quan đọc sách cho vua dò.

(2) Chim oan ương như le le, trống mái ngoéo cổ nhau mà ngủ.

(3) Tể mục : cá lòn mơn, có một con mắt, nhập lại hai con lợi mới đặng.

vậy phải là công bình chăng, phải là chánh lý chăng ? » Ai nấy nghe giảng sách nói kinh, đều cười ngất ! Lý Quảng nín khôngặng, cũng tức cười.

Khi ấy Trương Giác chạy xốc lại, hứ Văn Bình hai ba cái rồi nói rằng : « Tôi bảo đừng có nói lẽ nữa ! Khéo đem ba câu chữ ngàn năm mà nói rang rang ! Chỗ này không phải chỗ giảng sách đâu ! » Xảy nghe quân bảo rằng : « Có Tiều quân sư và Quảng Minh thiên sư đến. » Các anh em đồng theo Lý Quảng đi rước vào. Tiều tử Thố nói lớn rằng : « Tôi mừng cho vương giaặng đặng điềm lành, vương gia có nhớ khi trước coi tướng, tôi có đoán rằng : Đại ca sau đặng một người vợ là lắm ! Nay Tần khanh hết giả trai, có đáng tin lời hay chăng ? Ấy là duyên trời định, anh em đừng giả ngộ làm chi. » Nói rồi ngồi xuống uống trà. Còn Quảng Minh ngồi xếp bằng, lim dim con mắt sấu, làm như bộ tham thiên ! Từ văn Lượng ngó thấy nín cười không đặng, kêu Tang Đại chỉ và nói nhỏ rằng : « Tang huynh ! Anh có thấy sãi ác tăng ngồi coi bộ lơ bi đó chăng ! Thiết khổ chịu quá ! » Tang Đại ngó ngoai lại, cười ngất mà kêu rằng : « Quảng Minh ! Quảng Minh ! Lúc này không có rượu thịt hay sao, nên ngồi lim dim mà tưởng đó ? » Quảng Minh mở con mắt hí hí mà nói nhỏ rằng : « Ta lim dim mà can cứ chi người, sao cứ theo phá đám ? Các người là phạm tục, đâu hiểu việc tham thiên ! » Mấy người ấy nghe nói đồng cười rằng : « Người tham thiên theo điệu hồ ly, có lạ gì mà không hiểu ? » Quảng Minh nói : « Hồ ly cũng thành tiên, không phải như phạm tục. » Các người ấy cười ngất hỏi rằng : « Chúng ta thấy người lim dim, không biết tướng Phật hay là ghiền rượu, xin cắt nghĩa cho rành, hôm nay uống hết mấy hủ ? » Quảng Minh nói : « Rượu thịt là món dùng chung hết thấy chớ phải một mình ta sao ? Bấy đôi đời xưa ông Tể Điện hòa thượng, không đặng trường trai, sau cũng thành Phật ; chớ như nhiều hòa thượng khoe mình là tịch cốc, là trường trai, thiết là nói dối thế, tánh ỡ không công chánh, gian giáo tà dâm, làm nhiều thất đức, thì có hơn tôi chút nào ? » Tang Đại chấp tay nói rằng : « Mô Phật ! Ngài là hòa thượng hiền lành, đừng chọc nời xung ngài chém bậy ! » Ai nấy đều cười ngất.

Khi ấy Tiêu tử Thế kêu Trương Giác lại trước mặt mà dặn rằng : « Hiền đệ đừng nói chơi theo họ mà lười với đại ca ! Tuy hiền đệ chưa kết cánh phụng hoàng, song chẳng bao lâu cũng có người quốc sắc sánh đôi, thiết là đèn on củ ngáy xera, vốn chẳng kém trai tài gái sắc. Người hãy nhớ lời hậu nghiệm, đừng có bôn chôn, ta coi quẻ tiên tri chẳng hề sai chạy. » Nói rồi đứng dậy từ giã ra về, ai nấy đều cầm lại, Tiêu tử Thế nói rằng : « Sau sẽ đến chơi, bây giờ xin kiếu. » Anh em thấy cầm Tiêu tử Thế không dặng, đồng kiếu về theo.

Còn Lý Quăng vào hậu đường viếng mẹ, thấy Lý thái vương phi đương nựng cháu là Lý lân Nhi, Lý Quăng bái mẹ, rồi thưa rằng : « Mẹ có hay chuyện trong trào bữa nay ra thế nào chăng ? » Lý thái vương phi nói : « Mẹ đã hay rồi hết ! Ngọc cười Trương hiền diệt trây trúa trong đời. » Lý Quăng thưa rằng : « Bởi nó còn tánh con nít hay giã ngộ cầu vui ấy là nói chơi, chẳng phải thiệt bnh muốn như vậy. Tuy là vua xuống chỉ gả Tần Nương cho con, con lại thêm lo một nỗi, » Hồng thị ghen tương ! Không biết nó có nói chuyện chi với mẹ hay không ? » Lý thái vương phi nói rằng : « Con đừng lo quá ! Hồng thị hiền đức mười phần trong đời ít có, nó nghe rõ việc ấy mừng rỡ vô cùng, thường nói rằng : Tần Nương là nguyên phối của con, nó làm bé mới phải. Nó vào trong phòng nầy giờ, con vô đó mà thuật chuyện thì biết ý. »

Lý Quăng vâng lệnh bước vô phòng, Hồng thị vương phi nghinh tiếp cười rằng : « Mừng cho vương gia may lắm ! Gái tài sắc như vậy muôn đời ít có, nay về làm vợ phàn vương, thiết là : kỳ nam tử sánh nữ anh hùng, lấy làm xứng đôi lắm ! Tuy vậy mặc lòng, phải cảm ơn Ngọc thanh vương, vì nếu không có người tâu việc ấy cho vua hay thì quân hầu cũng mang bệnh tương tư cả đời mà chớ. » Lý Quăng nghe nói hồ mặt, nắm tay vợ mà cười rằng : « Khanh chớ nói chơi quá độc ta hồ thẹn biết chừng nào ! Khi trước ta quyết lòng kết bậu bạn, đâu có việc tương tư ! Vả lại thuở nay Khanh với ta, lòng như vàng đá, tình quá keo sơn, không dè nay sanh sự kỳ di ! Thánh chỉ đã xuống, bắt dắc dĩ phải

tùng quyền tể ra là kẻ hữu tình mà mang tiếng bạc với Khanh nhiều lắm. » Hồng thị vương phi nghe nói, hấy Lý Quang rồi cười rằng : « Vương gia phân lạ lòng quá ! Tần Nương là nguyên phối của vương gia, tình như vậy thì phải lắm. Và lại thiếp trong phòng thiếu kẻ bạn hiền, mà nay Tần Nương là người đức hạnh mười phần vu qui một chỗ càng thêm có phước trong đời, chàng đang một người nội trợ, thiếp thêm một bạn đồng tâm. Quân hầu, nghiêng qua cũng có người nương, day lại cũng có người đỡ, muốn bên nào vào bên nấy, đã phải nguyên nay, lại thêm duyên cũ, sao gọi là phụ nhau ? Xin chọn bữa tinh kỳ (1) cho sớm. » Lý Quang nghe nói mừng rỡ khen rằng : « Vương phi hiền đức như vậy, ta rất kính phục, song còn ngại một điều, sợ không xuôi việc. »

Hồi thứ bốn mươi bảy

*Tần Nương mắc ách từ hôn,
Thừa tướng trở lại du thuyết.*

Khi ấy Hồng thị vương phi nghe chồng nói, liền hỏi rằng : « Quân hầu còn lo việc chi nữa ? » Lý Quang nói : « Sở là Tần Nương không chịu vu qui, tuy là Phạm thừa tướng lãnh về khuyên dỗ, mà chưa biết việc thành chăng ? Nếu Tần Nương không nghe lời chắc ta bị... » Nói tới đó rồi nín và đỏ mặt ! (Ấy là Lý Quang mắc cỡ không phân cặn lời, chứ trong ý muốn nói như vậy : « Chắc ta bị tương tư mà chết. ») Hồng thị vương phi cười rằng : « Thiếp đã biết ý quân hầu rồi, quân hầu bị tương tư nên lảng trí ! Tuy thiên tử từ hôn mắc lòng, Tần Nương là con gái, lẽ nào không biết hổ người mà chịu ứng trước mặt bá quan văn võ hay sao ! Dầu đẹp ý mười phần, cũng phải nói từ hôn cho đỡ mắc cỡ. Phạm thừa tướng biết ý cháu gái nên nói đỡ cho xuôi, cũng như xe đò chạy, nếu quân hầu muốn cho đứng Tần Nương, thì phải đến khấn cầu Phạm thừa tướng. Tôi dám bảo chuyện ấy, chàng khỏi chứng tương tư. Thiếp bây

(1) Tinh-kỳ : ngày cưới.

kế này : Tuy còn thua Gia Cát song chẳng sút Trần Bình. Hề xong việc rồi, phải đãi một tiệc rượu ? » Lý Quăng mừng quá nói rằng : « Cảm tình không ghen, nhờ ơn khanh bày kế, chẳng những là đãi tiệc mà thôi, quí lạy mãi mà đền ơn mới xứng. » Hồng thị vương phi nghe nói đỏ mặt, hứ một tiếng rồi nói rằng : « Ai cầu anh quí lạy, để nửa sẽ bái quí Tàn Nương ? » Lý Quăng mỉm cười dặt tay ra hầu mẹ.

Bữa sau Lý Quăng lên qua dinh thừa tướng, cầu khẩn nhiều lời, xin nói giúp cho xong, định trung tuần tháng giêng sang năm sẽ cưới. Phạm thừa tướng hứa chắc mười phần, Lý Quăng tạ từ lui gót.

Nói nhắc lại : khi Văn bích Nhơn bãi chầu về dinh, thì thừa hết các việc trong trào cho mẹ rỗi. Văn thái quân mừng rỡ quá chừng.

Bữa sau Văn thái quân hỏi Bích Nhơn qua thúc thừa tướng khuyên dỗ Tàn Nương. Phạm thừa tướng nói : « Lý Quăng có qua cạy cật giúp việc ấy, mới về chưa bao lâu kể cháu qua hỏi nữa ! » Văn bích Nhơn nghe thuật chuyện rất mừng liền kêu cậu về dinh thừa với mẹ.

Còn Tàn Nương lúc này như đánh gậy trong bụng không biết tỏ tâm sự cùng ai !

Ngày kia đương ngồi phiên muện trong thư phòng, xảy thấy thư đồng vào báo : « Có Phạm thừa tướng qua. » Tàn Nương ra chào cậu, rót vào trà nước Phạm thừa tướng bưng chén trà hộp một miếng, rồi để xuống nói rằng : « Cháu ơi ! Bởi ngày trước Hoàng thượng tứ hôn cháu cho Lý Quăng truyền chỉ ngu cụ làm mai, nên nay phải đến hỏi thăm cháu định ngày nào cho Lý Quăng nghinh hôn đặng cậu vào chầu tâu lại. » Tàn Nương nghe hỏi cháu mảy thừa rằng : « Tuy là Thiên tử tứ hôn, song chẳng nên ép cháu cho lắm. Hoàng thượng đã hứa cho cháu toan liệu, cậu nhọc công tâu lại làm chi ? Thiệt Lý Quăng nhiều chuyện quá ! » Phạm thừa tướng cười ngất nói rằng : « Cháu phản như vậy thiệt bất thông lắm ! tuy cháu là phận gái, chớ cũng nữ anh hùng, sao buông lời nghịch lý ? Để cậu cắt nghĩa cho cháu nghe, từ xưa đến nay : gái lớn có chồng trai khôn có vợ, không dám cãi cha

mẹ, lẽ nào nghịch mạng quân vương ? Nư muốn đền ơn cho cha mẹ nuôi thì vu qui rồi sẽ tính cũng không khó, chớ giả trai như vậy cháu nhầm lại có ích chi chăng ? Thôi, cháu chịu cho rồi đừng cật trao lời cho Lý Quảng coi ngày cưới ; như vậy thì : Trên đã dâng thảo cha ngay chúa, dưới lại tròn ơn vợ nghĩa chồng, cháu chẳng nên dự dự. » Nói rồi cười chuôm chim. Tần Nương mắc cỡ gượng gạo thưa rằng : « Cậu quả trách mấy lời cũng phải, lẽ nào cháu chẳng biết nghe ? Song cháu còn ba chuyện này khó lắm. Thứ nhất : Cháu chết đi sống lại là nhờ có mẹ nuôi, đến bây giờ gặp mẹ gặp cậu, gặp anh và dâng vinh hiển, nếu cháu vu qui mà bỏ mẹ nuôi, không ai phụng dưỡng, tội bất hiếu biết chừng nào ! Lại cũng không đừng đưa mẹ nuôi về xứ sở, làm cho người khi tới thì vui vẻ, lúc về buồn rầu, đạo làm con bao nỗi như vậy ? Thứ nhì : khi trước cháu bắt đắc dĩ cưới Tiên quỳnh Châu, nay không lẽ bỏ đi mà vu qui cho đặng, lẽ nào gả cho người khác hay sao ! Tôi phải ở cho trọn đời, mới khỏi mang tiếng bạc. Còn đều thứ ba lại khó hơn hết : thuở nay cháu giả trai, tập ăn nói cách mạnh mẽ, là có ý sợ người nghi, nên chẳng nhịn thua ai, bao biếm chúng cũng nhiều lời lắm ; nếu nay về tới Lý Quảng, thì khó bưng miệng bạn đồng minh, lẽ nào cúi đầu mà chịu chúng cười chê biếm nhẽ cho đặng ? Vả lại Lý Quảng đã có vợ, còn dèu bông cưới cháu làm chi ? Xin cậu nghĩ giùm ba chuyện ấy cho cháu, coi đáng vu qui Lý Quảng cũng chẳng ? Nay Hoàng thượng có hứa : cho phép cháu tự liệu, có chuyện chi sở bức thì tâu, Hoàng thượng cũng y tâu ; ấy có phải là cho cháu giả trai đến trọn đời chăng ? Hôm nay tôi chắc Lý Quảng sở cậy cậu nói giùm, nên cậu mới chịu làm thuyết khách ! Xin cậu về bảo Lý Quảng dẹp chuyện ấy đi, đời này trả nợ không đặng, xin kiếp khác sẽ đền bồi. » Tần Nương nói chưa dứt lời, Phạm thừa tướng giận quá, nạt lớn nói rằng : « Người nói nhiều điều phi lý, nghe trái lỗ tai ! Như người muốn đền ơn cho mẹ nuôi, thì phải mau mau vu qui Lý Quảng, họa may sanh đặng chút trai mà lập tự cho họ Sở. Không thời phải chọn con cháu gọi là đền ơn ; chớ như ở vậy mà phụng dưỡng mẹ nuôi trọn đời, thì đặng chút tình riêng, mà hại cha ruột tuyệt hậu, ngày sau lấy ai coi việc lửa hương, đã vô ích lại thêm làm hại, ấy có

phải là đại độc hay chăng ? Còn Tiên thi đã lỡ bề, thừa dịp này chọn chỗ danh giá mà gả, hoặc đồng về với Lý Quảng, ở chung cùng nhau đến bạc đầu cũng là tử tế. Chớ lẽ nào hại trước còn hại sau, bao nỗi ép mình thêm ép chúng ? Còn việc thứ ba, thì nghĩ càng thêm nực cười lắm ! Bọn chề bai là sự nhỏ, vua quở phạt là tội to, đã phụng chỉ vu qui ai dám cãi gan biếm nhẽ. Hôm trước tại trào, đã thấy Hoàng thượng có sắc giận, sợ người nhiều lời nghịch chỉ, e khi sấm sét không chừng, nên phải tính kế điều đình, xin lãnh về mà khuyên dỗ. Nay nghĩ tình cậu cháu mới đến khuyên lơn, tẻ ra người chẳng biết ơn, lại nói ta du thuyết cho Lý Quảng, nói vậy Lý Quảng có muốn ta bao nhiêu bạc vàng, nên ta hạ mình làm người thuyết khách đó chăng ? Thiệt người không biết nghĩ ! Thôi thôi ta cũng chẳng ép, song phải tỏ lợi hại một đời đời : Người trước đã mang tội khi quân, vua án xá lại tở hôn cho Lý Quảng, đáng lẽ thấy lượng rộng như biển, thì cảm ơn lớn bằng trời, chớ sao lại dám nghịch chỉ trước bệ ? Hoàng thượng nghĩ công người cứu gia nên bỏ qua, nếu nghịch chỉ nhiều lần ta e trời mưa gió không chừng, người họa phước có định ! Lo cho cháu nặng tội, mà lụy tới mẹ tới anh ! Sở thái vương phi cũng mắc họa liên can, vì không biết dạy con vâng chỉ ! Tội chừng đó người mới tính làm sao, tuân chỉ hay là nghịch chỉ ? Như đời chừng ấy mới tuân chỉ, thì người đều nói sợ chết sợ oai, chỉ cho khỏi thiên hạ chề cười biếm nhẽ ? Nếu cũng cớ không tuân chỉ thì chết đã vô danh, lại bao anh hại em, có phải là mang tội bất hiếu, phạm tội khi quân nghịch chỉ, lại còn mang tội bạc với chồng chăng ? Cháu là bậc thông minh, hãy suy xét phải hay không phải ; cậu kiêu về khi khác sẽ qua. » Nói rồi liền đứng dậy. Tần vương cảm sợ không dặng, nên phải đưa khỏi dinh. Phạm thừa tướng lên kiệu đi ngay qua Lý Quảng.

Còn Tần vương vào thư phòng ngâm nghĩ mấy lời, liền ăn năn than rằng : « Nếu cậu mình không nói cạm lời, chắc là lụy tới anh tới mẹ ! » Ngâm nghĩ một hồi, rồi vào thuật chuyện lại cho mẹ nuôi nghe. Sở thái vương phi

gặc đầu than rằng : « Lời cậu con nói, thiệt dữ lý đủ tình phải hơn phải nghĩa, con đừng nghịch chi mà khó lòng ! Như con về với Lý Quảng, thì mẹ là nhạc mẫu của Lý Quảng, cũng có dạng rể hiền, lo chi không người nương dựa ? Còn Quỳnh Châu ở rất trợn nghì, cũng nên kiếm chỗ định đời cho nó, kéo thiệt thời cả đời mà tội nghiệp. Như nó chịu về luôn với Lý Quảng thì hay lắm ! Con ơi ! Phải nghe lời mẹ khuyên, kéo mắc họa vô cớ. » Nói rồi lạy nhỏ dầm dề ! Tần Nương mũi lòng cũng khỏe ! Sở thái vương phi bảo con về phòng mà nghĩ.

Khi ấy Tần Nương vào phòng, Tiễn thị vương phi nghinh tiếp, ngó thấy Tần Nương buồn mặt, liền nắm tay mơn cười mà hỏi rằng : « Hồi này Phạm thừa tướng đến nói chuyện chi ? Vì cớ nào mà vương gia buồn bực ? » Tần Nương thở ra, thuật chuyện lại, rồi nói rằng : « Bởi cớ ấy nên ta rối trí như tơ, không biết tình lẽ nào cho dặng ! muốn lên núi đi tu cho rồi kiếp, không đành bỏ mẹ cùng Khanh. Nếu ở đây mà nghịch chi vua, e sấm sét không chừng, hại tới anh và mẹ ! Tình không ra kể, nên buồn bực mười phần, khác nào để cụng mắc gạc trong rào, tới lui đều chẳng dặng ! » Tiễn thị vương phi cười rằng : « Vương gia ơi ! Thiếp tính kế giải sầu dặng rồi, vương gia đừng buồn nữa ! »

Hồi thứ bốn mươi tám

*Bàn sai ý, Quỳnh-Châu phiền nảo,
Nghe dứt tình, Lý-Quảng tương tư.*

Tần Nương thấy Tiễn thị vương phi vui cười, lại nói có kế giải sầu dặng, ngờ là chịu vu qui theo mình, nên vui lòng lắm, liền nói hót rằng : « Khanh thương ta mới tình kể gở rồi mà giải phiền. Như bằng lòng vu qui với ta, thì ta an lòng lắm ; ta sẽ lo đưa mẹ về xứ sở, rồi đồng vu qui một cửa với nhau, một là đền ơn cho mình huynh,

hai nửa sum vầy cũng hiền muội, Khanh khỏi lụy chung thân, ta lấy làm phĩ nguyện ! » Tiên thị vương phi nghe nói nổi giận, chỉ Tần Nương mà mắng rằng : « Bạc tình lang (1) đừng nói rằng nữa ! Bấy lâu tưởng ở với thiếp trọn đời, nên thiếp không phiền muộn, ai dè mỗi miếng mà gạt nhau ! Như mẹ Lý Quăng thì vu qui một mình, sao lại muốn kéo tôi theo nữa ? Tôi là gái chính chuyên tiết hạnh, đừng có đem Lý Quăng mà nhem ! Tôi nói thiệt, nếu ở với tôi cho đến già, dầu có thác cũng không phiền không trách, chớ tôi chẳng hề đề cho vương gia vu qui với Lý Quăng đâu ! » Nói rồi khóc ròng, cặp mắt đỏ chạch ! Tần Nương thấy vậy hồ thẹn, liền an ủi rằng : « Ta cảm chịu lỗi, Khanh đừng hờn giận làm chi ! Bởi ta bàn không trúng ý Khanh, nên mới phản như vậy ! Xin Khanh xét lại, lẽ nào không chịu làm phận vương, mà muốn hạ mình làm liều thiếp ? Từ này sắp tới, ta với Khanh làm chồng vợ cho đến thác, như không tin dạ, thì ta thề cho mà nghe. » Tiên thị vương phi hết giận nói rằng : « Thiếp sợ vương gia khôngặng bền lòng như lời nói ! » Tần Nương liền thề rằng : « Nếu ta không y lời, thề cho bị... » Mới nói tới đó, Tiên thị vương phi bùm miệng Tần Nương mà nói rằng : « Miễn nhớ lời cũng đủ, phải thề thốt làm chi ? Tôi biết vương gia bàn không trúng ý, chớ thiệt tình tôi quyết ở đời với vương gia cho trọn liết, làm một cặp thần tiên, chẳng sự chi khác. » Tần Nương cười rằng : « Khanh có tình như vậy, ta chẳng hề quên. » Từ ấy thuận hòa như cũ.

Nói về Phạm thừa tướng đến dinh Lý Quăng, thuật các chuyện, vân vân. Lý Quăng nghe nói hỏi ôi, châu mày than thở ! Phạm thừa tướng thấy vậy liền an ủi rằng : « Châu đừng nóng nảy làm chi, ta chịu bao lãnh đều ấy, đợi xong việc lão phu sẽ báo tin. » Nói rồi từ giả ; Lý Quăng cầm đôi ba phen khôngặng, lúng phải theo đưa, đoạn trở vào thư phòng nằm dài than thở, tức mình nói ra khôngặng, sâu thăm phát nọ, giận luôn bữa cơm chiều, không thêm ngó tới, cứ nằm thiêm thiếp trong thư phòng.

(1) Bạc tình lang : Chàng bạc nghĩa.

Đến canh hai Lý thái vương phi không thấy con vào viếng, liền sai nữ sử đi đòi. Nữ sử đi giây phút, trở lại thưa rằng : « Thợ đồng nói vương gia trong mình khó ở, không ăn bữa cơm chiều, đang ngủ tại thợ phòng, nên không dám kêu dậy. » Lý thái vương phi lo sợ truyền a huân xách lồng đèn đi theo. Mới đến cửa phòng, thợ đồng quì nghinh tiếp, Lý thái vương phi nạt rằng : « Người bất thông quá ! Vương gia có bệnh sao người không báo cho ta hay, để bỏ cơm nằm liều như vậy ? » Thợ đồng bị mắng tức mình nói thăm rằng : « Vương gia mang tương tư, mà mắng nhieếc tôi oan quá ! »

Lý Quăng nghe liếng mẹ quở thợ đồng, giục mình thức dậy, gương ngồi bái mẹ và thưa rằng : « Con mới ở mình không lấy làm trọng, chẳng cho thợ đồng bẩm lại, o mẹ nhọc lòng lo. Bây giờ mẹ đến thăm, con cam tội bất hiếu. » Lý thái vương phi nói : « Thôi, con nằm xuống mà nghỉ. » Và nói và bảo a huân đưa đèn sáp rọi trước mặt con, thấy Lý Quăng mặt đỏ như tôm, hơi hừng tợn lửa, liền rờ trên trán nóng thấu bàn tay ! Bèn thất kinh nói rằng : « Con ôi ! Con cảm thương hàn rất nặng, chẳng nên ngủ ngoài thợ phòng, vì gió bắc lạnh lùng lắm ! Vả lại mai là ngày trừ tịch (1), bề nào cũng phải đi chầu, phải cử kiêng cho mau mạnh. » Nói rồi bảo a huân lấy phong mạo (2) đội cho con. Lý Quăng gương bước xuống giường đi trước, Lý thái vương phi theo sau, mới ra khỏi thợ phòng tình cờ Lý thái vương phi gặp Trương Giác. Trương Giác bái và thưa rằng : « Bác biết đại ca tôi đau bệnh chi chẳng ? » Lý thái vương phi nói : « Chắc là cảm thương hàn thì phải. » Trương Giác cười rằng : « Bá mẫu không rõ, đại ca tôi chẳng phải cảm thương hàn. Bởi ban ngày Phạm thừa tướng lời nói chuyện Tần Nương không ưng, thừa tướng về rồi, đại ca ưu phiền mới phát nóng lạnh ; xin bác tính mưu kế chi mà cưới Tần Nương cho dặng, thì đại ca hết chứng tương tư. » Lý thái vương phi cười rằng : « Trương hiền diệt cắc có quá ! Làm sao em lại nhạo anh ? » Nói rồi đi thẳng vào phòng Lý Quăng.

(1) Trừ tịch : ngày 30 tết.

(2) Phong mạo, mũ đội che gió.

Khi ấy Lý Quảng đã nằm mê trên giường, Hồng thị vương phi thấy chồng bệnh, càng săn sóc lắm. Xảy thấy Lý thái vương phi bước vào, Hồng thị vương phi nghiêng tiếp. Lý thái vương phi hỏi rằng : « Con ta ngủ hay chưa ? » Hồng thị vương phi thưa : « Chồng tôi mới ngủ. » Lý thái vương phi nói : « Thôi, đêm nay con đừng đến hầu mẹ lắm chi, để săn sóc nó ! » Nói rồi quay quã ra ngoài. Hồng thị vương phi đưa mẹ chồng ra khỏi cửa phòng, rồi trở vào đăm mắt Lý Quảng. Lý Quảng mở mắt ra hỏi rằng : « Khanh chưa đi ngủ, còn thức làm chi ? » Hồng thị vương phi nói : « Còn sớm lắm, chưa tới canh ba, nên chưa buồn ngủ. » Lý Quảng nói : « Nếu Khanh chưa chịu ngủ thì ta chờ đây bây giờ. » Hồng thị vương phi không dám cãi, lại nằm ghé một bên. Lý Quảng vuốt ve yêu ấp, làm như đêm mới nhập phòng !

Ấy là :

Thiệt dạ Ngưu-Lang mơ ở Tổ (1),

Mượn hình Chức-Nữ thế có Hằng !

Hồng thị vương phi lấy làm lạ lùng, vì chồng bệnh đến bỏ cơm, hơi nóng như lửa, sao ấp yêu tình nặng hơn ngày thường ! Còn Lý Quảng nhờ vợ cho thuốc phát tán, đồ mê hơi như tắm, mát da thịt như thường ! Giấc hồ điệp mơ màng, chứng tương tư tiêu táng.

Rạng ngày Lý Quảng chờ dậy, mình mẩy nhẹ nhàng, Hồng thị vương phi mới hết lo sợ, liền hỏi a huân chưng nước nhơn sâm cho chồng uống. Lý Quảng uống vào càng khỏe, sửa sang mào áo đi chầu. Đến chững bãi chầu, Lý Quảng về viếng mẹ, rồi cũng trở vào phòng.

Bữa ấy các anh em ghé chơi, Lý Quảng cáo bệnh không ra mặt, ai nấy đều lơ lảo ra về.

Đến canh năm, pháo nổ vang tai, đưa năm cũ ăm mừng năm mới.

Rạng ngày Ngươn đán, Lý Quảng ráng lên ngựa theo bá quan văn võ đi chầu. Chúc tụng vạn tuế xong rồi, vua bái chầu, bá quan lui hết. Lý Quảng về lạy mừng chúc thọ cho mẹ, nội nhà mừng tuổi xong xuôi, kể ăn tiệc Tết. Chẳng ngờ

(1) Á Tổ sáng Tổ Nga trong cung nguyệt.

Lý Quảng ráng đi châu hai lần, cũng có cảm gió ít nhiều, phần thì trong bụng bị chứa Tân Nương, nên ăn uống không dặng, ngồi giầy phút rồi kiêu về phòng. Lý thái vương phi và Hồng thị vương phi thấy Lý Quảng không vui, khí sắc buồn bực, nên mẹ chồng nằng dàu ăn chẳng biết mùi, dùng sơ vài ba miếng rồi bảo trẻ dọn đi. Mẹ chồng nằng dàu đồng bước vào thăm Lý Quảng, thấy Lý Quảng nằm trên giường, Lý thái vương phi dặn dàu coi chừng cho kỷ lưỡng rồi trở về phòng.

Từ ấy sắp sau, bệnh Lý Quảng càng ngày càng nặng. Hồng thị vương phi biết chồng đau tương tư ăn uống không dặng, nên hằng kiểm lời khuyên giải song cũng không nguôi.

Đến ngươn tiên, Lý Quảng mình đã gầy mòn, đi châu không nổi, nên dặng sớ xin phép ở nhà thang thuốc. Nội bữa ấy Lý Quảng chịu không dặng, ráng viết thơ phong lại, sai người đem qua Sở phủ. Bọn Lan tiếp thơ dặng cho chủ. Tân Nương khai thơ xem thấy lời đặt như vậy :

« Kính gởi thăm hiền đệ. Xin chớ chấp ngu huynh. Qua Tân-xuân vào chúc Triều đình. Ghé quý phủ quýet mừng Ngươn dân. Hèm không thấy dặng, khiến nỗi đau lòng. Về bỏ ăn sâu thâm trong phòng. Nằm chẳng nhắm, trở trăn trên gối ! Nhớ lúc hiệp, càng đau tim phổi. Nghĩ khi lìa, thêm đứt ruột gan ! Tương năm xưa thệ kãi mình san. Tiệc thì tiêu không rời tri kỷ. Nhớ ngày trước công thành phá lũy. Trận tử sanh chẳng bỏ kim lang. Nhưng lời dĩa ngọc giao vàng. Nhiều tiếng ghi xương thắm thịt ! Tình thình-khí, tình càng khẩn khít. Nghĩa tất-giao, nghĩa thiết chắc bền. Lòng sắt dính đến thác không quên. Lời vàng đá còn thâu hằng nhớ. Xưa chuyện trò không hờ. Nay hình dạng khô tìm. Sáu năm canh nệm tủy không êm. Chanh sáu khắc, chén quỳnh biếng rót ! Kẽ héo ruột, mới thương người đứt ruột. Khách vô tình, nên phụ bạn hữu tình. Suy ra mình luống hồ mình. Nghĩ tới bệnh càng thêm bệnh. Tiết ngươn nhứt (1) khôn châu bệ chín. Thơ di-ngôn trộm tỏ tình tư. Nói đã tận từ. Lời chưa hết ý. »

Lý-Quảng đại bệnh thủ thơ (1)

(1) Ngươn nhứt : ngày thượng ngươn. Ngày gọi là ngươn nhứt, đêm gọi là ngươn tiên (ngươn dạ).

(2) Lý Quảng đương bệnh ráng viết thơ.

Khi ấy Tần Nương xem thơ rồi, trong lòng chưa xót, song còn nghi Lý Quăng cố ý mà thăm hơi mình, liền cắt thơ vào tay áo, bảo Bạt Lan ra nói với kẻ đem thơ rằng : « Vương gia đã xem thơ rồi, người trở về bẩm lại. »

Bữa sau Tần Nương sai Bạt Lan lên thăm thỉnh, coi Lý Quăng coi có bệnh chăng ? Bạt Lan mặt thăm rõ ràng, về báo tin rằng : « Bữa hai mươi chín tháng chạp năm ngoái, Anh vô vương phát bệnh vừa vừa, từ mồng một Tết đến nay bệnh càng ngày càng liệt, ăn ngủ không dặng, ốm đã bảy xương, ngồi phải có người đỡ ! » Tần Nương nghe nói kinh hãi, ứa nước mắt, nói thăm rằng : « Niên huynh ôi ! Em chẳng phải là phụ tình, tại Quỳnh Châu bó buộc quá ! Anh không rõ sự thăm khổ của em, nên trách đã đáng tội ! Anh thiệt người tình nghĩa muôn phần, đến nỗi tương tư sanh bệnh trong ! Thiệt là em hại anh, nay ăn năn đã muộn ! Còn ông cậu cũng lạ : anh ta đã bệnh ra thế ấy, sao không đến tỏ một đôi lời ! Cậu mình không qua lễ nào mình đến nhà mà nói ! Nếu đại ca bề nào đi nữa thiệt là ta giết không gươm ! » Từ ấy Tần Nương ngày đêm luống đau lòng như dao cắt, cứ sai Bạt Lan đi thăm tin Lý Quăng nhẹ chưa mà thôi !

Hồi thứ bốn mươi chín

*Tần-Nương vàng chỉ đến thăm-cung,
Thái-hậu bằng lòng nhìn nghĩa-nữ.*

Nói về Lý Quăng từ khi thấy kẻ đi thơ về thưa lại, mà không có thơ trả lời càng thêm bệnh nữa.

Ngày kia Lý thái vương phi rước thái y đến coi mạch cho Lý Quăng ; thái y chẩn mạch rồi trở ra nói với Lý thái vương phi rằng : « Mạch Vương gia hư lắm không phải chứng thương hàn, chắc là bị thất tình sanh bệnh ; song tôi xét lại, vương gia tuổi nhỏ mà làm quan cực phẩm còn ưu phiền tức tối nỗi chi. Thiệt nên lấy làm lạ lắm ! Bệnh thất tình

không có thuốc trị, chừng nào hết phiền não thì mạnh như thường, nay tôi ra toa này, là thuốc bổ dưỡng đỡ giấc mà thôi. » Nói rồi viết toa và xin cáo thối.

Lý thái vương phi nghe rõ sanh nghi, nhớ lại lời Trương Giác nói năm ngoái, mới chắc thiệt con mình tương tư Tần Nương. Khi trước ngờ Trương Giác nói chơi, nay mới tin là thiệt, liền sai người đi hốt thuốc, còn mình vào phòng thuật chuyện thái y nói cho con nghe. Lý Quảng thưa rằng : « Mẹ tin lời thái y làm chi, thuở nay thầy thuốc hay kiểm chuyện mà kiểm tiền. Xin mẹ xét lại mà coi, con còn ưe nỗi gì nữa ? » Mẹ con đương bàn luận, quân đi hốt thuốc đã đem về. Hồng thị vương phi đi sắc thuốc, rồi đem cho Lý Quảng uống. Lý thái vương phi bảo Lý Quảng ngủ đi, dặn nàng sẵn sóc, rồi trở ra ngoài, bớ cơ gặp anh em họ Từ và Trương Giác vào thăm Lý Quảng. Mấy anh em gặp Lý thái vương phi chào rồi, hỏi thăm bệnh Lý Quảng ra thế nào. Lý thái vương phi mời mấy anh ngồi, đoạn thuật lại những chuyện thầy thuốc đoán chứng bệnh, vân vân, rồi nói rằng : « Bệnh con ta bị tương tư Tần Nương thì phải. Các cháu có nghĩ tình anh em, xin bày kế mà cứu, bằng không thì bệnh ấy chẳng lành. » Từ văn Bình thưa rằng : « Bác đã dạy như vậy, lẽ nào cháu chẳng vâng lời, ngặt Tần Nương từ hôn hoài, nên nói gấp không được, song chúng tôi cũng hết lòng ràng tính kế cho xong việc ấy. Bấy giờ đại ca tôi còn nghi, xin bác sẽ nói giúp lại rằng : anh em tôi có đến thăm. » Nói rồi liền kiêu.

Còn Tần Nương sai người thám thính, nghe nói Lý Quảng bệnh một ngày một nặng, thì rầu biết chừng nào ! Muốn đi thăm lại e chẳng tiện, nên tức mười phần, tuy không mang bệnh tương tư, mà sầu thảm cũng như Lý Quảng.

Nói về Ngọc thanh vương tử khi về cung, cũng bị Tần Nương mà tương tư, bỏ ăn quên ngủ, mặt vở mình gầy, coi bộ nặng hơn Lý Quảng nữa ! Thái hậu thấy vậy, đem Ngọc thanh vương dờn về cung, rước thái y điều trị, rống như sấm không biết mấy căn, mà bệnh mười phần còn đủ chực !

Các thái y khoanh tay ! Thái hậu biết con bệnh tương tư Tần Nương, nên tính kế thăm rằng : « Thế này phải triệu Tần Nương vào cung, họa may con thấy mặt có giảm bớt. » Nghĩ rồi sai nội thị đi triệu Tần Nương, bảo vào cung cho mau, vì có chuyện gấp. Nội thị phụng chỉ đi liền.

Khi ấy Tần Nương nghe Bạt Lan vào báo rằng : « Có Nội thị vàng chỉ Thái hậu, đòi vương gia vào cung lập tức. » Tần Nương kinh hãi nghĩ rằng : « Chuyện chi mà Thái hậu đòi ta ! Không lẽ ép ta ưng Ngọc thành vương cho đặng ! Song bồ nào ta cũng phải đi ! » Nghĩ rồi, hỏi Tiễn thị vương phi lấy mào áo đặng châu Thái hậu. Tiễn thị vương phi cười rằng : « Vương gia nói lạ quá ! Nay đã lậu sự rồi, còn dùng áo mào sao nên ? Phải ăn mặc theo con gái mới khỏi tội khi quân. » Tần Nương không biết làm sao, phải thay đổi xiêm áo. Tiễn thị vương phi cài tóc giắt trâm cho chồng, giới phấn thoa son, đeo hoa mang ngọc, rồi cỡi hia tháo vải trắng, lấy giày nhỏ mang vào. Tần Nương giận đỏ mặt, phải dẫn lòng mà chịu. Điểm trang rồi, Tần Nương dẫn vợ ra trước, thuật chuyện lại cho mẹ nghe, đoạn thưa rằng : « Con vào cung châu Thái hậu, nếu Thái hậu ép con ưng Ngọc thành vương thì con nguyện đập đầu mà chết. » Nói rồi lau nước mắt, Sở thái vương phi an ủi một đôi lời.

Kế Nội thị đứng ngoài cửa thúc rằng : « Xin Trung đồng vương lên kiệu kéo trê ! » Tần Nương từ giã Sở thái vương phi, rồi bước lên kiệu.

(Xem tiếp tập 43)

In, xuất bản và phát hành
tại nhà in

TÍN DỨC THU' XÃ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại : 20.678

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Nội thị cỡi ngựa về trước báo tin, Thái hậu cho vào, Tần Nương vào luag hô chúc tụng. Thái hậu mời ngồi, thấy Tần Nương bây giờ hình dung như Thái Chơn, nhan sắc như Tây Tử, càng xinh hơn trước, như gấm thêu hoa, thì khen thắm rằng : « Hèn chi con ta tương tự cũng phải ! » Nghĩ rồi cười và phán rằng : « Sở khanh, nay bốn cung đòi vào mà nói một chuyện : Khanh đã nhờ thánh chỉ tứ hôn cho Lý Quăng, sao lại không ưng ? Không ưng Lý Quăng thì thôi, chớ lẽ nào ở vớ ? Bốn cung xét lại : sự giao ước miệng tây khi trước, cũng chẳng có bằng cớ chi, bốn cung muốn lập khanh làm chánh phi cho Ngọc thanh vương, mới đáng hương trời sắc nước. Như khanh không phụ, bốn cung sẽ tâu cho. » Tần Nương quì tâu rằng : « Thái hậu dạy như vậy, chưa chánh lý ! Khi tôi còn thơ ngây, cậu tôi đã làm mai hứa gả cho Lý Quăng, tuy Lý Quăng đã có vợ, tôi cũng là gái có chồng, tôi chưa chịu vu qui, là vì mắc phụng dưỡng mẹ nuôi hôm sớm. Chớ như Ngọc thanh vương lập chánh phi, không phải việc nob, lẽ nào cướp gái có chồng ? E thiên hạ chê cười, nhẹ thề nhà nước ! Tôi không dám vàng chỉ, là trên sự phép triều đình, dưới chẳng nỡ làm cho Thần vương mang tiếng bất nghĩa. Xin Thái hậu xét lại, tôi đợi ơn vô cùng. » Thái hậu phán rằng : « Khanh tuy là gái, mà miệng lưỡi sắc hơn gươm ! Bốn cung nói không lại ! Thôi thôi, khanh chẳng chịu làm chánh phi, bốn cung không lẽ ép Song Ngọc thanh vương vì khanh mà phát bệnh, khanh phải cứu cho mạnh, bốn cung sẽ đền ơn. Bây giờ Ngọc thanh vương ở tại lầu Thanh phong, khanh hãy theo cung nga vào thăm

lập tức. » Tần Nương nghe nói tức tối, khó nổi trả lời. Xảy thấy cung nga báo rằng : « Ngọc thanh vương đương bệnh, ráng ra mắt Trung đông vương ! » Thái hậu nghe nói, truyền cung nga vịn Ngọc thanh vương vào. Thương hại Ngọc thanh vương : Minh ốm như cùi khô, tưởng đi gần ngã gió ! Ngó thấy mặt Tần Nương, trong lòng đã an, bằng nống trâm thang thuốc bổ, đi ngủ xiêu ngủ tó, và kêu và trách rằng : « Sỡ khanh ôi ! Khanh hại ta gần chết ! » Tần Nương làm thinh không nói lại, làm lễ theo đạo chúa tể, lạy rồi ngồi xuống. Ngọc thanh vương ngó Tần Nương gần rớt con mắt, nhìn một hồi đã thém rồi than rằng : « Ta cũng biết khanh là vợ Lý Quảng giao ước hồi nhỏ, lẽ nào quân đoạt thân thể ! Song le một nỗi khanh vu qui, thì khó thấy mặt nữa ! Nghĩ rầu bấy nhiêu chuyện mà phát đau, chớ thiệt ta không quyết lòng ta, chẳng hay khanh có kể chi, làm cho ta đặng nhiều lần thấy mặt mà đàm đạo, ta cảm ơn vô cùng ! »

Tần Nương nghe nói, nghĩ thầm rằng : « Minh tỉnh như vậy... thì thuận hơn tình, chắc người lành bệnh. Thái hậu cũng cảm ơn. Ngọc thanh vương cũng hết mơ tưởng việc quấy ! » Nghĩ rồi tâu với Thái hậu rằng : « Tôi tỉnh đặng một kể, chắc vương gia bệnh lành, nếu Thái hậu thứ tội, tôi mới dám tâu ? » Thái hậu phán rằng : « Nếu khanh có kể trị đặng bệnh thì tâu, bõn cung chẳng hề làm tội. » Tần Nương tâu rằng : « Nguyên khi trước vương gia muốn vào hội đồng mình với chúng tôi nhưng chúng tôi ngại lễ quân thần, nên không tuân chỉ. Nay vương gia đã có lòng thương tôi, tôi lẽ nào dám không tâu tới, xin lấy ý đồng mình, làm phận em út, ấy là tôi không xét phận hèn, muốn đeo bông theo kẻ lá ngọc, xin Thái hậu xá tội, thần nữ đời ơn. » Thái hậu chưa kịp trả lời, Ngọc thanh vương nói lớn rằng : « Nếu như vậy, thì ta kêu khanh là vương muội, khanh kêu ta bằng vương huynh, một lời đã hứa rồi, chẳng hề dời dời. Nếu ta còn lòng tưởng quấy, khanh còn dạ nghi ngờ, thì không đặng chết cách tử tế ! Ta thề như vậy, một là cho khanh rõ lòng ta, hai là cho khanh đừng đổi tánh. Từ này sắp tới, kêu anh em như một nhà mà thôi ? » Thái hậu nghe qua mừng lắm, liền phán rằng : « Nếu

đặng vậy thì xong hết cả hai. » Tần Nương cũng mừng lòng, liền lấy Thái hậu mà kêu bằng mẫu hậu, rồi lấy Ngọc thành vương mà kêu bằng vương huynh.

Hồi thứ năm mươi

*Thối gọi phản vương, xưng là công-chúa,
Tinh đem Tiền thị, gả lại Trương-lang.*

Khi ấy Thái hậu mừng rỡ truyền mời Vạn tuế vào cung, vì Thái hậu đã dùng Trung đông vương làm nghĩa nữ. Vua Chánh Đức vào cung Tần Nương quì lạy tiếp giá. Vua Chánh Đức thấy Tần Nương đã hiện nguyên hình, xem nhan sắc hơn xưa, thì càng vui vẻ lắm, liền phán rằng : « Thần nhi nghe cung nga nói : Mẫu hậu đã dùng Sở Văn làm nghĩa nữ, nên thần nhi đồng kính mừng. » Thái hậu phán rằng : « Công chúa hãy làm lễ hoàng huynh đi ? » Tần Nương vâng chỉ quì lạy tâu rằng : « Thần muội chúc cho hoàng huynh sống lâu muôn tuổi. » Vua Chánh Đức cười chúm chím phán rằng : « Thôi khanh muội hãy bình thân. » Vua Chánh Đức ngó thấy Ngọc thành vương tuy ốm ó, song tinh thần mạnh hơn ngày trước, càng mừng rỡ bội phần. Thái hậu truyền dọn yến, và sai cung nga đem Tần Nương ra sau, thay đổi theo sắc phục công chúa. Cung nga vâng chỉ, trang điểm cho Tần Nương xong xuôi, Tần Nương soi kiển, than thầm rằng : « Phải chi mình không nhan sắc như vậy, thì có đâu gây việc thị phi nhiều chỗ. » Than rồi trở ra làm lễ đủ phép. Ngọc thành vương thấy càng thêm thương quá, song chẳng dám vọng tưởng đều chi !

Kế dọn tiệc đã xong xă, vua Chánh Đức cáo thối, Ngọc thành vương lui về lầu Thanh phong, còn Thái hậu với Tần Nương ăn uống. Tiệc rồi, Thái hậu cho vời hoàng hậu đến, rồi thuật chuyện vân vân. Tần Nương ra mắt hoàng hậu, rồi từ giã xin về. Thái hậu ban cho một kiện trân châu, và cấp bốn cung nga hầu hạ. Tần Nương tạ ơn, Thái hậu phán

rằng : « Nếu công chúa có rãnh thì vào cung, kéo mẹ và anh trông nhớ. » Tần Nương từ tạ, lên kiệu trần châu đi về.

Tần Nương về dinh, đến hầu mẹ. Sở thái vương phi lấy làm lạ lùng. Tần Nương thuật chuyện lại, mẹ mới an lòng. Tần Nương lui về phòng, dặn bốn cung nga rằng : « Chúng bây kêu ta bằng thiên tử như thường, đừng kêu bằng công chúa. » Nói rồi vào phòng. Tiễn thị vương phi sững sốt ! Tần Nương cõi mào công chúa quăng lại bên phòng liền thay đổi đồ trai như cũ, và thuật chuyện mọi việc. Tiễn thị vương phi mới hay.

Nói về Lý Quảng bình một ngày một nặng, uống thuốc không thuyên. Lý Thái vương phi và Hồng thị vương phi đều nong nầy, mà nghĩ không ra một kế hay, cứ ưu phiền mãi.

Ngày kia các anh em tới thăm, Lý thái vương phi cậy toan mưu tính kế. Tang Đại thưa rằng : « Đại ca vì Tần Nương mà sanh bệnh, nếu Tần Nương không chịu vu qui, thì bệnh đại ca chẳng giảm. Tôi đã biết rõ Tần Nương có chuyện sờ bức, nên chẳng chịu vu qui, chớ Tần Nương thuở nay yêu mến đại ca lắm lẽ nào lại không bằng lòng ! Chừng Tần Nương tính xong việc mẹ nuôi và Tiễn quỳnh Châu cho an, thì việc Tần Nương mười phần xong cả. Cháu tính như vậy, chẳng hay bác xét phải chăng ? » Lý thái vương phi chưa kịp đáp, Từ văn Lượng nói rằng : « Tang huynh bần trùng lắm ! Như tính việc Tiễn quỳnh Châu thì chẳng khó gì ; hãy chọn một chỗ xứng đáng cho nàng, thì Tần Nương khỏi bị ràng buộc ; ngặt Sở thái vương phi đã mất dấu lại mất con, lẽ nào chẳng than thở ? » Từ văn Tuấn nói : « Nhị ca nói phải lắm ! Tính làm sao cho hòng toan mới đặt, chớ Quỳnh Châu đã chẳng cho Tần Nương vu qui, lẽ nào lại chịu bỏ mẹ chồng mà về nhà khác ? Chỉ bằng chọn một người tử tế, cho Sở thái vương phi gả Quỳnh Châu mà bắt rể làm con, thì Tần Nương an lòng vu qui, không bận bịu chi nữa. Ngặt khó kiếm được người xứng đáng với Quỳnh Châu, nên tính không xong việc ! » Nói rồi ngồi cúi đầu. Khi ấy Lý thái vương phi nói : « Thôi, già xin kiêu vào trong đề cho các cháu tính kế : Một là an việc Sở thái vương phi và Quỳnh Châu, hai là trị bệnh con ta ! Thiết cảm ơn lắm, ngàn lượng

đặc ta đánh đèn công. » Nói rồi lui gót. Còn Từ văn Tuấn nghĩ hoài, không biết ai xứng đáng, xây thấy Trương Giác ngồi cười trời. Từ văn Tuấn thấy cảnh sanh tình, ngất không lẽ bàn luận trước mặt Trương Giác, nên rủ nhau lui về. »

Đoạn Từ văn Tuấn về thư phòng nói với hai anh rằng : « Khi này em tính đang một kế lưỡng toàn, chính e người ấy không ưng thì hư hết các việc. » Từ văn Lượng hỏi : « Kế chi lưỡng toàn, em phân nghe thử ? » Từ văn Tuấn nói : « Tôi nhắm Quỳnh Châu làm dâu Sở thái vương phi đã lâu, cũng yêu mến nhau lắm. Dâu Sở thái vương phi chịu gả, Tiền quỳnh Châu cũng không nở vu qui. Nói cùng mà nghe : Dâu Quỳnh Châu chịu lấy chồng, Tần Nương thương mẹ cui cút một mình cũng chẳng nở vu qui họ Lý ! Tôi tính lại, có anh Trương Giác chính chồng chưa vợ, ở chung với đại ca. Nếu Trương Giác chịu thế cho Tần Nương, làm con nuôi họ Sở mà ở với Quỳnh Châu, thì Sở thái vương phi khỏi mất dâu mất con, Tiền quỳnh Châu cũng có đôi có bạn. Rồi đó sẽ khuyên Tần Nương vu qui họ Lý, thì dầu Tần Nương miệng lưỡi bực nào, cũng không chỗ đỡ thừa đáng nữa. Ấy có phải là kế lưỡng toàn chăng ? Song lo Trương Giác không ưng, thì hết phép tính nữa. » Từ văn Bình, Từ văn Lượng đồng khen rằng : « Em bày kế ấy hay lắm ! » Từ văn Lượng ngâm nghĩ rồi nói rằng : « Tam đệ đừng lo chuyện ấy, ta chịu nói với Trương Giác, chắc va sao cũng bằng lòng. » Từ văn Bình hỏi rằng : « Sao nhị đệ chắc như vậy ? » Từ văn Lượng nói : « Sở là anh không rõ : Trương hiền đệ tuy ngoài miệng vui cười, mà trong bụng sâu riêng lắm, tôi nghe chuyện ấy đã chắc ; nay động Quỳnh Châu thì đẹp lòng, lẽ nào từ chối ? Vả lại Trương Giác thường nói rằng : Nếu thấy mặt nàng nào cho vừa lòng, thì mới chịu cưới. Trương Giác cứu Quỳnh Châu tại Trấn giang, hằng khen Quỳnh châu là quốc sắc. Còn Tiều tử Thế có nói tiên tri rằng : Không bao lâu Trương Giác sẽ dâng vợ xinh, chẳng những xứng đôi lại là ơn nghĩa cả. Do theo mấy lời ấy thì tôi chắc là Tiền quỳnh Châu chứ ai ? Song phải có người miệng lưỡi thì khuyên dỗ Quỳnh Châu mới xiêu lòng, song không biết kiếm ai du thuyết cho xứng ? » Từ văn Tuấn nói : « Chuyện ấy có khó chi, hai vị

tần tâu với chiếc kính là ba, viện thêm Hồng thị lâu tâu là bốn, lẽ nào bốn người nói mà không lại miệng một nàng Quỳnh Châu hay sao? » Từ văn Bình, Từ văn Lượng đồng nói : « Như vậy, mai sẽ bảo hai chị người với đệ tích (1) đồng thẳng qua nhà đại ca thuật chuyện cho Hồng tâu tâu hay rồi sẽ rủ đi luôn thể. » Anh em bàn luận rồi đi nghỉ.

Bữa sau, ba anh em họ Từ qua nhà Lý Quảng, đi ngay lại phòng Trương Giác, thấy Trương Giác ngồi trên ghế đơm trời ! Ba anh em họ Từ lên ra sau lưng. Từ văn Lượng và cười và hỏi rằng : « Trương hiền đệ ngồi tương tư giống chi đó ? » Trương Giác giật mình, đứng dậy nghinh tiếp và nói rằng : « Tôi ngồi không, coi mây trôi sắc, chớ tương tư giống gì ! Các anh đi chuyện chi mà sớm dữ vậy ? » Ba anh em họ Từ nói : « Chúng ta ngủ không an giấc, vì chẳng biết bịnh đại ca thế nào ? » Trương Giác thở ra, rồi chép miệng than rằng : « Không xong, không xong ! Coi thế nặng hơn hôm qua nữa, sợ Tần Nương giết chẳng gươm đao ! Phải tính thế làm sao cho Tần Nương vu quí, thì cứu mạng đại ca mới được. Tôi tính một đêm nay đã rồi ruột, mà không được lương toản ! Mấy anh là Quốc trọng, Thâm hoa, nhiều mưu đủ trí, hãy bày thử một kế mà cứu bịnh tương tư của đại ca coi thế nào ! » Từ văn Lượng nói : « Tam đệ mới tính được một kế hay lắm, đồ hiền đệ nghĩ thử cho ra, mới thiệt là tay bàn giỏi ! »

Hồi thứ năm mươi mốt

*Ba anh bạn ép nài Trương-Giác,
Bốn chị em khuyên dỗ Quỳnh - Châu.*

Khi ấy Trương Giác thấy hỏi đó, nói dứt rằng : « Tôi không phải là con sên ở trong bụng các anh, mà bàn cho được. Có kế hay thì nói cho rành, kéo nghĩ hoài một trí. »

(1) Đệ tích cũng như đệ phụ, em dẫu.

Từ văn Bình nói : « Tôi hồi hôm nghĩ tới canh ba, tỉnh dậy kể thứ nhất thiệt tiện cả đôi bên ; tuy chưa sánh kể Phụng Sồ, song chẳng nhường mưu Từ Thứ, mà lại có ích cho anh nữa, nói ra chắc chịu tức thì. Xong việc rồi, anh tạ ơn tôi vật chi xin phải hứa trước ? » Trương Giác cười rằng : « Nói cái đó mới ngộ dữ a ! Đại ca mang bệnh tương tư, ai nấy cũng lo giúp kẻ ấy là tình bằng hữu cứu nhau. Cao cô chỉ đến tôi, mà buộc phải tạ ơn mới chường. » Từ văn Bình cười rằng : « Hiền đệ chạy chối đầu cho khỏi, kẻ ấy có ích cho hiền đệ quá chừng, nếu hiền đệ bằng lòng, thì ta mới nói. E cho hiền đệ nghe qua liền lạy, chẳng những tạ ơn mà thôi. » Trương Giác nói : « Không dè Háo Hảo tiên sanh mà biết nói già ngộ. » Từ văn Bình nói rằng : « Ta nói thiệt tình, không phải già ngộ. Nếu người chịu, thì ta cắt nghĩa cho mà nghe. » Trương Giác nói : « Thôi, tôi chịu rồi đó, xin cắt nghĩa cho rành. » Từ văn Bình đọc chuyện lại, rồi nói rằng : « Có phải là kẻ ấy lương toàn chăng ! Vậy hiền đệ hãy chọn ngày sinh lễ. » Trương Giác cười ngất, nói rằng : « Ngỡ là kẻ hay, chẳng ngờ bày chuyện trái lẽ. Đại ca mang chứng tương tư, ai nấy không kể chi hay mà cứu choặng, lúng phải bắt tôi cưới gái lại dòng ! Vậy chớ cũng tại năng ông Thâm hoa, tỉnh mới ra kỳ kể ! Tôi chẳng hề chịu thiệt như vậy đâu ! Xin các anh tình kẻ khác cho tuyệt diệu. » Từ văn Bình hỏi : « Hiền đệ nói Quỳnh Châu là gái lại dòng cũng lạ, vì nàng làm vợ chồng với Tần Nương, cũng như hai mái nằm chung một ổ, có hao hụt chút nào đâu ? Nay ngu huynh xin luận việc lợi hại cho rành ; nếu hiền đệ cưới Quỳnh Châu thì có ba đều lợi ; thứ nhất rảnh chọe cho Tần Nương vu qui, thì đại ca lành bệnh ; thứ nhì hiền đệ đứng người chính chuyên lại nhan sắc, thì sẽ an việc lứa hương ; thứ ba hiền đệ ở ngụ với đại ca không lấy làm thú vị, vì mình không còn cha mẹ, cũng nên làm nghĩa tử với Sồ thái vương phi ; sẵn dinh đầy gia tài, thiệt là cửa chờ chủ, mấy ai có phước mà đứng như vậy ? Chẳng những ba đều lợi ấy mà thôi, lại đại ca và Tần Nương cũng cảm ơn, Sồ thái vương phi và Quỳnh Châu cũng mừng ; Lý bá mẫu, Tiên thái phu nhân và các anh em cũng cảm ơn chung hết thấy. Vả lại hiền

có lời hứa : Chừng thấy mặt nàng nào vừa ý mới cưới. Nay quả Quỳnh Châu là người hiền đệ thấy mặt rõ ràng, lại hiền đệ cũng có khen nhan sắc nữa. Lại còn Tiên tử Tả có lời tiên tri rằng : « Hiền đệ không bao lâu sẽ kết duyên với một nàng mà người là người hiền đệ đã cứu khi trước. Em là người thông minh xin xét coi mấy lời ấy có phải là chỉ quyết cho Quỳnh Châu hay chăng ? » Từ văn Bình nói : « Nhị đệ phân rất phải, Trương hiền đệ chẳng nên chối từ. Tuy là làm kẻ mà cứu đại ca, song xét lại lợi ích cho Trương hiền đệ nhiều lắm. » Trương Giác nghe cũng phải, ngâm nghĩ rồi nói thầm rằng : « Khi trước ta nói chơi, muốn tranh đoạt Tần Nương, té ra bây giờ trời khiến Quỳnh Châu thế cho Tần Nương thiệt là đổi lý thay đào, vời bóng sang nhánh. » Ba anh biết ý Trương Giác đã chịu, liền nói buột mà cười rằng : « Như vậy không bao lâu hiền đệ sẽ kết cánh oan ương, em đây cầm sắt, khi ấy sẽ dùng lễ vật chi mà tạ ơn mai ? » Trương Giác cười rằng : « Hứa trước không mấy chắc, đến chừng đó sẽ hay. » Xảy thấy thợ đồng vào bầm rằng : « Có các vị công gia hầu gia đến. » Bốn anh em đồng ra nghinh tiếp. Mấy người hỏi thăm bệnh Anh vô vương ra thế nào, Trương Giác thuật chuyện nặng nhẹ vân vân. Từ văn Lượng cười rằng : « Đại ca không bao lâu sẽ lành bệnh. » Các anh em đồng hỏi : « Vì cớ nào mà dám chắc như vậy ? » Từ văn Lượng thuật chuyện lại, ai nấy đều khen kể hay, và theo chọc Trương Giác.

Nói về Phạm sở Kiều, Sở cầm Bình, Bạch diễm Hồng, ba vị phu nhon đã đến Lý phủ, thuật chuyện Từ văn Tuấn tính kể cho Lý thái vương phi nghe, Lý thái vương phi mừng lắm, liền sai a huân qua đông viện mời Hồng thị vương phi.

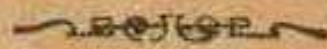
Lúc này Lý Quảng bệnh liệt quá, Hồng thị vương phi hết phương hết kế, lại nghe nói Quỳnh Châu không cho Tần Nương vu qui, càng thêm giận lắm. Xảy thấy a huân vào mời. Hồng thị vương phi bước ra hầu mẹ, gặp ba vị phu nhon thuật chuyện lại thì mừng quá, nói rằng : « Ba vị hiền từ hết lòng giúp xong việc ấy, ngu tử sẽ đền ơn. » Ba vị phu nhon đồng nói : « Chị em mình lo chung cho nên việc, ta phải tạ ơn lắm chi. »

Giây phút Phạm sở Kiều nói : « Ấy cũng lại phiền muộn tôi làm thái lắm, mới có chuyện này, đề qua bên tôi sẽ nhể nó. » Sở cầm Bình rằng : « Chị đừng nóng nảy, bây giờ phải nói ngọt cho xuôi, sau về đây sẽ trách thẹn. Nếu bây giờ chộc giận, e nghịch ý khó lòng ! » Bạch diễm Hồng nói : « Phải, thôi chị em ta hãy đi cho sớm. » Phạm sở Kiều nói : « Khoan đã, đề coi Trương công gia có dành chăng ; nếu không dành, mình tính việc kia cũng vô ích ! » Hồng thị vương phi nói : « Để sai người hỏi thăm tin tức coi thử thế nào ? »

Xây thấy Từ văn Bình lấp ló ngoài cửa, Phạm sở Kiều ngó thấy, biết ý chồng thủ lễ, không dám bước vào, liền đi ra hỏi thăm Trương Giác. Từ văn Bình nói : « Trương Giác bị ép già lắm nên đã chịu phép rồi. Mấy chị em rần du thuyết Quỳnh Châu thì xong việc. » Nói rồi liền trở ra, Phạm sở Kiều vào thuật chuyện lại, bốn chị em mừng rỡ mười phần, đồng kéo qua Sở phủ. Sở thái vương phi chào mừng mời ngồi, rồi hỏi : « Bốn vị hiền diết tích, trong thế bị bão nên mới bay đến đây ! » Bốn nàng đồng thưa rằng : « Chị em tôi trước đến viếng bác, sau đàm đạo với Tần Nương và Quỳnh Châu. » Sở thái vương phi hỏi : « Nói chuyện chỉ với chúng nó ? » Phạm sở Kiều tỏ ý của bốn chị em ra. Sở thái vương phi nói : « Già cũng khuyên lơn hoài, song hai đứa nhỏ cứ nói xàm rằng : Đợi ta chết rồi sẽ thế phát đi tu ! Ta nói đã hết hơi không đặng, nay nhờ mấy chị em khuyên dỗ coi thế nào. » Nói rồi sai hai thê nữ là Bích Ngô với Tuy Trước, đem bốn nàng vào phòng.

Lúc đó Tần Nương và Quỳnh Châu đương đàm đạo trong phòng, Bích Ngô và Tuy Trước vào thưa với Quỳnh Châu rằng : « Có Hồng thị vương phi và ba vị Từ phu nhân đồng vào ra mắt. » Tần Nương nghe nói, cười rằng : « Cái đó mới lạ ! Bốn người ấy có chuyện chi mà đến đây ! » Và nói và đi với Quỳnh Châu ra cửa phòng nghinh tiếp. Vừa vén màn lên, Hồng thị vương phi ngó thấy một vị phan vương bước ra, nên thất kinh thối lui, hỏi nhỏ thê nữ rằng : « Ai đó vậy ? » Thê nữ cười rồi thưa rằng : « Trung đông vương đó. » Hồng

thị vương phi nghe rõ cười thầm rằng : « Người đồn đã hiện nguyên hình, sao hãy còn dỗi lốt ! » Cười rồi đi theo ba vị phu nhân vào phòng, ngồi trà nước xong xă. Tiền thị vương phi hỏi : « Chẳng hay bốn chị đến thăm em, hay có việc chi ? »

Hồi thứ năm mươi hai

*Lời xuôi tợ nước, tuông càng mạnh,
Lòng chắc bằng gang, đốt cũng mềm.*

Khi ấy Hồng thị vương phi giận, nói rằng : « Đến hồi thăm hiền muội một việc. » Tiền thị vương phi nói : « Chuyện chi xin dạy cho em rõ. » Hồng thị vương phi rằng : « Bối Trung đông vương già trai, Thiên tử đã rõ, đã tở hôn cho vương gia ta. Sao nghe nói hiền muội không cho vu qui, một hai quyết ở với nhau cho đến già, thiệt là dễ nực cười lắm ! Há chẳng biết Vân muội là nguyên phối của vương gia ta sao, lẽ nào muốn chiếm cứ làm chồng như vậy ? » Tiền thị vương phi nổi giận, trợn con mắt, cười gằn mà nói rằng : « Tôi tưởng chị là một vị vương phi thông minh thuộc luật nhiều, nào hay ăn nói thô tục như vậy ! Ai chẳng biết Trung đông vương là chồng tôi, mà chị gọi rằng chiếm cứ ! Thiệt là lời nói bất thông lắm, bất lỗi người mà không biết lỗi mình ! Hay là chị thấy Anh võ vương đau nặng, phể hết các việc, ăn ngũ không ngon, nên chị muốn đoạt chồng tôi đem về làm bé ? Chị em nghe thử, có nực cười hay chẳng ? » Hồng thị vương phi hồ người nổi giận. Phạm sở Kiêu nói : « Tiền muội chẳng nên trách lầu lầu, để tôi phân giải một đôi lời. Ai lại không biết hiền muội là vợ Trung đông vương ! Song từ xưa đến nay, không lẽ thực nữ sánh với thuyền quyền mà ở đời cho đặng. Xin hiền muội đừng vì việc nhỏ, mà lụy trọn đời ! » Nói rồi day ngón Tân Nương mà trách rằng : « Thiệt biểu muội độc địa lắm ! Khi trước em đã báo Tiền muội làm lỡ như vậy, bây giờ lậu sự, sao còn làm lụy chung thân ? Dầu em không chịu vu qui theo Anh võ vương thì thôi, cũng phải tình lừa dối cho Tiền muội mới phải. Lẽ

đặt tên là chồng vợ mà ở như vậy cho đến già ! Ta nghe đồn biểu muội là người thông minh, sao làm lời thôi như vậy ; đã hại mình khi trước, lại báo chúng hời sau ! Ta chẳng biết gan dạ nào mà đành đoạn như vậy ? » Bạch diễm Hồng cũng nói tiếp rằng : « Xin Trung đông vương và Tiên thị tĩ tĩ miễn chấp, đừng em tỏ một đôi lời. Tôi đã độ thấu ý hai vị. Bởi Trung đông vương thấy bác tuổi cao, không người phụng dưỡng, và không nỡ bỏ Tiên tĩ tĩ mà vu qui, nên tính ở nuôi bác cho đến già, và chung cùng với tĩ tĩ cho có bạn, ấy là trọn hiếu trọn nghĩa, có lỗi vào đâu ! Còn Tiên tĩ tĩ thấy Trung đông vương có hiếu với mẹ, có nghĩa với mình, nên cảm nghĩa trọn tình, có việc chi là chẳng phải ! Song xét lại cho kỹ, Trung đông vương chỉ hiếu hóa ra bất hiếu, chỉ tình mà hóa vô tình ; còn Tiên tĩ tĩ đại tình hóa ra bạc tình, đại nghĩa hóa ra phi nghĩa. Bởi khi trước bác ngỡ Trung đông vương là trai, nên kẻ chắc nuôi dưỡng con hiếu, nay mới hay là nghĩa nữ, thì bác tủi phận biết chừng nào ! Nếu Trung đông vương không mau mau tính kế mà lập tự cho họ Sở, thì lấy ai gìn giữ lửa hương, thiết là chỉ hiếu hóa ra bất hiếu ! Đã biết khi trước Trung đông vương vâng lệnh mẹ mà cưới vợ, song nay đã lâu sự, thì phải lo đổi lửa cho Tiên tĩ tĩ, đừng chuộc lỗi mình, nếu cầm ở lại mà làm lụy chung thân, thì càng hổ thẹn với người, thêm thẹn thẹn cho mình nữa ; có phải là bất nghĩa vô tình chẳng ? Còn như Tiên tĩ tĩ khi trước chưa hay sự giả trai thì thôi, nay đã biết Trung đông vương là gái có chồng, Tiên tử đã từ hôn cho nguyên phối, đáng lẽ thì phải khuyên Trung đông vương, trên tuân thánh chỉ, dưới vâng nhơn luân, mới thiết là đại tình đại nghĩa, nỡ nào lấy tình riêng triều mến, làm cho Trung đông vương khờ lòng nhọc trí, cùng chẳng đã phải gượng làm chồng, dầu không nói cũng thăm gượng gạo, kêu « *khanh* » cũng bợ ngỡ, vậy sao gọi là tình là nghĩa, thiết làm cho nguyên phối chác nảo mua sầu ! Tôi nghĩ lại tội nghiệp cho hai đáng lắm ! Lấy lẽ chánh thì Trung đông vương phải tuân chỉ vu qui, còn Tiên tĩ tĩ cũng phải kén chồng, thế cho Trung đông vương mà phụng dưỡng cho bá mẫu, mai sau sanh dặng chút trai thì bác mừng có người nối hương lửa ; Tiên bá mẫu mừng có rể có cháu, mà dưỡng nuôi mình, khỏi nương ngụ nơi nhà

họ Lý ; còn Anh vũ vương cũng hết phiền râu đầu ốm. Như vậy thì tiện cả mọi đàng. Chỉ là người thông minh, xin xét coi phải hay là quấy ? » Tiên thị vương phi nghe nói cúi mặt, ngẫm nghĩ than thầm rằng : « Thiệt lời luận hay lắm ! Song ta biết ưng ai bây giờ ! Khó nổi trả lời quá ! » Nghĩ càng hồ thẹn trăm chiều !

Khi ấy Tần Nương khen thầm rằng : « Bấy lâu tướng Bạch diễm Hồng có tài có sắc mà thôi, không dè khoa ngôn ngữ cũng thứ nhất, lời nói như vàng ngọc, ai nghe cũng phục lòng ! » Và nghĩ và liếc Quỳnh Châu, thấy ngồi cúi mặt, biết đã chịu phép rồi, trong lòng mừng khắp khơi ! Xảy thấy Sử cấm Binh day mặt nói với Quỳnh Châu rằng : « Tiên muội ôi ! Tam muội nói rất phải, khuyên Tiên muội hãy nghe lời đi. Như miễn bác nên không nỡ bước chơn ra, thì lính để Trương Giác thế cho Trung đông vương vào làm nghĩa tử của Sở bá mẫu cũng tiện lắm ! » Tần Nương nghe nói mừng rỡ, nghĩ thầm rằng : « Trương Giác với Quỳnh Châu có ơn trước, nay làm vợ chồng lại xứng đôi. » Nghĩ rồi đứng dậy nói rằng : « Cảm ơn mấy vị minh tâu và đệ phụ có lòng chỉ vẽ đường ngay, xin để mai tôi thưa lại với huyền đường, rồi sẽ báo tin lập tức. » Hồng thị vương phi biết Tần Nương đã an lòng, liền giã từ lui gót. Tần Nương hồ mặt không đưa, Quỳnh Châu tổng hành trở lại.

Bốn nàng bước ra, Sở thái vương phi hỏi : « Bốn cháu khuyên giải đặng chăng ? » Bốn người cười và thưa rằng : « Chúng tôi hết lòng khuyên giải, coi ý Tần Nương cũng hồi tâm. Tuy vậy mặc lòng, bác nói vô ít lời cho xuôi việc. Nay chúng tôi giã từ. » Sở thái vương phi đưa ra khỏi cửa.

Khi ấy Tiên thị vương phi trở vào ngồi dựa Tần Nương, Tần Nương nắm tay cười rằng : « Hồi nầy Bạch diễm Hồng nói nghe cũng phải lắm ! Khanh chẳng nên vì cơ nhỏ mà lụy chung thân. Bởi nhạc mẫu có một mình khanh, để ở ngụ theo nhà họ Lý cũng ngặt ! Nếu đặng rề là Trương Giác, tài nhạc mẫu mới an lòng. Nguyên lúc nọ Trương Giác cứu khanh tại Trấn giang, ấy là trời định duyên trước, bị ta phá đám

nên trẻ nãi đến nay, nếu Khanh bằng lòng, ta càng cảm đức, vì dượng mẫu có chỗ trông cháu, nhạc mẫu nhắm cũng vui lòng. Nếu miễn ta mà ở vậy cho trọn đời, chẳng những vô ích mà thôi, lại mang tiếng bất hiếu, phí nghĩa, bạc tình, như lời Bạch diệm Hồng đã nói. » Tần Nương thấy Quỳnh Châu mắc cỡ làm thinh nên chẳng dám nói dai, sợ hồ người trở mặt.

Còn bốn chị em du thuyết trở về tới Lý phủ, Lý thái vương phi hỏi thăm rằng : « Chẳng hay chuyện ấy ra thế nào ? » Bốn nàng ấy thưa : « Tần Nương đã chịu rồi, Tiên muội còn giục giạt. Bề nào mai cũng cậy Tiên bá mẫu đến khuyên giải mới xong. » Lý thái vương phi nói : « Công khó cháu, ngày sau sẽ tạ ơn. » Ba nàng đồng thưa rằng : « Miễn là Tần Nương vu qui, thì các cháuặng thêm một bạn hữu nữa. » Nói rồi từ giả lui về. Hồng thị vương phi đưa ra khỏi cửa, rồi trở vào nói cho Lý Quăng hay. Lý Quăng nghe rõ, bịnh mười phần giảm hết bấy.

Hồi thứ năm mươi ba

*Dời hoa chấp nhánh, Trương Giác tân hôn,
Đôi lý thay đào, Quỳnh Châu cải giá.*

Rạng ngày Lý thái vương phi cậy Tiên thái phu nhân qua Sở phủ. Sở thái vương phi nghinh tiếp chị suôi vào ; rồi nói rằng : « Hồi hôm con tôi và lịnh ái vào đây, tôi khuyên chúng nó một hồi, coi cũng chịu. Nay có chị qua đây, xin nói vào ít tiếng thì xong. » Tiên thái phu nhân nói : « Khi trước ngỡ là định vợ gã chồng cho nó đã xong không dè bây giờ còn biến nhiều chuyện ! Song gã cho Trương Giác cũng xứng đôi. » Sở thái vương phi sai a huân vào kêu Tần Nương và Quỳnh Châu, hai người ra chào mẹ xong xă, rồi đứng một bên. Sở thái vương phi cho ngồi. Tiên Quỳnh Châu mũi lòng rơi lụy ! Tiên thái phu nhân an ủi một đôi lời rồi nói rằng : « Con ôi ! Con chẳng nên chấp nhứt, mà lụy chung thân ! Mẹ tưởngặng như vậy cũng xong lắm. » Sở thái vương phi

nói : « Chị em mình thật phải thì làm, hơi nào do ý nó. Xin chị về bảo Trương Giác coi ngày sinh lễ cho rồi. » Tiên thái vương phi mừng rỡ liền từ giả lui về, thuật chuyện cho Lý thái vương phi nghe. Lý thái vương phi mừng quá, sai người báo tin cho ba anh em họ Từ hay đồng thương nghị coi ngày hai mươi ba tháng giêng Trương Giác nạp sinh lễ, ngày mồng hai tháng hai động phòng, lại thỉnh Ân hà Tiên làm mai với Từ văn Bình. Các việc sắp đặt vừa rồi Lý Quảng liền mạnh, song còn ốm lắm. Bữa hai mươi tám xong việc đám hỏi.

Đến ngày mồng hai tháng hai, Trương Giác đi với hai ông mai qua Sở phủ. Trương Giác lấy Sở thái vương phi kêu bằng đường mẫu, lấy Tiên thái vương phi kêu bằng nhạc mẫu.

Đến tối nhập phòng, Tang Đại nắm tay Trương Giác mà nói rằng : « Hồi đêm cưới ta, người bảo bỏ lệ cũ, chẳng giữ phòng làm chi ; nay người phải theo ta, ra ngoài mà uống rượu. » Nói rồi kéo Trương Giác ra ngoài tiệc, Tang Đại rót một chén rượu đưa cho Lý Quảng mà cười rằng : « Mừng đại ca nay đã lành bệnh. Tuy là đám cưới của Trương lang, mà anh em vui hơn hết, vì có Trương lang chịu thay bông tiep nhánh, ngay sau Tần Nương mới về anh. Nếu không thì miễn gỏi bao nhiêu bị anh bệnh tương tư mà đập nát ! Bởi cơ ấy nên em kính mừng anh một chén, lại hỏi thăm anh một lời này : sau Tần Nương vu qui anh tạ mai bằng vật chi, xin cho biết trước. » Lý Quảng mắc cỡ, bưng chén rượu nói rằng : « Ta chịu uống chén rượu này, mà em chẳng nên nói chơi, phải làm nghiêm một chút cho dễ coi ! » Từ văn Lượng nói : « Tang huynh làm trái cách, đám cưới của Trương lang, sao nhè đại ca mà kiến rượu ! Xin đừng nóng nẩy, đợi đám cưới đại ca sẽ hay, bây giờ phải kiến rượu cho Trương lang mới đúng cách. » Tang Đại nói : « Như vậy thì tôi làm đầu, ai nấy hãy noi theo kiểu đó. » Nói rồi rót một chén, đưa cho Trương Giác. Trương Giác bưng chén rượu cười và nói rằng : « Bữa nay là phần tôi đãi mấy anh, sao mấy anh bảo tôi uống trước ! Vậy xin dâng mỗi anh ba chén, rồi

sau tới phần tôi. » Tang Đại nói : « Hiền đệ chối từ sao đáng ! Để chúng ta kính em mỗi người ba chén, rồi em sẽ kính lại bao nhiêu cũng nên. Nếu nói rằng ta phạt một bầu lớn. » Trương Giác không biết làm sao, phải chịu mỗi người mùng ba chén, uống chưa giáp quận, say gật gờ con mắt đỏ hào quang, mà anh em còn ép nữa.

Khi ấy Lý Quăng can rằng : « Các em không nghe trống trở canh tư hay sao ? Chẳng nên ép Trương hiền đệ quá say mà thất thể diện. Dầu Trương hiền đệ không giận, tàn đệ phụ cũng trách chúng ta, chỉ bằng lui về, để Trương đệ động phòng kẻo sáng. » Các anh em đồng nói rằng : « Đại ca hay vị tình quá, song chúng tôi đâu dám cãi lời. Thiết Trương lang có phước lắm ! Thôi thôi, đêm nay chúng tôi không dám ép đủ số, ngày mai sẽ tiếp theo. » Nói rồi đồng lui hết.

Trương Giác say quá, song vào phòng thấy nhan sắc Quỳnh Châu cũng hết say. (Từ ấy sắp về sau, làm sao không biết !)

Hồi thứ năm mươi bốn

*Lâm luân phủ có công lên chức
Anh võ vương nhờ chúa cho đồ*

Chuyện vợ chồng Trương Giác hòa hiệp chẳng nói làm chi, bây giờ nói về Lý Quăng coi định ngày hai mươi hai tháng hai thì cưới Tần Nương, Lý thái vương phi cậy Từ Văn Bình đến trình ngày vào Phạm thừa tướng hay : mười tám sinh lễ, hai mươi hai cưới. Phạm thừa tướng qua nói ngày cho Tần thái quận và Bích Nham hay, mẹ con ả mừng rỡ. Phạm thừa tướng và Bích Nham đồng dâng sớ cho vua hay. Vua Chánh Đức xem sớ cũng mừng tâu lại với Thái hậu, Thái hậu rất vui lòng. Lý Quăng cũng dâng sớ tạ ơn vua, và trông cho mau đến ngày sinh lễ.

Đây nói về Sở thái vương phi có một người anh ruột là Lâm mai Phương, nguyên trước thi đậu hai khoa xuất thân, làm quan lâu năm, lên tới chức Tuần phủ, tại tỉnh Hồ bắc. Nhơn vì Thái hậu ăn lễ ngũ tuần, tha tù tha tội, Phi Loan quận chúa là em Châu Càng cũng dâng ân xá, còn các quan đều lên một cấp luôn luôn. Lâm tuần phủ thanh liêm và có công, nên nhảy bực lên chức Hình bộ thượng thư, gọi là Lâm hình bộ, phải về kinh lãnh chức. Lâm hình bộ đem vợ con theo về Kinh. Nguyên khi trước vợ Lâm hình bộ là Liên thị, lúc có thai, chiêm bao thấy mặt trăng rớt trên bụng, sau sanh được một gái đặt tên là Mộng Nguyệt, Lâm mộng Nguyệt tiểu thơ nay mười sáu tuổi, dung nhan cá lặn nhạn sa, xinh tốt hoa nhường nguyệt thẹn.

Khi Lâm hình bộ về đến Kinh đô, thì trời đã chiều nên châu chưa đăng. Cứ theo lệ luật, chưa châu thiên tử, không dám đi thăm viếng bà con. Bởi có ấy nên Lâm hình bộ sai vợ con đi thăm em trước. Sở thái vương phi thấy Lâm thị tàu tàu và cháu đến thăm, thì kêu Tần Nương ra mừng mẹ và chị. Liên thị phu nhơn ngó thấy kinh hãi hỏi rằng : « Phải Tần Nương đó chăng ? » Sở thái vương phi nói : « Phải. » Liên thị phu nhơn hỏi : « Ngụ tần nghe nói nó đã phụng chỉ tứ hôn, sao còn già trai như vậy ? » Sở thái vương phi rằng : « Nó đã quen thói rồi, tôi bảo hoài không đăng ! » Liên thị phu nhơn thấy cũng khen thăm. Lâm mộng Nguyệt nghe nói cũng lấy làm lạ ! Tần Nương bái chào như con trai, Lâm mộng Nguyệt tức cười nôn ruột. Sở thái vương phi thuật chuyện Trương Giác đã cưới Quỳnh Châu vân vân ; rồi kêu Trương Giác và Quỳnh Châu ra mừng mẹ và chị. Trương Giác thấy Lâm mộng Nguyệt xinh tốt cũng khen. Lâm mộng Nguyệt cũng phục Tần Nương nhan sắc như hoa, Tần Nương cũng khen thăm Mộng Nguyệt hình dung tợ ngọc.

(Xem tiếp tập 14)

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Khi ấy Sở thái vương phi mời chị suôi ra đàm đạo, hỏi thăm rõ cội rễ. Tiền thái phu nhân cũng kêu Liên thị phu nhân bằng chị. Sở thái vương phi nói : « Tôi cách mặt lâu lâu đã lâu năm, ngày nào cũng nhắc nhở. Liên thị phu nhân nói : « Tôi cũng như vậy, ngất xa xuôi không biết làm sao. » Sở thái vương phi ngó Mộng Nguyệt mà nói rằng : « Cô không gặp cháu đã mười năm, không dè mau lớn như vậy, mà nhan sắc xinh tốt dễ thương ! » Rồi day lại nói với Liên thị phu nhân rằng : « Cháu dung nhan như vậy, đã có chỗ nào chưa ? » Liên thị phu nhân nói : « Hãy còn chờ duyên xin có nó hạ giùm cho cháu. » Sở thái vương phi nói : « Việc ấy là lẽ thường, chẳng cần phải dấn. » Nói rồi day lại ngó mặt Mộng Nguyệt mà cười rằng : « Cháu có chịu cho cô làm mai chăng ? » Lâm mộng Nguyệt nghe nói hồ người, mắc cổ gần chết ! Còn Tần Nương biết Mộng Nguyệt chưa có chỗ, thì đã sẵn lòng làm mai cho Ngọc thanh vương. Liên thị phu nhân hỏi : « Vì cớ nào Tần Nương giả trai, đến sau mà làm sao lâu sự ? » Sở thái vương phi thuật chuyện đủ đều rồi dọn tiệc thết đãi. Mãn tiệc mẹ con từ giả lui về.

Rạng ngày Lâm hình bộ châu vua lãnh chức xong rồi, bãi châu thẳng qua Sở phủ mà thăm em. Nội nhà đông ra mắt, hỏi thăm chuyện nhà cửa đủ đều.

Nói về Sở thái vương phi thấy gần ngày sinh lễ Tần Nương, liền vời Văn thái quận, Ngô hựu Tiên qua giúp đám ấy.

Đến ngày mười tám dâng lễ sinh xong xă ; đám hỏi nhà vua, không hơi nào mà kể nghi tiết.

Qua ngày hai mươi mốt, Lý thái vương phi truyền dọn bảy căn lầu lăm phòng cho Tần Nương dựng đợi bên gái đem đồ trang liêm qua mà đề. Đến xế, bên Sở phủ sai quân khiêng gánh đồ trang liêm qua : ấy là gia tài nhỏ của Tần Nương, Lý thái vương phi và Hồng thị vương phi xem xét đồ ấy, rồi sai ti tất chung trong phòng mới, trải chiếu lót nệm, xũ sáo treo màn, đoạn truyền gia đình đãi đằng những người khiêng gánh.

Kể Hỉ nương (1) đem bốn người cung nga qua viếng Lý thái vương phi và Hồng thị vương phi. Lý thái vương phi hỏi : « Bốn nàng này ai là Bận Lan ? » Có nàng cung nga kia, tên là Minh Phụng thưa rằng : « Bận Lan theo hầu công chúa, nên chưa cải trang, còn ăn mặc đồ trai như cũ, chắc là sau sẽ về theo một lượt với công chúa. » Lý thái vương phi cười rằng : « Chũ làm sao thì tốt làm vậy. »

Khi ấy Hỉ nương lại đem bốn nàng cung nga đi viếng Anh vũ vương. Lý Quảng hỏi : « Sao không có mặt Bận Lan ? » Hỉ nương cũng nói như lời Minh Phụng. Lý Quảng nghe nói tức cười, liền bước lại lầu coi phòng mới ra thế nào. Hồng thị vương phi cười và hỏi : « Dọn dẹp như vậy, vương gia vừa ý chăng ? » Lý Quảng cười rằng : « Khanh nhọc lòng lo lắng, ngày sau sẽ tạ ơn. » Xảy nghe tiếng giục lớp bỗng ngó ra thấy ba anh em họ Từ, Hồng thị vương phi lui gót. Mấy anh em họ Từ xem phòng mới, càng khen ngợi lắm. Đoạn Lý thái vương phi bước ra. Từ văn Lượng ngó mặt Lý thái vương phi mà cười rằng : « Chúng tôi là kẻ có công thứ nhất, nếu không làm cho Trương Giác cưới Quỳnh Châu, thì Tần Nương về đại ca sao đáng, uổng công bày kế mà khôngặng đứng làm mai. » Từ văn Tuấn cười rằng : « Khi trước bác có hứa tạ ơn mai một ngàn lượng bạc, nay anh với tôi khôngặng đứng làm mai mặc lòng, chớ một ngàn lượng bạc ấy không lẽ mất, đợi bác đưa anh với tôi sẽ chia hai. » Nói rồi ngó Lý thái Vương phi và thưa : « Xin bác đừng quên lời hứa hôm trước. » Lý thái vương phi cười rằng : « Các cháu đừng lo để bữa khác sẽ tạ ơn gia bối. »

(1) Hỉ nương : người đồn bà giúp việc trong đám cưới.

văn Tuấn nghe nói cười rằng : « Tại Tần Nương không chịu vu qui nên anh em tính kế một chút, mà kế công hoải, lại còn đòi bạc thưởng nữa. » Lý thái vương phi và Lý Quảng đều cười. Anh em họ Từ giã ngộ một hồi rồi lui gót.

Đến ngày 22 bá quan văn võ đồng đến mừng. Lý Quảng truyền nổi nhạc lên. Kế hai ông mai là : Phạm thừa tướng và Trịnh Phong đều bước vào. Lý Quảng tạ ơn, các anh em đều ngồi đàm đạo, xây thấy gia đình vào thưa rằng : « Hoàng đế sai quan đem cho lễ vật trọng thể. » Lý Quảng nghe nói, liền đặt bàn hương án, tiếp chỉ xong xă. Nội thị bẩm rằng : « Thái hậu ban cho công chúa một sợi đai da lầy có nhện châu, và một cặp trâm phụng hoàng, có giắt lông chim sa sã. Còn Hoàng đế ban thưởng nhiều món cho Anh võ vương. » Lý Quảng tạ ơn rồi lãnh đồ, truyền đem trà thết đãi. Nội thị nống nước rồi, liền kiệu về cung. Lý Quảng đưa ra khỏi cửa.

Hồi thứ năm mươi lăm

*Tang Đại trở trên, bày lời giều cợt
Tần Nương hồ thẹn, ý muốn hành hung*

Khi ấy Lý Quảng đưa sứ rồi trở vào, truyền gióng châu hát cho bá quan coi. Hai ông mai ngồi trước, bá quan tùy theo lớn nhỏ, ngồi hai bên ăn lộc rồi kẻ hát bộ ra dâng lên gia quan lẫn trước. Tên nhưng cầm sổ đem dâng cho bá quan, coi ông nào chấm lớp nào thì cứ đó mà hát. Phạm thừa tướng chấm lớp hòa hiệp, Trịnh Phong chấm lớp câu hồn, các quan thì chấm lớp khác nữa, xong rồi, chờ hát bộ hát tới vãng, mới giàng giá đi rước dầu.

Tang Đại thấy Lý Quảng đi rồi, liền sanh sự làm quỷ, muốn khuấy vợ chồng Hồ Quý cho vui. Liền thưa với Lý thái vương phi rằng : « Nay đại ca đi cưới Tần Nương là Càng công chúa, không phải dám tầm thường, nên kiện nàng dân

đến cửa, thì lệ thường có hai người đòn bà, đỡ nàng dâu xuống kiệu vào phòng. Vậy phải chọn hai nàng còn trẻ, và có võ nghệ như Tần Nương, thì đỡ mới xứng. » Lý thái vương phi nghe nói thêm rộn, than rằng : « Sao cháu không nói trước mà sắm người, để rắp như vậy, biết ai mà mượn ? » Tang Đại thừa rằng : « Có khó chi đâu ! Tôi đã nhắm có hai nàng phước đức mà tuổi nhỏ, võ nghệ cũng xấp xỉ Tần Nương, để dùng việc ấy tiện lắm. » Lý thái vương phi nghe nói hỏi phăng rằng : « Hai người đó là ai ? » Tang Đại nói : « Một vị là vợ Từ văn Tuấn : Bạch diễm Hồng ; một vị là vợ Hồ đại ca : Cam thị tẩu tẩu. Hai vị phu nhân ấy tuổi còn non mà võ nghệ cao cường, Tần Nương bình thường cũng khen ngợi. Bác nhắm coi có xứng hay chăng ? » Lý thái vương phi nói : « Tuy xứng mặc lòng, ngặt không biết Hồ hiền diết có dành cho vợ giúp sức chăng ? » Tang Đại thừa rằng : « Để tôi trực Hồ Quì vào đây, lẽ nào bác cậy giúp mà không chịu ! » Nói rồi liền bước ra đi. Từ văn Tuấn ở ngoài nghe rõ, biết Tang Đại muốn bày chước khuấy chơi, nên cười đã nôn ruột ! Tôi khi thấy Tang Đại ra ngoài, liền nắm tay kéo lại cười rằng : « Anh khéo làm quỉ thì thôi ! Can cứ chi mà khuấy Cam thập nhị cô đường ấy ? » Tang Đại nói : « Thấy sao hay vậy, công đâu lo việc cho thế gian ! » Nói rồi vùng chạy đi, kêu Hồ Quì dắt vào Lý thái vương phi nói : « Hồ hiền diết, nay ta muốn cậy hiền diết tích, và Bạch thị diết tích, đỡ Tần Nương xuống kiệu vào phòng, không biết hiền diết bằng lòng cho giúp hay chăng ? » Hồ Quì thừa rằng : « Sợ bác chê nó xấu mà không dụng, chớ bác đã dụng thì tôi bảo nó trang điểm mà giúp cho. » Nguyên Lý thái vương phi khi trước mắc túi bụi, nên quên sự Cam thập nhị cô xấu xa, nay nghe Hồ Quì cất nghĩa mới nhớ lại, hiểu ý Tang Đại răn mắt, muốn bèo Cam thập nhị cô cho chúng cười, và thấy bộ Hồ Quì thiệt thà quá nên mắc mưu, nghĩ tới nín cười không đặng ! Song xét lại : Nếu nói lỡ rồi mà không cậy giúp, thì chúng nó hồ nghi, bằng dụng một con quỉ Dạ Xa bên này, một nàng Hằng Nga bên kia, thì ai nấy cũng nực cười cả đám !

Tang Đại thấy Lý thái vương phi cười rồi làm thinh ngấm nghĩ, thì đã biết bàn thẩu kế mình, nên nín cười.

không dặng ! Lý thái vương phi thấy Tang Đại cười lớn sợ Hồ Quì sanh nghi, liền nói rằng : « Như vậy thì ta cảm ơn Hồ hiền diệt lắm ! » Từ văn Tuấn thưa rằng : « Chiếc kính tuổi còn nhỏ, sợ giúp việc ấy không nên. » Lý thái vương phi chưa kịp đáp, Hồ Quì hét lớn rằng : « Hiền đệ đừng từ chối, ta biết ý người rồi : có một tật ghen, sợ chúng coi vợ mất duyên mất màu, nên đổ thừa nhỏ tuổi nhỏ tác ! Vậy chớ trong khi tại Hà nam cứu giá thiên hạ dò hỏi, biết đông bằng mấy đám này, sao lúc ấy lại cho chường mặt ! Chớ ý ta không có như vậy, ai nấy đều kêu vợ ta là Dạ Xa, nếu đứng một bên người xinh, càng rõ ràng tướng xấu, chỉ cho khỏi chúng cười ! Tuy vậy mặc lòng mà ta không từ chối, dầu ai chê bai ta cũng có chỗ nói : tuy xấu mặt chớ cũng là người ta, nhan sắc sao bằng đức hạnh ? Vậy cho nên tha hồ hết, ai muốn coi thì coi. » Lý thái vương phi, Tang Đại, Văn Tuấn đều cười ngất. Mấy nàng kia nghe nói ông ông cũng nức cười ! Lý thái vương phi nói : « Hồ hiền diệt hứa rồi, xin đừng quên lời nói. » Hồ Quì nói : « Tôi tuy xấu mặt mà chẳng hề nói dối bao giờ. Bây giờ sẵn có Tam Thập nhị Cô ở đằng sau, bác kêu ra mà dẫn nó. » Nói vừa dứt tiếng, Cam thập nhị cô chạy ra nói rằng : « Kêu gọi lắm chi, tôi đã nghe rồi hết ; để chừng tân hôn xuống kiệu tôi sẽ đỡ cho. » Văn Tuấn, Tang Đại cúi đầu cười sục sục, liền kéo Hồ Quì đi ra ngoài coi hát, vì tuy Lý Quăng đi rồi, chớ mấy ông nhỏ còn bảo hát bộ làm tường nữa.

Nói nhắc lại, từ khi Lý Quăng dâng lễ sinh hôm mười tám, thì Tần Nương ngày nào cũng ưu phiền, châu mày ủ mặt. Văn thái quân và Ngô hựu Tiên khuyên giải không người ! Tiên quỳnh Châu, Lâm mộng Nguyệt ở một bên Tần Nương không lìa một phút. Đến bữa cưới, Tần Nương càng rầu hơn nữa ! Khi kiệu tới, Hĩ nương vào phòng mời tân hôn trang điểm, Tần Nương nổi nóng lấy tay gạt đồ lưu ly trên giường xuống đất kêu rồn rồn bề tan ! Mộng Nguyệt, Quỳnh Châu đều giựt mình nhảy trái, Hĩ nương đứng chết điếng nghĩ thầm rằng : « Mình làm Hĩ nương cả đời chưa

thấy nàng đau nào nết na như vậy ! Chưa cưới mà đã tợn đường ấy, chừng về nhà chồng quen mặt thì bực nào ! »

Còn Quỳnh Châu biết ý, liền bước lại nắm tay Tần Nương mà than rằng : « Chị ơi ! chẳng nên phiền não làm chi, đã đến giờ rước dâu, xin dùng chút điểm tâm đợi sửa sang lên kiệu, em há không biết chuyện tâm sự của chị hay sao ! Tức vì không đợi làm trai, mới biến cái như vậy ! Nếu chị không dẫn lòng cho xuôi việc thì mẹ và bá mẫu tru phiền. Vả lại Anh vô vương là bạn đồng minh của chị, lâu ngày cách mặt cũng nên chuyện vãn cho phỉ tình. » Tần Nương nghe nói liền ngồi dậy, cầm tay Quỳnh Châu rưng rưng nước mắt mà than rằng : « Em ơi ! Chị bây giờ biết tính làm sao ! Nếu nói tới tiếng bạn đồng minh lại khó chịu lắm ! Từ nhỏ đến lớn chị đội mào mang hia đã quen, bây giờ đi giày nhỏ đứng sao cho vững ? Ngày nào cũng gỡ đầu cài tóc, gội phần thoa son, việc không từng quen, chịu sao cho được ? Vả lại vu qui thì chúng bạn biếm nhẽ, ta thủa nay không nhận thua ai, bây giờ khó nổi chịu nhục ! Còn ở với em bấy lâu đã mến, nữ nào bỏ mà đi cho đành ! Tuy có Trương hiền đệ với em phụng dưỡng mẹ mặc lòng, ngặt ta không đợi hầu hạ hôm sớm như xưa, lấy làm nhớ lắm ! Em tính cho chị làm sao bây giờ ? Nhứt là sợ bạn đồng minh chế cười, ta biết lấy đâu chi mà nói lại cho được ? » Tiên Quỳnh Châu nghe nói trái mực cười đáp rằng : « Chị khéo nói giả ngộ thời thời lẽ nào dâu mới về nhà chồng mà đối đáp với bạn hữu của chồng ! Bể nào cũng làm lo giả điếc mới phải điệu tẩn nhơn. Còn mẹ ở nhà thì có em phụng dưỡng, bá mẫu cũng có Vân hầu thần hôn, đến mãn tháng chị sẽ thăm hai nhà, từ ấy sắp sau đi viếng chừng nào cũng được. Còn như việc gội son đánh phấn, gỡ tóc cài trâm, thì có a huờn thể nữ nó làm cho mình, can chi mà ngại. Xin hãy hết lòng, rồi điểm trang lên kiệu. » Tần Nương không thêm nói lại, nắm chùi xuống thờ ra, day mặt vào vách.

Khi ấy Tiên thái phu nhơn bước vào, đứng ngó sững. Vân thái quận cũng vậy. Quỳnh Châu, Ngô hựu Tiên ph

rần, Lâm mộng Nguyệt cuối đầu cười chầm chầm ! Hì nương đứng trơ trơ không dám hó hé ! Tình cờ Bạ Lan bước vào Tiên thái phu nhưn bắt đó mà nói rằng : « Bạ Lan sao không đi thay xiêm đổi áo, còn đợi ai năn nĩ với người sao. » Nói rồi bảo hai đứa a huờn là Bích Ngõ và Túy Trước dẫn Bạ Lan vào phòng, đổi đồ con gái.

Hồi thứ năm mươi sáu

*Xe đưa ngựa đón, rước liệt nữ vu qui,
Yến ghẹo oanh chào, giai nhưn đàm tiếu.*

Giây phút Bạ Lan cải trang xong xă, vào phòng, đứng tần. Ngõ hươ Tiên khen rằng : « Bạ Lan có tài lắm ! Khi trước giã trai không lộ mặt mẽ con gái, bây giờ làm gái không còn hơi hám con trai ! Thiệt biến hóa như rồng, ăn mặc cách nào coi cũng đẹp ! » Tần Nương nghe nói ngồi dậy ngó ra, thấy Bạ Lan cải trang càng thêm tội phạm. Quỳnh Châu thấy vậy liền khuyên đồ vãn vãn. Kế Sở thái vương phi bước vào, xem thấy Bạ Lan liền cười ngất nói với Vãn thái quận rằng : « Ấy là tại con mình quên lăm phạm gái ! » Nói rồi kêu Quỳnh Châu mà hỏi rằng : « Sao chừng này mà chưa trang điểm cho chị người ? » Quỳnh Châu thưa rằng : « Tôi năn nĩ biết mấy trăm phen, ngất chị tôi không chịu ! » Sở thái vương phi bước lại nắm tay Tần Nương mà nói rằng : « Con ôi ! Việc đã đến nước này không lẽ chối từ cho dặng ! Con hãy rửa mặt mà điểm trang. » Nói rồi động lòng rơi lụy ! Tần Nương thấy vậy khóc mủi. Nằm trong lòng Sở thái vương phi mà khóc mãi, Sở thái vương phi và Quỳnh Châu đỡ dậy, đem đồ ép ăn lót lòng. Tần Nương làm thính, ngồi khoanh tay như hình gỗ ! Quỳnh Châu ra tay cỡi áo Tần Nương, rồi cỡi hia và tháo hết vãi trắng ; đoạn kéo xăn vào phòng tắm rửa và thay xiêm đổi áo.

Lúc ấy trời đã huỳnh hôn ở phía ngoài nhạc thúc Tần nhưn lên kiệu. Tần Nương đã thay đổi sắc phục vương phi,

bước vào phòng thấy ai nấy đều có sắc buồn, Tần Nương động lòng kuốc lớn ! Ai nấy cũng truyền nhiệm khóc theo.

Trương Giác đứng ngoài phòng, nghe tiếng khóc òa ghê gớm, thì tức mình cào tai gãi má dậm dất nói rằng : « Ấy là đám ma chớ không phải đám cưới, nghe tiếng khóc mà nhồm chơn tóc ! Tần Nương về nhà chồng, chớ không phải bị đày Hắc long giang, chuyện gì mà khóc rập dừ vậy ! » Nói rồi vỗ cửa phòng kêu lớn nói rằng : « Mâu thân ôi ! Bá mâu ôi ! Không lẽ khóc như vậy mà cầm Tần Nương đang ! Đàng trai đã khiêng kiệu tới cửa phòng rồi, Hỉ nương hãy thỉnh Tần nhơn lên kiệu ! » Sở thái vương phi và Vân thái quận dận dò một đôi lời, đoạn Hỉ nương đỡ Tần nhơn lên kiệu, đánh nhạc đi trước, nổi ba tiếng pháo, liền khiêng kiệu theo sau. *(Phát hành rồi !)*

Giây lâu kiệu đến cửa Lý phủ, phát ba tiếng pháo để kiệu xuống. *(Hạ khoán rồi !)* Hỉ nương bước xuống, Bạch diễm Hồng và Cam thập nhị cô đỡ Tần Nương xuống kiệu, giao búi với Lý Quảng xong xuôi. Xảy thấy người coi quá đông chen chơn không lọt ! Mấy người ấy không phải coi Tần nhơn, thiết là coi Bạch diễm Hồng với Cam thập nhị cô và coi và cười rộ ; Lý Quảng thấy chúng lẫn quá cũng thất kinh, và trong đám cầu kiết không lẽ la lối, Bạch diễm Hồng thấy chúng ngó quá cũng hổ người ; còn Cam thập nhị cô ai coi cũng không giận, song bị lẫn quá mới nổi xung liền xắn tay áo hét lớn rằng : « Các người lẫn thế gì dừ vậy ? Coi Tần nhơn hay là coi chúng ta ? Như muốn coi Tần nhơn đợi vào phòng đỡ khăn đỏ thì thấy mặt. Bằng muốn coi chúng ta, thì để đưa Tần nhơn vào phòng đã, rồi chúng ta sẽ trở ra cho mà coi. Nếu chen lẫn và cản đường thì đừng trách ta dụng võ. » Các anh em đồng minh và mấy người coi nghe nói đồng cười vang. Kế Từ văn bính bước lại dẹp mấy người coi tránh hết. Bạch diễm Hồng và Cam thập nhị cô thấy trống đường, mới dìu dắt Tần Nương vào phòng. Lý Quảng theo bên gót. Vào lạy mâm tơ hồng, uống rượu giao bôi xong, Hỉ nương mời Lý thái vương phi, Từ thái phu nhơn, Hôn thị vương phi, đồng vào phòng mới xem Tần nhơn. Ai nấy

xem thấy cũng khen thầm, nhứt là Lý thái vương phi mừng quá !

Khi ấy Bạch điếm Hồng xem kỹ lưỡng khen thầm rằng : « Khi trước soi gương ngỡ là mình xinh tốt hơn hết, nào hay Tân Nương lại lịch sự hơn mình. Thiệt cũng nên hổ thẹn. » Cam thập nhị cò xem thấy nghĩ rằng : « Người này khi trước già trai chêm chùng như chêm chuối, bây giờ thay đổi đồ gái ai thấy cũng dễ thương ! Chắc không phải loài người, có khi hồ ly biến hóa. » Còn Lý Quăng nhìn Tân Nương lấy làm lạ, nghĩ thầm rằng : « Vì có nào mà nàng ốm quá, hay cũng mang bệnh tương tự như mình chăng ! »

Xảy nghe Phạm sở Kiều bước vào, vỗ vai Tân Nương mà hỏi rằng : « Biểu muội ơi, ngó mặt lên mà xem chi đó, có lẽ nào làm đặng vương phi lại không nhìn biểu tử ? Kỳ đám cưới Quỳnh Châu, em trốn dấu mặt làm cho chị chẳng vui, ngày nay thấy mặt mới hết tư tương ! Từ rày sắp sau em phải biết ơn chị, nếu không có chị hết lời khuyên dỗ, thì em khó đặng duyên lành, chắc là không phỉ nguyện ! » Sở cầm Bình bước lại kêu và nói rằng : « Bẩm nguyên soái, lời đại tử nói phải lắm, sao không đáp lại một điều ? Hay là con làm diên ngươn soái ? Chẳng hay oai phong hồi trước bây giờ ở đâu ? Hay là bị nói chuyện với mình huynh nên hết khí khái ? » Bạch điếm Hồng nói : « Vương gia ôi ! Bữa nay tôi phò vương gia xuất giá, bị chúng ngó mặt dư trăm người, và lại cười tôi nữa, vương gia có xét công cho kẻ hạ thần chăng ? » Ân lệ Tiên bước lại, vệt hết mọi người, rồi dõm Tân Nương một cái kinh hãi nói rằng : « Tân nương không phải kẻ phạm, thiệt tiên trên trời sa xuống ! Hèn chi Tang lang hằng nói : Tân khanh nhan sắc hơn thiên hạ ! » Tôi ngờ là nói quá, đến nay thấy mặt mới tin, thiệt là khen chẳng dối ! Tôi lấy gương soi, hồ mặt biết đường nào ! Không trách chi Anh vỗ vương tương tư cũng phải, song chẳng biết có ai tương tư đáp lại hay chăng ? » Tân Nương Hồng, Lạc thu Hà đồng nói rằng : « Chị lẽ nào chẳng tương tư, không hỏi cũng biết ! Gợi hình dung vàng vô, mình vóc gầy mòn, thì nhớ lại câu thơ xưa của Thôi oanh Oanh

rằng : *Vị lang tiều tụy khước tu lang* (1) thiết hiệp với Văn Tĩ lắm ! » Phạm sở Kiền nói : « Các người còn bày đặt nói chữ làm chi. Há chẳng biết Tần Nương là người lập công mà xuất thân, ra giáp dài guơm lớn, đạn cả cung to, đánh giặc như hát hay, chém người như phát cỏ ; người ra võ chớ chẳng chuộng văn, nên nói chữ chi cho khỏi chê là hủ nho tục học. Vậy hãy cứ luận võ mà thôi ! » Bạch diễm Hồng nói : « Ý tôi muốn luận võ, song sợ mùa búa trước cửa Lỗ Ban ; lại e nguơn soái hành hung, xữ theo quân lệnh. Như chị là lính tĩ muối, biết ý nhau rồi, nên mới luận như vậy, hay biết chừng nào ! Chớ chúng tôi như gãi ngựa ngoài hia, bàn sao thấu ý. » Sở cầm Bình nói : « Tam muối đừng nói câu : gãi ngựa ngoài hia nữa, bởi nguơn soái bây giờ đã bỏ hia rồi, nếu biết ngựa chỗ nào thì gãi giùm vài cái ? » Ân lệ Tiên nói : « Chị nói vậy còn sai lắm ! Dầu cho vương gia có ngựa, tam muối gãi cũng không đã đâu ! Người khác gãi mới đã ngựa ! » Tấn kinh Hồng nói : « Luận như vậy mới trúng ý ! » Lạc thu Hà nói : « Cũng chưa lấy làm trúng ý, người nào bị bệnh tương tư mới thiết là người trúng ý ! » Mân còn giều cợt xây nghe tiếng giầy bộp bộp ngoài phòng, và nghe kêu rằng : « Đại ca ! ra uống rượu với chúng tôi cho mau ! » Lại nghe hai ba người nói rằng : « Hãy dọn tiệc trong phòng mới, vì chúng ta chẳng nên bỏ Tần Khanh, tuy người này làm tầu tầu mặc lòng, hồi trước cũng là bạn cũ. »

Khi ấy các nàng kia sợ mấy cậu kéo vào phòng, đồng kinh hải kiếm đường mà tháo. Cam thập nhị có nỗi giận nói rằng : « Các người nhát gan quá, chuyện chi mà sợ, tội gì mà trốn đi đâu ? » Bèn kéo Bạch diễm Hồng lại mà nói rằng : « Khi nãy chúng nó cười mình, mà nhứt là Trương Giác nhiều chuyện lắm ! Nay mình nán ở lại, coi họ nói sự gì ? Nếu còn nói vô lễ, tôi ra tay đánh nó cho mà coi. » Bạch diễm Hồng cười rằng : « Chị gây với họ làm chi ? Hãy trở ra mà coi hát cho khỏe. » Nói rồi liền dẫn nhau ra.

(1) Vì chàng vâng võ hổ cũng chẳng.

Hồi thứ năm mươi bảy

*Náo tân-phòng, anh-hùng giầu cật,
Thủ Tân-nhơn, thực-nữ nhin lời.*

Lý Quảng thấy mấy ả đi rồi, biết các anh em vào phòng giầu cật, nên đứng dựa cái kiển lớn mà chịu. Các anh hùng bước vào hỏi rằng : « Sao đại ca không ngồi trên giường cho có bạn với tân nhơn theo cổ lệ, lại đứng dựa trang dài làm chi ? » Tang Đại ngó Tân Nương cười mà nói rằng : « Tân khanh sao lại làm bộ nhu mì mà ngồi đó ? Trương hiền đệ ! Mau kéo Tân khanh ra đây hỏi vì cớ nào thấy anh em đồng mình vào không đứng dậy nghinh tiếp, ngồi làm cách với ai ? » Liền bước lại chỉ Tân Nương mà nói rằng : « Tân khanh ôi ! Người khi trước mặt giáp huơ thương, cầm quyền phò soái, sao bây giờ cài trâm đeo chuỗi, chịu chức tân nhơn ! Đã từng đặt phú ngâm thi, bìa danh tài tử, sao lại thoa son đôi phấn, học thói thuyên quyền ! Tân khanh ôi ! Những tướng vui rượu thơ như Lý Bạch, nào hay đứng nệm gối như Vu Sơn ! Hết trông Tư Mã cầu hoàng, đã rõ Văn Quân bán rượu ! Vì cớ nào trông mà làm mái ? Vì cớ nào mang đốn mà bỏ hia ? Vậy chớ chánh thê ở đâu mà đề lạnh lũng chiếc bóng ? Khi nào khoe vợ ghen đã ba trắng, bây giờ chắc mình hoài thai ngoài chín tháng ? Đã đành côi mả phân vương, tự nguyện thay đồ công chúa ! Giao nhà cho chúng ở, để vợ cho chúng dùng ! Hết kể làm chồng đã đành làm thiếp ! Nghĩ lại thuở xưa lời Khổng Minh ngạo Châu Du rằng :

*Châu lang diệu kế an thiên hạ,
Bồi liễu phu nhơn hựu chiếc bình.*

Giải thích :

*Châu lang kế nhiệm an thiên hạ,
Mất một phu nhơn lại tổn bình.*

Đề tôi sửa lại ít chữ, mới nhằm chuyện Tân Nương.
Xin sửa lại như sau này :

*Sở Văn kế giữ đồng minh hảo,
Bồi liễu phu nhơn hựu chiếc thân,*

Giải thích :

*Sở Vân tình kể vì anh bạn,
Mất một phu nhưn lại hoải mình.*

Nghĩ nực cười khi ăn tiệc ngày nọ người khoe tháng bảy vợ đẻ con trai ! Bây giờ không biết tháng chạp năm nay, người sanh trai hay gái, có khi bán nữ bán nam ! Thôi, mau xuống đây cho chúng ta đãi một người ba chén rượu, sẽ để người vậy tiệc hoa chúc với đại ca, bằng không, đừng trách chúng ta chẳng cho dứt chứng tương tư cũ. » Ai nấy nghe nói đều cười vang.

Lúc này Trương Giác làm bộ bình Tân Nương mà nói rằng : « Tang lang ! Chẳng nên muốn nói chi thì nói, phải biết Tân khanh là anh bạn của tôi, nay thiệt như chị ruột. Nếu nói chị tôi nữa, thì tôi chẳng vì mặt lòng. » Tang Đại cười rằng : « Cái đó mới lạ ! Tính Tân khanh làm cách quá, thấy chúng ta đến cũng không chào. Người chẳng nói theo ta thì thôi, lẽ nào lại bình vực, hay là ý làm em vợ đại ca, cứ bình chị mà không vì bạn cũ ? » Từ văn Lượng nói : « Theo ý tôi tưởng, Trương hiền đệ bình vực Tân khanh là phải lắm, lẽ nào không bình chị ruột mà bình bạn đồng minh hay sao ? Vả lại Trương hiền đệ cảm ơn Tân khanh giao vợ và gia sản, đâu không thương cũng nói vì tình. » Tang Đại nói rằng : « Cứ theo lời ấy, Trương hiền đệ chẳng đáng cảm ơn Tân khanh, phải cảm ơn đại ca mới phải. Nếu đại ca không đau tương tư mà ốm nhom như nhai, thì Tân khanh còn làm phách đội mào như trai, Trương hiền đệ làm sao mà dựng gia tài, làm sao mà dựng vợ tốt ! Ấy có phải là đáng cảm ơn đại ca chẳng ! » Trương Giác cười rằng : « Fôi chuyện chi mà cảm ơn đại ca, đại ca cảm ơn tôi mới phải. Nếu tôi không chịu cưới gái lại đồng, chắc đại ca bình tương tư tôi chết, trông chi Trung đông vương về tay, như vậy tôi có công thứ nhất. » Từ văn Tuấn cười rằng : « Sao Trương huynh nói Tiên tiên thơ là gái lại đồng mà không sợ Tân khanh nổi giận ? Nếu tôi không tính kể thì anh khó dựng Tiên tiên thơ, đại ca làm sao mà cưới dựng Tân khanh, đáng lẽ anh và đại ca cảm ơn tôi thứ nhất. » Tang Đại cười rằng :

« Tam đệ đứng tranh công mà làm. Nếu không có Ngọc thanh vương làm liệc, và tâu việc giả trai, đời nào ra mối. Nghĩ lại mà thương Ngọc thanh vương làm cho ra mối mà chẳngặng nhờ, lại mang bệnh tương tư vô ích, té ra làm giúp chuyện cho thiên hạ, tưng phải kết nghĩa anh em. Suy ra Ngọc thanh vương là ông mai, đáng đứng đầu công thứ nhất. » Tang Đại hỏi : « Trừ ra Ngọc thanh vương, còn ai có công hơn nữa ? » Trương Báo nói : « Nếu không có Bích Nhon chuyện vãn, thì Ngọc thanh vương hiểu saoặng việc giả trai, mà làm sao cho ra mối ? » Trương Giác nói : « Lời ấy không lầm, Bích Nhon đáng công thứ nhất. »

Khi ấy Hồng Cẩm bước lại bái Tần vương mà nói rằng : « Ngu huynh khi trước ngờ hiền đệ là trai, bây giờ mới hay là gái, vả lại nay làm vợ đại ca, thì hiền muội là tâu tấu, ngu huynh là tiểu thúc. (1) Từ này sắp sau, không lẽ chuyện vãn như xưa nữa, vậy ngu huynh tiểu thúc xin thưa với hiền đệ tâu tấu một lời, xá muội lánh thiệt thã, nếu lầm lỗi chuyện chi, xin hiền đệ tâu tấu dung thứ, chẳng những xá muội cảm cảnh mà thôi, ngu huynh tiểu thúc cũng ơn nữa ! » Lý Quảng nghe nói hổ người, Tang Đại thấy vậy nói đỡ rằng : « Hồng huynh đừng lo chuyện ấy, Tần khanh độ lượng rộng rãi vô cùng, vả lại thuở nay giả trai đã quen, không biết ghen tương đầu mà sợ ! » Ai nấy nghe nói cười vang ! Lý Quảng với Hồng Cẩm đều thẹn mặt ! Hồ Quai cười lớn hét vang rằng : « Sở Tần Ngọc ! Sao không xuống uống rượu với chúng ta, ngồi trên giường làm chi đó ? Người là một vị anh hùng, phong vương cực phẩm, ai dè bây giờ làm Anh võ vương phi ! Vả mà thuở nay người ăn hiếp ta với Quảng Minh, hề hề ra thì mắng Xuân hờn (2) mà bạt tai, ló ra thì nhể là thút phu mà vả miệng ! Té ra chúng ta bị a đầu ăn hiếp gió, tức nhục vô cùng ! Đáng lẽ ta trả đũa một phen mới hết giận, song vị tình đại ca nên bỏ qua ! Sao người không biết xét công ơn vợ ta đỡ đàng, ta hỏi người cã canh, làm cách không thêm nói lại một tiếng, làm bộ cho ai tương tư ? Chọc

(1) Tiểu thúc : là em chồng xưng với chị dâu, chị dâu kêu tòng là ; Thúc thúc.

(2) Xuân hờn : là thằng ngu, thằng dối.

giận ta kéo lết xuống giường đấm it đấm cho biết mặt thất phu xuân hớn !» Cam Ninh cười rằng : « Đừng có nói xàm ! Tuy Tần Khanh không nói ra, chớ trong lòng giận lắm ! Mắng thăm thất phu xuân hớn không biết bao nhiêu. » Trịnh Cửu Châu cười lớn rằng : « Cái đó mới là kỳ quái ! Tần Khanh thuở nay tánh không nhịn nhục mà bây giờ anh em kiêu ngạo, cười và nói khích biết bao nhiêu, sao Tần Khanh không nói lại một tiếng. Chẳng biết học sách nào cái tánh hay như vậy ! » Mộc Lâm và Lạc Chiêu nói rằng : « Chúng tôi là anh em con cô, con cậu với Tần Khanh, gọi là nghĩa vị đường cũng đáng, dầu không nghĩ anh em, cũng nhờ ơn cậu làm mai mối phải, sao biểu muội không chào hỏi một lời ? » Tả Long, Tả Hồ nói : « Tần Khanh ôi ! Hai vị biểu huynh trách cũng phải, sao không xin lỗi cho rồi ? » Phú Bích Phương nói : « Tần Khanh đừng để chúng ngạo hoài như vậy ! Tôi đã rõ biết đáng anh hùng lễ nào chịu nhục, song bữa nay làm Tần nhơn phải thủ lễ làm thinh. Nhưng mà một ngày cũng tiếng lầu lầu rồi ; nghĩ nào sợ họ mà thủ lễ mãi. Tần Tần hãy đứng dậy lấy gươm mà đuổi tặc hết thấy ra ngoài, để một mình đại ca ở trong phòng mà đàm đạo việc tương tư hồi trước. » Thụy Côn rằng : « Phú huynh đừng nói rằng, coi bộ Tần Khanh đã giận rồi, Lý đại ca cũng nổi nóng nữa, nếu nói dai mà chọc anh chị nổi gan thì khó lắm ; tuy đại ca thôi cầm ấn ngươn soái, chớ gươm thượng phương còn đeo trong lưng chắc là tiền trăm hậu tấu mà làm gương, và rửa hờn cho tấu tấu. Các anh cứ giả ngộ mãi, mà không lo họa đến mình ! Vì lẽ nói động Tần Khanh, thì đại ca nhức xương đau ruột, xin giữ mình đừng có nói dai. » Tang Đại lúc đầu nói rằng : « Không sợ ! không sợ, khéo đem lời ấy mà dọa ai ! Thiên tử ban gươm thượng phương cho đại ca, đừng chêm kẻ loạn thần tặc tử, chớ sự nào tặc phòng đã có lệ, nói chơi nói cợt mà tội gì ? Không lẽ đại ca vì sự khôi hài mà chêm bạn đồng mình tại chỗ tặc phòng mà sợ ! »

Nguyên Tần Nương thuở nay không hay nhịn chửi, bây giờ vì thủ lễ nên phải làm thinh, ban đầu thì chịu miễn sau thấy mấy người ấy nói một người một tiếng giáp vờ. Tần Nương tức mình dần dần không nổi !

Hồi thứ năm mươi tám

*Tần-Nương giận quá, Văn-Bình giải hòa,
Lý-Quang than dài, Cầm-Vân bày kế.*

Khi ấy Tần Nương dẫn không đặng, nghĩ thầm rằng : « Ta thuở nay không chịu thua ai, lẽ nào bây giờ chịu lý mà thủ lễ tần nương, ước như mắng nó lại tội chi mà sợ, nhứt là Tang Đại nói dài lắm, đề mắng nó một chuyển mà già từ. » Nghĩ chừng nào càng giận chừng nấy, gan trào sục sục, mặt đỏ phừng phừng, châu mày xắn tay áo rồi ngược mặt lên. Bạn Lan hải kinh nắm tay áo kéo xuống mà nói nhỏ rằng : « Công chúa ôi ! Bữa nay phải nhin đỡ một hồi mới đặng, không lẽ họ diều tới sáng đêm. Bối các ông công gia, hầu gia cổ ý nói khích công chúa, nếu công chúa đáp lại một tiếng, thì họ lấy đó làm cớ, tới đầu cũng thuật lại và cười rằng : Đám cưới ấy nàng đầu nóng nẩy như vậy như vậy. Xin công chúa rán nhin một chút nữa cho xuôi. » Tần Nương nghe rõ dần lòng cúi mặt xuống.

Trương Giác ngộ thấy, liền kêu Tang Đại mà nói rằng : « Tang huynh đừng diều cợt nữa, Tần khanh đã giận rồi, mới xắn tay áo ngược mặt lên, may có Bạn Lan giải khuyên kéo lại, nếu không thì chúng ta đã bị ít bặt tai rồi ắt sưng mặt mà chớ ! Tang huynh hãy dòm mà coi : bây giờ Tần khanh hãy còn đỏ mặt đỏ ửng thấy không ? » Tang Đại nói : « Đừng có đặt chuyện nói ma ! » Trương Giác nói : « Nếu anh không tin, thì xem cho rõ. » Tang Đại bước đến bảo Bạn Lan rằng : « Ta không cho người ngồi đó nữa ! » Nói rồi ngó Tần Nương mà cười rằng : « Tần khanh ôi ! anh đừng giận vô ích, ấy là tiểu đệ nói chơi, nếu thiệt giận thì đánh tôi một hồi cho hồ hơi bớt tức, chẳng nên giận ngầm mà sanh bệnh, rồi nữa đại ca trách tôi ! Vả lại cái mặt tôi thuở nay bị đánh cũng thường, mặc ý muốn bặt tai mấy cái cũng nên ; hoặc muốn đâm hao nhiều thì đâm. Đánh đi ! đánh đi ! ! »

Khi ấy Tần Nương giận quá, mặt đỏ phừng phừng ! Từ văn Lượng liếc thấy liền chạy lại kéo Tang Đại mà dứt

rằng: « Thôi thôi, Tần khanh đã giận rồi, chúng ta lui ra cho sớm ! » Tang Đại nói : « Đừng có đặt chuyện ! Tần khanh lúc này vui lắm, trả hết nợ tương tư bấy lâu, lẽ nào lại phiền nảo ? » Từ văn Lượng nói : « Bởi ta gán trở sự trả nợ ấy, nên mới phiền nảo, há chẳng nghe trống trở canh ba sao ? Đêm xuân có bao lâu, mà bức nhơn tình như vậy ? » Tang Đại : « Người nói không trúng ý Tần khanh, bởi Tần khanh thuở nay không chịu ngũ chung với ai hết, lẽ nào nay ngũ với đại ca ? Tuy nói vậy, chớ cũng không biết chừng, vì người đã đổi tánh ! Để ta hỏi thử, nếu Tần khanh trả lời một tiếng thì chúng ta lui hết, để hai người mưa Sở mây Tần, bằng cứ việc làm thính, ta ráng thức hầu hoai cho tới sáng ! »

(Xem tiếp tập 15)

NHỮNG TRUYỆN ĐÃ XUẤT BẢN :

- Tam Quốc (5 cuốn)
- Thuyết Đường (2 cuốn)
- Tiết nhơn Quí chinh đông
- La Thông Tảo bắc
- Bắc du Chơn Võ
- Nam du Huê Quang
- Đông du bát tiên
- Dương văn Quảng bình nam
- Tiết Đình San Chinh Tây (3 cuốn)
- Xuân thu oanh liệt
- Phong kiếm xuân thu (3 cuốn)
- Phấn Đường (2 cuốn)
- Tây Du (4 —)
- Tam hạ nam đường (2 cuốn)
- Bạch xà Thanh xà
- Phi Long (3 cuốn)
- Bắc Tống (2 —)
- Thập nhị quã phụ (4 cuốn)
- Anh hùng nào (1 —)
- Hậu anh hùng (1 —)

Mua sỉ hay mua lẻ, hỏi tại nhà

TIN - DUC THU - XA

25 đường Sabourain Saigon. Điện thoại : 20.678

HẬU ANH - HÙNG

Tiếp theo truyện : ANH HÙNG NÁO TAM MÔN GIAI

Trương Giác nghe nói liền bảo Tần Nương rằng : « Anh võ vương phi ới ! Châu công chế lễ hôn thú là lễ chung, có chuyện chi mà mắc cỡ ? Hãy nói một đôi lời chánh lý, đừng họ đi cho rồi, tội gì cúi đầu ngồi xếp chè he, không mỗi cỡ, cũng đau đùi đau vế ! » Văn bích Nương nghe Trương Giác nói xóc quá, nổi giận xông vào, một tay nắm Trương Giác, một tay nắm Tang Đại mà kéo ra, và nói rằng : « Hai người đợi chúng nào mới chịn về ? Tuy có lẽ nói chơi trong lúc tản phòng, song chẳng nên làm quá lễ như vậy ! Nếu ta nói không đúng, tức thời thỉnh bác cho mà coi ! » Tang Đại hừ một cái, rồi nói rằng : « Người mượn oai bác mà dọa ai ? Tần khanh là bạn cũ của chúng ta, chuyện văn thuở nay đã lâu lắm, nắm tay choàn cỡ cũng thường, nay người nói hơi thủ lễ, sao khi trước không biết dạy em, bảo đừng kết bạn với dân ông, đừng ra trận mà ăn chung ngồi lộn. Khi trước làm sao, bây giờ đổi đời nhiều chuyện ? Vậy chớ lời thề nguyện có nhớ hay quên, mà đại ca làm đều trái lễ ! Từ này sắp tới, ta chẳng sợ đại ca, đại ca ta còn chẳng sợ thay, lại sợ ai nữa ? Chớ như cụ nội tướng quân (1) nghe vợ hét đã xanh mặt, tôi bảo đừng làm bộ chi hai ! Như còn nói dai, tôi sẽ đặt chuyện nói dối với tâu tâu rằng : Anh có cặp hai nàng xinh tốt, ngày nào cũng uống rượu tại nhà kia. Nếu Ngô thị tâu tâu hay dặng lời này, chắc

(1) Cụ nội là vợ vợ, nội tử là người vợ, như nội trợ.

anh phải quí lạy hoài mà xin tội xin lỗi ! » Văn bích Nhưn nghe nói, mắc cỡ xuội rầu, tức giận đỏ mặt. Anh em ai nấy đều cười.

Từ văn Bình sợ hai người trở mặt, liền kiếm có giải hòa, bước lại dòm Tần Nương một cái, rồi khen lấy phải rằng : « Tần khanh hay lắm, xưa già trai giống trai, nay làm gái giống gái ; thuở nay ít kẻ như vậy ! Thôi, Tang hiền đệ và Trương hiền đệ đừng nói chơi nữa. Thánh nhưn có dạy rằng : Ở thái quá cũng như bất cập, ngu huynh xin ra sức giải hòa, lấy chữ tình làm hơn, lấy chữ hòa làm quí. » Tang Đại nói : « Anh giải hòa, lẽ nào em dám cãi, xin đại ca bằng lòng như lời tôi nói, tôi xin vâng lệnh lui ra. » Từ văn Bình nói : « Hiền đệ nói thữ mà nghe, nếu làm được thì đại ca cũng chịu. » Tang Đại nói : « Xin dọn hai tiệc rượu, mỗi người kính đại ca ba chén, sẵn dịp say mà ngủ cho ngon. » Từ văn Bình rằng : « Ta chịu y như lời, song hiền đệ đừng khuấy nữa. » Nói rồi bèn truyền dọn hai cỗ ngoài phòng mời Lý Quảng ra ngoài uống rượu. Lý Quảng muốn xuội việc, nên ráng sức uống cho mỗi người ba chén. Một chập, nghe trống trở canh năm, anh em từ già lui về hết.

Khi ấy Lý Quảng say quá, gương gao vào phòng. Anh võ vương phi đứng dậy nghinh tiếp, thưa rằng : « Tôi cách mặt đại ca đã hai tháng rồi, ngày đêm nào mà chẳng thương nhớ. Nay thấy hình dung anh gầy mòn như vậy, chẳng hay vì cớ nào, xin nói thiệt tình cho em biết ? » Lý Quảng nghe hồi mừng quá hết say, liền nắm tay Tần Nương mà nói rằng : « Không có sự chi lạ, đã có nói trong thơ rồi, thiệt bởi nhớ khanh, nên đau vàng vổ. Nay đang thấy mặt đã an lòng. » Bọn Lan biết ý, trở ra đóng cửa phòng. Lý Quảng tuy nằm với Tần Nương, mà cứ nói chuyện vả cho tới sáng, bởi Tần Nương mắc cỡ không vắng.

Rạng ngày, a huân đem nước rửa mặt, và trang điểm cho Anh võ vương phi. Kế hai vợ chồng ra mắt Lý

vương phi và thân thích, luôn mười ngày như vậy, tuy chung gối cũng như không!

Ngày kia, Hồng thị vương phi thấy Lý Quảng đi ngang qua cửa phòng, liền mời vào, hỏi rằng : « Vương gia đã thành thân với Tần Nương mười ngày rồi, sao tôi thấy thủ cung sa trên cườm tay còn đỏ thén ! Lễ nào lửa chẳng bén hương, hay là thủ cung sa không lấy làm linh nghiệm chẳng ? » Lý Quảng nói : « Tần Nương tánh khó lắm, nên đồ đánh không dặng ! Ý ta cũng muốn cho khanh hay, song còn hồ miệng, thiết đến nay chưa động chút nào ! » Hồng thị vương phi hỏi : « Thiết quã như vậy sao ? » Lý Quảng nói : « Ta bình sanh chẳng hề nói dối khanh bao giờ ! » Hồng thị vương phi nói : « Nếu vậy, tôi có một kế, làm cho đại vương khỏi tương tư. » Lý Quảng xin cắt nghĩa, Hồng thị vương phi liền kê vào tai Lý Quảng nói nhỏ một hồi. Lý Quảng mừng rỡ khen rằng : « Kế ấy thiết khéo, ta cảm tình khanh lắm ! » Nói rồi nằm xuống. Hồng thị vương phi nói : « Nếu vương gia ngủ tại đây, thì làm kế không dặng. » Lý Quảng lúng phấp về ngủ tại phòng Tần Nương.

Rạng ngày, Hồng thị vương phi qua tây viện, nói với Tần Nương rằng : « Chiều nay ngu tử dọn tiệc, mời hiền muội qua uống rượu cho vui, gọi là mừng mặt. Chẳng hay hiền muội vị tình chẳng ? » Anh võ vương phi thưa rằng : « Chị thương tình quá lẽ nào chẳng vâng lời ! Song một nhọc chi, nên lòng em chẳng an ! » Hồng thị vương phi nói : « Có một nhọc chi ! Nếu nay ngu tử mời hiền muội mà trông lịnh, khi khác hiền muội mời ngu tử cũng vâng lịnh, ấy là đúng của chung mà thù tạc, có tổn kém một nhọc bao giờ ! » Anh võ vương phi thưa rằng : « Như vậy ngày khác ngu muội sẽ mời hiền tử. » Nói rồi đồng đến Lý thái vương phi.

Tối xế chiều, Hồng thị vương phi lên thưa sớ ấy cho mẹ chồng hay, Lý thái vương phi khen kế nhiệm.

Chưa tới Hồng thị vương phi qua mời Tần Nương đến phòng ngồi tiệc, uống dặng hai tuần rượu, Lý Quảng bước

vào, Hồng thị vương phi nghiêng tiếp cười rằng : « Vương gia
đưa có chuyện chi ? » Lý Quảng nói : « Hai đứa bây hay lắm,
ăn tiệc chẳng mời ta ! » Hồng thị vương phi nói : « Vương
gia trách lạ quá, nay tôi dọn tiệc mừng Tần khanh mới về,
Vương gia lại nài tôi thỉnh đến làm chi đó ? Vương gia
không dọn tiệc mà đãi tôi, lại trách tôi không mời, nực cười
cho chớ ! » Lý Quảng hỏi : « Chuyện chi mà phải đãi khanh ? »
Hồng thị vương phi nói : « Nếu tôi không dụ thuyết như Tô
Tần, thì Tần khanh mấy thuở vu qui. Vương gia bịnh tương
tư cũng chết, phải tôi làm mai nội hay chẳng ? Sao Vương
gia không đãi mai, lại bắt mai đãi Tần lang mới lạ ! Làm mai
mà phải tốn rượu như vậy, ai dám làm mai ? » Anh vô vương
phi mắc cỡ xô Lý Quảng xuống mà bảo rằng : « Ngồi xuống
đây uống rượu, hơi nào nói chuyện bao đồng ! » Lý Quảng
liền ngồi xuống.

Hồi thứ năm mươi chín

Càng công-chúa nhờ say nên nợ,

Ngọc-thanh-vương vì nghĩa gặp duyên.

Khi ấy Hồng thị vương phi rót chén rượu dâng cho Lý
Quảng, rồi rót một chén đưa cho Tần Nương, ba vợ chồng
đồng uống rượu. Lý thái vương phi cố ý sai thể nữ tới
truyền rằng : « Thái vương phi hay Vương gia ăn tiệc nên
bảo Vương gia và vương phi đừng viếng tối làm chi, vì
Thái vương phi ngủ sớm. » Nói rồi liền trở ra, Lý Quảng
mừng rỡ nói dối rằng : « Mấy bữa rày ta ngủ bên tây
viện, trong lòng đã nhớ khanh ; đến nay ngủ tại đây mai
sẽ qua tây viện. » Hồng thị cũng nói dối rằng : « Tân
phòng mời mười bữa, bỏ qua đồng viện sao nên ! Chẳng
những tôi ngại lòng, Tần muội cũng buồn nữa, chi bằng

ngủ tại tây viện cho mãn tháng sẽ hay. » Anh võ vương phi nói : « Vương gia nói rất hiệp ý em, xin chị đừng từ chối. Còn em xin mượn hoa cúng Phật, kính dâng cho chị ba chụng, em quyết uống hầu chị cho say, mới về phòng ngồi nghỉ. » Hồng thị vương phi nghe nói mừng rỡ, bảo a huân thay chén lớn ; cổ ý phục rượu Tần Nương. Tới lúc đỡ say, Tần Nương nhớ thói cũ mọi khi, tiếng nói rang rang ! Giây phút say quá, Anh võ vương phi nói : « Em đã say quá rồi, uống không nổi nữa ! » Hồng thị vương phi rằng : « Hiền muội uống cạn ba chén, ngu tử sẽ đưa về phòng. » Anh võ vương phi nói : « Như Vương gia ngủ tại đây, em mới uống ba chén ấy. » Hồng thị vương phi cười rằng : « Chị sợ em trách nên chẳng dám cầm, em đã thiết tình, chị lẽ nào từ chối ! Như vậy đêm mai sẽ ngủ phòng em. » Anh võ vương phi mắc mưu uống hết rượu rồi cựa quậy không nổi, cúi mặt trên bàn ngủ vùi ! Hồng thị vương phi kêu thử đôi ba tiếng không nghe đáp lại, liền nói với chồng rằng : « Tần Nương thiết say, bảo thể nữ đưa về tây viện. » Lý Quăng cười và bước ra. Hồng thị vương phi bảo Bạt Lan và Tiểu Phụng đỡ Tần Nương về tới tân phòng, Hồng thị vương phi cởi áo dài cho Tần Nương để nằm trên giường, lấy mền đắp lại, rồi bước ra nói nhỏ với chồng mà cười rằng : « Đêm nay giao hành hoa tốt cho chúa đông, xin đông gió vừa vừa, chẳng khá tội tàn lắm ! » Nói rồi mỉm cười lui gót, Lý Quăng theo đưa và cười rằng : « Khanh thùng thảng mà đi, đêm khác ta sẽ tạ ơn cả ? » Hồng thị vương phi ngó ngoái lại, cười một tiếng rồi đi luôn.

Còn Lý Quăng vào phòng như bướm bắt hoa hoa chẳng biết, tợ ong chích nụ nụ vừa hay ! Tuy hay mà giờ tay không lên, giờ chơn không nổi, cứ cắn răng mà thôi, nói không ra tiếng ! Tới rạng đông mới tỉnh rượu, thấy Lý Quăng càng hồ ngơ, song vẫn đã đóng thuyền, không

tháo ra nguyên dạng! Lý Quảng men tròn khuyên dỗ, coi lại cườm tay đã mất thủ cung sa!

Rạng ngày hai vợ chồng hầu Lý thái vương phi, Anh vô vương phi thấy Hồng thị vương phi ngó mình mà cười càng thêm thẹn mặt. Tuy rõ là mắc kễ, một đôi bữa mới biết thương Hồng thị vương phi, từ ấy sắp sau, hòa thuận yêu nhau hơn trước!

Đến mãn tháng, Anh vô vương phi vào cung lạy Thái hậu, rồi về nhà mẹ nuôi, mẹ ruột, thăm viếng người thân.

Cách một bữa, có chi Thái hậu cho đòi Anh vô vương phi vào cung chúc tụng xong xã. Thái hậu cho ngồi, rồi phán hỏi rằng: « Công chúa hôm trước đến gấp chưa kịp hỏi thăm. Chẳng hay mẹ chồng và Hồng thị có hậu đãi con chăng? » Anh vô vương phi tâu rằng: « Con nhờ ơn đức mẫu hậu, nên gặp cảnh may, mẹ chồng con cũng thương, Hồng thị rất hòa thuận. Nay con nghĩ rằng một chuyện này hay lắm. Nguyên Lâm mộng Nguyệt là con gái Lâm hình bộ nàng ấy là cháu kêu mẹ nuôi tôi bằng cô, nay tuổi vừa hai tám, chính chuyên hiền đức, nhan sắc tài nghệ, lấy làm xứng với Ngọc thanh vương huynh lắm, chẳng hay ý mẫu hậu thế nào? » Thái hậu nghe nói mừng rỡ phán rằng: « Công chúa đã khen, chắc Mộng Nguyệt cũng có đức và có sắc. » Anh vô vương phi tâu rằng: « Nếu có đức không sắc hoặc có sắc không đức, thì con chẳng dám tâu. Thiệt Mộng Nguyệt đức hạnh sắc tài gồm đủ. » Thái hậu phán rằng: « Như vậy mai sẽ nói hoàng nhi xuống chiếu, lập Mộng Nguyệt làm Ngọc thanh vương chánh phi, nhằm Lâm hình bộ cũng chịu? » Anh vô vương phi tâu rằng: « Như Hoàng thượng xuống chiếu chắc cậu tôi cảm ơn mười phần. Bây giờ con xin vào

thăm hoàng lâu. » Thái hậu y tấu. Anh võ vương phi thăm hoàng lâu và hầu yên, xong rồi trở về vương phủ.

Bữa sau Anh võ vương phi về thừa lại cho Sở thái vương phi hay, cùng nhau mừng rỡ, rồi qua Vân phủ thuật chuyện cho mẹ và anh hay.

Bãi châu, Lâm hình bộ tiếp thánh chỉ đem về, nội nhà vui mừng chẳng xiết. Ít ngày thánh chỉ xuống định hai mươi bốn tháng tư, lập Lâm mộng Nguyệt làm Ngọc thanh vương chánh phi.

Đến ngày ấy, bá quan tới chúc mừng. Đoàn Lâm mộng Nguyệt ngồi kiệu đưa đến cung, giở khăn điều ra, Ngọc thanh vương xem qua vừa ý lắm. Đám ấy lớn hơn đám Lý Quăng nữa. Động phòng rồi, cách ba ngày vợ chồng Ngọc thanh vương vào chầu Thái hậu, và lạy mừng hoàng huynh, hoàng lâu, ai nấy đều mừng. Thái hậu ngó vua Chánh Đức mà phán rằng : « Tuy nhan sắc Mộng Nguyệt phải nhường Tần Nương, song nết na hơn một thí ? » Vua Chánh Đức nói : phải, tức thì truyền dải yếm trong cung. Ngọc thanh vương đứng vợ hăng ... nghĩa muội lắm ! Ngày thứ Anh võ vương phi thấy thế nữ mình là Hoa vinh Hương, mười lăm tuổi mà dung nghi tề chỉnh, thì nghĩ rằng : « Cậu ruột mình năm mười tuổi lẽ mà không con, tuy nuôi Lạc Chiếu, Mộc Lâm, chẳng khác mẹ gà con vịt, chỉ bằng dùng Hoa vinh Hương làm thiếp, họa may dương gia nảy nột, nối việc lửa hương. » Nghĩ rồi qua thuật chuyện với mẹ, Phạm phu nhân nói : « Ta hằng khuyên cậu người lập thiếp, cậu người hay đổ thừa số không con trai, nên chẳng chịu, phen này nhờ có tiếng cháu, coi có ưng thì mẹ sẽ rước về. » Anh võ vương phi nói : « Mẹ có thấy Vinh Hương rồi, chắc phước tướng sanh đặng quí tử, xin rặng khuyên cho cậu bằng lòng. » Nói rồi từ giả về vương phủ.

Còn Phạm phu nhơn vào thuật chuyện lại với chồng; Phạm thừa tướng cũng vị tình, không từ chối chi hết. Phạm phu nhơn sai đem kiệu rước Vinh Hương. Năm sau Vinh Hương sanh đặng một trai; năm lời nữa làm sao không biết.

Nói về Sử cấm Bình từ thuở vu qui đã an phận, xưng tỳ, song hằng nhớ bà nội ở Hàng châu, muốn đi thăm một chuyến, đặng chôn cha luôn thể, kéo quàng đã lâu ngày.

Hồi thứ sáu mươi

*Tặng vàng ròng, nghĩa nữ đền ơn,
Mặc áo gấm, công thần tế mộ.*

Khi ấy Sử cấm Bình tỏ ý mướn cho chồng nghe, Từ văn Lượng thưa lại với mẹ, Từ thái phu nhơn nói: « Tuy nó có hiếu mặc lòng, ngặt thai nghén đi xa bất tiện. » Từ văn Lượng thưa rằng: « Đi thuyền, cũng không đến nỗi hại, nếu không thì nó ưu phiền sanh bệnh, cũng khó lòng; xin mẹ nhậm ngôn cho xuôi việc. » Xảy thấy Từ văn Bình bước tới nghe nói chuyện ấy liền thưa rằng: « Con cũng muốn về tế mộ, vậy thì ngày mai con và nhị độ dâng sớ xin nghỉ ít ngày, có vợ tôi và vợ chồng Văn Tuấn ở nhà hầu mẹ cũng đủ; nhằm chừng đại ca cũng tính về tế mộ, đồng đi một chuyến thì tiện hơn. » Từ thị vương phi y lời, Từ văn Lượng vào thông tin cho vợ nghe, Sử cấm Bình mừng quá.

Anh em họ Từ liền qua thuật chuyện cùng Lý Quảng. Lý Quảng hiệp ý, thưa lại với mẹ, Lý thái vương phi rất an lòng. Ba người bèn đứng chung một sớ.

đang ngày dâng biểu. Vua Chánh Đức xem sớ rồi phê rằng : « Trẫm cho Từ văn Bình và Từ văn Lượng dâng nghị ba tháng, đi với Cầm Bình về chôn cất cúng tế, Từ văn Bình thay mặt cho Lý Quăng mà tế mộ, Lý Quăng khởi đi, phải ở trảo mà chầu Trẫm. »

Đoạn Lý Quăng về tố việc ấy cho hai vợ nghe. Hồng thị vương ử mặt, nói với chồng rằng : « Ngõ là vương gia xin dâng phép về Hàng châu, tôi đi theo ghé đất Nghi trung mà rước mẹ nuôi của tôi là Thôi thị, đồng về kinh mà hưởng giàu sang, ngõ đền ơn ứu mạng, không dè thiên tử chẳng cho nghị, tội lỗi đạo mười phần. » Cứ thử vài than vắn.

Anh võ vương phi thấy vậy, liền nói rằng : « Cố khó chi chuyện. Ấy mà phiền, cậy Từ hiền độ ghé đất Nghi trung mà rước giùm cũng đáng. » Lý thái vương phi nói : « Phải, như vậy thì khỏi mất công đi, con hãy cậy giùm một chút. » Lý Quăng vâng lời, hai vợ chồng thương nghị viết thư rồi, Lý Quăng đem phong thư và hai ngàn lượng bạc, đến nói với anh em Văn Bình rằng : « Nếu thuyền đi ngang qua đất Nghi trung, thì xin hiền đệ chịu phiền đưa một ngàn lượng bạc và thư này cho vợ chồng Vương Thanh mà cắt nghĩa rõ rằng : Ấy là giá mua vợ tôi một ngàn lượng khi trước, nay kính trả lại. Rồi rước Vương Thanh với Thôi thị về Kinh mà phụng dưỡng. Nếu Thôi thị không chịu đi, thì đền ơn thêm một ngàn lượng bạc nữa. » Anh em Văn Lượng vâng lời. Lý Quăng sai gia đình đem lễ vật gửi theo ghe, lạng lẽ phần mộ.

Đến ngày mồng một tháng năm, vợ chồng Từ văn Lượng phò linh cữu Sứ hồng Cơ xuống thuyền, kéo neo chạy liền. Tới đất Nghi trung đỗ thuyền, Từ văn Lượng dẫn ít đũa gia đình khiêng bạc đi tìm nhà Vương Thanh và Thôi thị.

Lúc ấy Vương Thanh nghe gia đình báo rằng : « Có Anh võ vương Lý Quảng sai sứ đi tìm. » Vương Thanh thất kinh, mặt không còn chút máu, nói với vợ rằng : « Có khi Lý Quảng hay tin mình mua Hồng tiểu thơ ở đây, biết tính làm sao cho tiện ? Vậy chờ khi trước mình giấu nàng ấy chỗ nào, thì sai người đem kiệu rước về mà trả lại, họa may nhẹ tội cùng chăng ? » Thôi thị nghe nói kinh hãi đáp rằng : « Năm đó tôi đưa Hồng thị vào am Quan âm, giao cho hai cô vãi ; sau nghe nói ăn cướp phá chùa giết vãi, nên không biết Hồng tiểu thơ ở xứ nào mà hỏi ! » Vương Thanh jáo đặc than rằng : « Bây giờ biết tính làm sao ! Chi bằng ta giả dại, giả ngây, rồi mình ra trả lời rằng : Chồng tôi điên trót năm, như chó, như heo một thứ, nên ra mắt không dặng. » Thôi thị nổi giận mắng rằng : « Bây giờ mặt đã diễn ngất tái xanh, sao khi trước không nghe lời tôi can gián ? Vậy sợ chết thì giả bệnh mà nằm đó, để tôi ra trả lời cho. » Vương Thanh nghe nói, lên giường nằm rên hì hì, lấy mền tú mặt lại !

Khi ấy Thôi thị xuống lầu, báo gia tướng trả lời như vậy, Từ văn Lượng thuật mọi việc, đoạn đưa một ngàn lượng bạc và phong thơ, lại rước Thôi thị về kinh. Thôi thị không chịu. Từ văn Lượng không ép, đưa thêm một ngàn lượng bạc nữa, rồi từ giả xuống thuyền.

Lúc này Vương Thanh ở trên lầu nghe rõ chuyện ấy, mừng rỡ muôn phần, đợi sứ đi rồi, liền xuống lầu lấy bạc mà cất ! (Hết diễn rồi) ! vợ chồng hòa thuận như xưa. (Hết gây lộn) !

Còn Từ văn Lượng xuống thuyền, vừa tới Hàng châu liền lên bờ đi bộ. Xảy thấy gia đình trong dinh cử ra nghinh tiếp, đem kiệu rước về dinh cũ. Gia đình bên Lý phủ cũng đến mừng và hỏi thăm việc bình an. Anh em họ Từ báo gia đình họ Lý đem lễ vật lên dinh, dâng sửa sang tế mộ.

Bữa sau sai người đến am Đại bi, báo tin vào Sứ thái quân hay, Sứ thái quân nửa mừng nửa tủi! Kể sáu vợ chồng Từ văn Lượng đến am, Sứ thái quân thấy cháu liền khóc lớn, Sứ cầm Bình cũng khóc theo. Từ văn Lượng lay mừng thái nhạc mẫu, rồi ngồi một bên. Sứ thái quân hỏi thăm việc con, Sứ cầm Bình thưa đủ các việc, Sứ thái quân khóc một hồi thứ nhì!

Đoạn đem linh cữu vào chùa cúng lễ, Sứ thái quân vô linh cữu mà khóc thêm một hồi thứ ba! (Đủ lễ).

Cách vài ngày, mai táng theo ông bà, rồi rước Sứ cầm Bình về Từ phủ. Anh em họ Từ lo cúng tế xong xả rồi thay mặt mà tế mộ phần giùm Lý Quảng.

Hơn một tháng, làm mồ mã lại mới xong. Sứ cầm Bình xin rước bà về phủ nghỉ ngơi, sẽ lo bề về kinh kéo quá hạn. Sứ thái quân quyết lòng tu niệm, không chịu bề am; Sứ cầm Bình xất một ngàn lượng bạc làm chùa lại cho bà ở tu hành và cấp bạc tiền phụng dưỡng.

Đến khi gần lui thuyền, sáu vợ chồng lên nấn nỉ rước bà không động, cùng nhau tiễn hành một tiệc nước mắt mà thôi! Đoạn sáu vợ chồng từ tạ xuống thuyền, về tới kinh đô vô sự.

Đầy nhắc lại: Từ ngày Hồng Cầm dựng phong hầu, thì đã sai quân rước nội nhá Mao tiêu Sơn là chủ quán kinh rước về cho làm chức quản gia, coi các việc nhà cửa.

Nay Hồng Cầm dâng sớ xin đem linh cữu cha về xứ mà chôn, vua cũng cho nghỉ ba tháng. Hồng Cầm đến Nhận môn phò linh cữu cha về Phương châu chôn cất rồi cũng trở lại trào.

Khi ấy vua Chánh Đức gả Phi Loan quận chúa cho Hồng Cầm, sau không biết có con hay chăng, chớ Anh võ vương phi sanh dựng một trai gọi là Lý hùng Phi, bởi hết truyện nên không biết gì mà nói nữa.

Có thơ rằng :

Truyện Náo Tam-Môn rất lạ lùng,
Trai tài gái sắc xứng vô cùng.
Gánh vác giang san khi cấp nạn,
Phò trì vũ trụ lúc nguy vong,
Chẳng nhẽng râu mày là tướng sôđi,
Chê hay khấn yếm cũng anh-hùng,
Từ lúc nịnh thần trù tuyệt giống,
Biên lãng, sông trong vũng chín trăng.

CHUNG

Giấy phép số 339/TXB của Nha T.T.N.V. phát ngày 18-7-54

NHỮNG TRUYỆN ĐÃ XUẤT BẢN :

- Tam Quốc (3 cuốn)
- Thuyết Đường (2 cuốn)
- Tiết Nhơn Qui chinh đông
- La Thông Tảo bắc
- Bắc du Chơn Võ
- + ● Nam du Huế Quang
- + ● Đông du bát tiên
- Dương văn Quảng bình nam
- Tiết Đình San Chinh Tây (3 cuốn)
- Xuân thu oanh liệt
- + ● Phong kiếm xuân thu (3 cuốn)
- Phấn Đường (2 cuốn)
- Tây Du (4 —)
- Tam hạ nam đường (2 cuốn)
- Bạch xà Thanh xà
- Phi Long (3 cuốn)
- Bắc Tống (2 —)
- Thập nhị quả phụ (1 cuốn)
- Anh hùng náo (1 —)
- Hậu anh hùng (1 —)

Mua sĩ hay mua lễ, hỏi tại nhà

TÍN - ĐỨC THU - XA

25 đường Sabourain Saigon. Điện thoại : 20.678